

ДОНА КАРЛАЙЛ В РОЛЯТА НА СЪПРУГ

Превод от английски: Мария Петрова, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

— В камината ми е паднала катерица!

— Какво? — гласът на Пати прозвуча задавено по телефона.

Тя най-спокойно си хапва, възмутено си помисли Кендра. Как може да яде в такъв момент!

— Катерица! На кого трябва да се обади човек, когато в камината му падне катерица? — Кендра нервно запрелиства страниците на телефонния указател.

— Със сигурност не на мен. Къде е Морис?

— Под леглото, къде другаде!

— Опита ли с риба?

— Не съм чувала катериците да ядат риба!

— Не за нея, за Морис.

— Само това липсва — тази невротизирана котка да се втурне из стаята! По-добре да си стои там, където е. Какво ще кажеш за пожарната служба? Мислиш ли, че ако се обадя там...

Думите ѝ бяха прекъснати от силно трополене по вратичките на камината. Чу се драскане на остри нокти и писък на ужасено животинче. Кендра потръпна и доближи телефонната слушалка до камината.

— Чуй това! Можеш ли да издържиш на подобни отчаяни писъци?! Аз не! Този шум направо ме влудява. Какво да правя?

До слуха ѝ достигна състрадателна въздишка.

— Иди в кухнята и си налей чаша вино. Идвам веднага.

— Никога не съм имала подобни проблеми в апартамента си! — въздъхна Кендра и затвори слушалката. Сипа си вино и прекара следващия половин час, като мърмореше и сновеше из стаите. Не очакваше Пати да знае повече от нея по този въпрос, но идеята Кендра да купи къщата бе нейна. Справедливостта изискваше съдружничката ѝ да сподели част от нейните неприятности.

Катерицата се заблъска във вратичките на камината с яростта на хванато в капан животно. Кендра трепна и разля част от виното върху

пода. Скочи и се спусна към бюрото, като затършува припряно из претърпаното чекмедже. Откри ролка лейкопласт, върна се при камината и здраво залепи вратичките. Поне за момента беше в безопасност.

Пати пристигна, проучи ситуацията и без да коментира, също си наля чаша вино.

— Можеш да построиш тунел от възглавници до външната врата — предложи тя, докато седнаше на един по-отдалечен от камината стол. — След това ще отвориш вратичките и побеснялото животно ще избяга навън.

— Катериците се катерят като луди! — нетърпеливо я прекъсна Кендра. — Какво ще правя, ако избяга от тунела и се покатери някъде из къщата?! Освен това и хапят, особено когато са побеснели.

— Можем да вземем кашон, да го сложим пред вратите на камината и когато катерицата влезе в него, бързо да го затворим — предложи Пати.

— Нямам толкова голям кашон.

— Тогава можеш да запалиш огън.

Кендра я изгледа презрително. Пати сви рамене.

— Мога да се обадя на Тед и да проверя дали има идея.

— Да не си посмяла!

Тед беше приятелят, с когото Пати ту се събираше, ту се разделяше. Той винаги бе в състояние да предложи някакво разрешение, независимо какъв бе проблемът. Кендра се досещаше какво и в никакъв случай не искаше да участва в хладнокръвно убийство. Въпреки това, когато откъм камината отново долетяха ужасяващите звуци, тя си помисли, че в крайна сметка може да се съгласи и на такъв вариант.

— Добре, добре! — гневно погледна тя към камината. — Съжалявам, разбра ли? Ако беше си останала там, където ти е мястото, сега никой от нас нямаше да има проблеми. Вината не е моя. Правя всичко, което мога — тя безпомощно зарови пръсти в косата си и се тръшна в стола срещу Пати.

— Двеста хиляди долара, четири спални, три бани, два декара двор... И какво получавам?! Неприятности! Само неприятности! — тя погледна към Пати. — За какво са ми четири спални? Не мога да ги използвам всичките едновременно! За какво ми е трапезария?! Аз дори

нямат време да обядвам, а още по-малко да пазарувам! А знаеш ли какво има по таваните? Паяци! В апартамента си никога не съм имала паяци! Господи! Как въобще допуснах да ме придумаш да купя тази къща!

— Беше добра инвестиция. Ти си на двадесет и осем години, а живееш като скитница. Освен това имаме нужда от място, където да приемаме клиентите си и да ги впечатляваме с дизайнерските си проекти. Това със сигурност не беше възможно в онзи малък апартамент под наем. Не че това тук е нещо по-добро — тя огледа полупразната, набързо обзаведена стая.

— Не забелязвам ти да си се втурнала да си купуваш къща!

Пати отпи от чашата си.

— Аз не купувам, а продавам недвижими имоти. Освен това не искам да се занимавам с всички тези проблеми.

Кендра я погледна сърдито.

Двете се бяха сприятелили, когато Кендра дойде в Сакраменто направо от колежа. По това време Пати работеше във фирма за продажба на недвижими имоти. Тя намери апартамента, в който Кендра живя до преди две седмици. Пати вече бе спечелила популярност в своите среди, докато Кендра едва започваше кариерата си на дизайнер. Тогава Пати направи сделката, която промени живота им. Клиентът: арабски търговец на петрол, имаше само едно условие — къщата да бъде напълно обзаведена, когато се нанесе в нея. Пати се сети за Кендра и ѝ се обади.

Всичко беше като вълшебна приказка, поставила началото на една вълнуваща кариера. В действителност, това бе най-рискованото и провокиращо способностите ѝ начинание, което бе предприемала някога. Въодушевлението ѝ идваше от възможността да разполага с неограничени средства и да даде простор на фантазията си. Кошмарът се състоеше в необходимостта да обзавежда „къща-мечта“ за клиент с объркани предложения и неприложими на практика изисквания. Но тя успя да се справи.

Калифорния беше един от най-бързо проспериращите щати в Америка. Тук се заселваха хора с неограничени финансови възможности: военни, висши чиновници, акционери в богати корпорации, хора от артистичния и културния елит. Беше съвсем

логично представители на подобни кръгове да искат да притежават луксозни имения в този райски кът на Америка.

Така започна всичко. Пати уреждаше продажбите, Кендра се занимаваше с вътрешното проектиране и обзавеждане. Пазарът им бе на практика неограничен. Роди се идеята за „къщите-мечта“. Понякога Кендра се чудеше дали успехът им не говореше зле за духовните ценности на съвременния свят, но истината беше една — във времето, в което живееха, хората искаха да компенсират всички свои неприятности чрез домашния уют, лукс и удобства. Домът вече не беше поле за лично доказване, комбинации и изнурителен труд и никой не желаше да се занимава с нещо, което друг можеше да свърши вместо него, и то професионално. Когато клиентът влизаше в своя дом-мечта, трябваше само да внесе куфарите си. Всичко беше предвидено, от изтривалката пред прага до кухненските съдове и тоалетната хартия, чийто цвят беше в тон с цвета на банята. Шкафовете бяха пълни с провизии, а първата вечер на клиента в новата му къща се ознаменуваше с романтична вечеря на свещи. В лишения от оригиналност динамичен свят идеята за „къщите-мечти“ преживяваше истински бум.

Сега Кендра Филипс и Патрисия Дормън разполагаха с няколко офиса в един от най-престижните търговски центрове на Сакраменто. Имаха обекти из цялата страна и търговски представителства в седем щата. „Престиж“ и „Архитектурен Дайджест“ отразяваха дейността им. Въпреки всичко на Кендра често ѝ беше трудно да повярва в успеха им. И сякаш по ирония на съдбата, тя, която решаваше проблемите на другите при настаняването им в ново жилище, беше сполетяна от толкова много беди и несгоди, когато сама стана собственичка. Просто не знаеше как да се справи.

— Осъзнаваш проблема, нали? — Пати постави чашата върху очукания сандък, който Кендра ползваше вместо маса. — Ти сама си причиняваш всички тези главоболия. Дълбоко в себе си ненавиждаш дори идеята да притежаваш къща и непрекъснато търсиш оправдания за това.

— Не съм си измислила катерицата, нито пък нарочно оставих отворен крана в банята, от което едва не последва наводнение! Спуга се тръба! Ами запушената канализация? Или задръстената шахта за смет?

Пати нетърпеливо махна с ръка.

— Такива проблеми винаги се появяват, когато човек има къща.

— Точно така. Но аз просто нямам време да се занимавам с тях. Освен това не мразя тази къща. Напротив, обичам я, но...

Това беше самата истина. Кендра се бе привързала към всеки детайл, от изрисуваните като витражи стъкла на тежката входна врата и подовите от кленово дърво до резбованата дъбова полица над камината. Мечтаеше да подреди в стъкления солариум екзотични растения и плетени ратанови мебели. Представяше си как разтваря вратите на библиотеката и попада в свят от тишина и книги.

Виждаше се да слиза по витите стълби и да се озовава в салона за гости, обгърната от нежните приглушени звуци на пианото. Смяташе да отдаде дължимото и на просторната кухня, като се запише в курс по готварство и освен това да наеме градинар, който да създаде прекрасна градина.

Живееше тук вече две седмици, а цветните лехи тънеха в бурени. Библиотеката беше празна, а по стъклените стени на солариума имаше кални следи от последната буря. Единственото, което направи, беше да закачи чаршафи на прозорците на спалнята си. Другите прозорци на къщата останаха голи. Мебелите, които донесе със себе си, бяха не само похабени и неподходящи за обстановката, но и крайно недостатъчни. Всекидневната, в която седяха сега с Пати, беше толкова празна, че гласовете им кънтяха. Верният ѝ стария котарак, шокиран от промяната, лежеше свит на кълбо под леглото. Единственото нещо, с което Кендра успяваше да го подмами навън, беше рибата. Но това не можеше да продължава вечно. Напоследък ѝ се искаше да бъде като Морис. Да се пъхне под леглото и да не се занимава с всичко това. Усети глад и си спомни, че е забравила да мине през магазина.

— Какво ще кажеш за катерицата? — попита още веднъж тя.

— Мисля по въпроса.

— Може би трябва да се обадим в зоологическата градина — рече Кендра колебливо.

Пати я погледна снизходително.

— Не можеш вечно да се обаждаш за всичко на някого, Кендра.

— Разбира се, че мога! Нали сме в Америка!

— В такъв случай няма да е зле да поръчаш пица. Ти прекъсна вечерята ми. Умирам от глад!

— Ти поне вечеряш. А аз не мога даже да отделя време за това, откакто се преместих тук.

— Като че преди си го правила! Не знам някога в живота си да си се хранила с нещо, което да не излиза от картонена кутия.

Кендра се изправи, отиде до камината и надникна предпазливо през тесния горен процеп. Всичко беше спокойно, поне за момента.

Пати продължи:

— Надявах се тази къща да внесе стабилност в живота ти. Но промяната предизвика невъобразим хаос. Погледни това място — тя направи жест към спартанската обстановка, — оскъдни мебели, голи прозорци и отрупано с книжа бюро. Как можеш да живееш така?! Трябва да внесеш ред в живота си.

— Как? И кога... Тревата е израснала толкова високо, че има опасност да сбъркат двора ми с национален резерват. Нямам време дори да вечерям, а ти искаш да тръгна да купувам вещи! Котаракът ми изпадна в нервна криза, къщата ми е нападната от гризачи. Нося последната си чиста пола, защото просто нямам време да извикам техник да монтира пералнята. Не ми говори за ред в този хаос!

— Мисля, че имаш нужда от съпруг.

— Не, от икономка! — Кендра отново погледна в камината и понижи глас. — Пати, ела... Мисля, че се е покатерила нагоре.

Пати се приближи и внимателно махна лейкопласта от вратичките. Върху повърхността им останаха две лепкави следи.

— Сигурна съм, че никога няма да ги изчистиш.

— Ще го направят на следващите собственици. Продавам това място!

— Само глупачка може да напусне къщата си заради една катерица!

— Няма да отвориш вратите, нали?

— Сега или никога! Не мога да стоя тук цяла нощ. Ако е излязла през комина, трябва да затвориш отдушника, преди да се е върнала отново.

— А, ако само се е притаила?

Пати отвори вратичките.

Една топка сива козина излетя като стрела от камината. Кендра изпищя, а Пати отскочи назад и се спъна в някаква възглавница на пода. Катерицата се втурна из стаята и скочи върху телевизора.

Лампата се катурна. Пати допълзя до външната врата и я отвори. Но катерицата се метна върху бюрото. Разлетяха се листове и папки. Кендра я подгони, като викаше и махаше с ръце. Накрая ужасеното животно прескочи прага и изчезна в нощта.

В стаята настъпи тишина. Двете жени се спогледаха, дишаха тежко. След малко Пати рече:

— Следващия път, когато ми позвъниш, няма ме вкъщи, така да знаеш...

Кендра мълчаливо отиде до камината. Пипнешком затърси дръжката на отдушника и го затвори. Ръцете ѝ почерняха от сажди. Тя се изправи и не похватно започна да отупва пращия си пуловер. Пати, уж сърдита, я наблюдаваше с нескрита симпатия. Приличаше ѝ на малко непослушно момиченце.

— Трябва да се почисти коминът — отбеляза тя, макар да знаеше, че думите ѝ ще останат без последствие. — А аз ще се заема да ти намеря съпруг!

Тя грабна чантата си и изхвърча навън.

ВТОРА ГЛАВА

Откакто се премести в къщата, Кендра нямаше нужда от будилник. Всяка сутрин, точно в седем без петнадесет, слънчевите лъчи се прокрадваха през окачения вместо перде чаршаф и осветяваха лицето ѝ. Петнадесетина минути тя се въртеше, криеше се под възглавницата и мърмореше. Накрая се предаваше и бавно се надигаше от леглото.

Сутринта след случая с катерицата, Кендра стана както обикновено в седем. Наметна късо кимоно и заслиза към кухнята. Направи гримаса при вида на хаоса, който цареше там, мръсни плотове, куп неизмити чаши и утайка от кафе в умивалника. По масата се валяха неразпечатани писма и празни кутии от мляко. Теракотеният под беше с кални следи.

— Не е точно „къща-мечта“ — промърмори тя и си обеща, че днес най-после ще зареди машината за миене на съдове.

Като начало напълни кафеварката. Преди няколко дни беше купила пакет шоколадови бисквити. Беше останала само една, и то произсъхнала, но Кендра я изяде. Тъкмо отваряше рибна консерва за Морис, когато на входната врата се позвъни. Необичайно... Откакто се премести тук, единственият ѝ посетител беше Пати, но дори тя имаше достатъчно чувство за такт, за да не звъни по това време.

Звънецът отново нахално наруши тишината на утрото. През зацапаните стъкла на входната врата Кендра зърна фигура на мъж. Сигурно някой съсед идва да направи забележка за буйната трева, помисли с раздражение тя и предпазливо откряна вратата.

— Да?

Мъжът наистина гледаше към двора и когато се обърна, на лицето му прочете неодобрение. Но когато видя Кендра, в зелените му очи трепна усмивка. Имаше издължено загоряло лице, меден оттенък на косата и леко орлов нос. Когато се усмихна, на бузата му се появи трапчинка, която смекчи иначе суровите му черти. Беше облечен в тъмносино сако, сиви джинсови панталони и риза оксфордски тип.

Облеклото идеално подчертаваше слабата му фигура. Мъжът стоеше пред нея с небрежно пъхната в джоба на панталоните ръка и усмихнато я преценяваше. Може би щеше да промени решението си за продажба на къщата.

— Госпожица Филипс? — имаше дълбок и приятен глас. — Аз съм Майкъл Дрейк от „Съпрузи под наем“. Надявам се, че не идвам много рано?

Тя разочаровано пое визитната му картичка, погледна я и му я подаде обратно.

— Съжалявам, нямам нужда от...

— Мисля, че госпожица... — той погледна в малко черно тефтерче, което извади от джоба си. — Дормън направи поръчката.

— Пати?!

— Да, Патрисия Дормън. Тя ме помоли да дойда веднага.

— Тук?

— Точно така.

Кендра смутено притвори кимоното на гърдите си и отново погледна визитката. С едри букви беше написано „Агенция Съпрузи под наем“, а отдолу, с по-дребен шрифт, „Майкъл Дрейк“. Спомни си за обещанието на Пати да ѝ намери съпруг и нещата се изясниха. Кендра погледна търпеливо чакащия.

— Ще ме извините ли за момент?

Затвори бързо вратата и се спусна към телефона. Набра бързо номера, написан върху визитката и чу приятен женски глас:

— Агенция „Съпрузи под наем“. Работните ни часове са от девет до пет, без събота и неделя, но ако желаете...

Кендра затвори слушалката и отново позвъни.

— Какво прави този мъж пред вратата ми? — попита тя, когато чу сънливия глас на Пати.

— Нямаш ли по-лесен въпрос?

— Този... Този... — Кендра отново погледна картичката. — Този „съпруг под наем“!

— О! Там ли е вече?! — в гласа на Пати прозвуча изненада. — Това е за теб. Една услуга.

— Искаш да кажеш, че ти си го извикала?!

— Да, аз. Обещах ти да го направя.

— Ти си луда? Не можеш просто да погледнеш в телефонния указател и да намериш съпруг!

— Разбира се, че мога. Намираме се в Америка, да не си забравила?

Кендра въздъхна, прокара пръсти през косата си и се обърна към вратата. Той все още стоеше там.

— Добре — каза тя, като снижи глас. — Добре, нека да започнем отначало. Часът е седем сутринта, аз стоя тук полугола, а един мъж чака пред вратата ми и твърди, че иска да ми стане съпруг, под наем, разбира се... Сигурна съм, че можеш да ми го обясниш, затова започвай!

— Много е просто — Пати едва потисна прозявката си. — Когато снощи се прибрах у дома, си спомних за една статия. Беше за мъже, които помагат на прекалено заети жени в домакинството. Погледнах в телефонния указател и открих номера на Майкъл Дрейк. Обясних му ситуацията и... — в гласа ѝ се прокрадна извинителна нотка. — Аз наистина не мислех, че ще пристигне толкова бързо. Смятах първо да ти кажа.

— Колко мило! — Кендра пое дълбоко въздух и се опита да си спомни за нещо, което да смекчи гнева ѝ към Пати, но не успя. — Осъзнаваш ли какво си направила? Дала си адреса ми на напълно непознат мъж по телефона?! — процеди тя през зъби.

Пати се поколеба:

— Не беше особено умно, нали?

Кендра замълча. Не можеше да каже нещо, без да излезе от границите на благоприличието. Тя пое дълбоко въздух, бавно го изпусна и вече по-спокойно каза:

— Довиждане, Пати. Ще се видим в офиса.

Затръшна слушалката и няколко мига гледа втренчено, преди да се върне към действителността. Не можеше просто да го остави да стои пред вратата. Изглежда той наистина беше такъв, за какъвто се представяше.

Главоболието ѝ се усили, но тя просто нямаше избор. Стегна колана на кимоното, направи опит да приглади косата си и се отправи към вратата.

— Ужасно съжалявам, господин Дрейк — започна тя, като се насили да се усмихне приветливо. — Изглежда има някакво

недоразумение.

— О, всичко е наред. Трябваше първо да ви се обадя, но не предполагах, че не ме очаквате. Тъй като живея наблизко, реших, че можем да проведем предварителния разговор, преди да отидете на работа. Така ще спестим цял ден и аз ще мога да започна още днес. Мога ли да вляза?

И преди да е свършил, Майкъл Дрейк прекрачи прага. Кендра стъписана отстъпи назад и го пусна да мине. Стори ѝ се, че очите му пробягаха по голите ѝ крака. Той понечи да затвори вратата, но спря да огледа бравата.

— Не харесвам този тип ключалки. Използвате обикновен ключ, нали? Тези стари врати са красиви, но несигурни. Трябва да се постави секретна брава.

Майкъл Дрейк премина през фойето и внимателно се огледа наоколо. Тя пристъпи след него, като търсеше най-подходящите думи да го отпрати.

Внезапно той спря пред вратата на дневната и Кендра връхлетя отгоре му. Дрейк замислено огледа стаята. Настолната лампа беше обърната, на пода се търкаляха списания и хартии, по белите стени имаше дребни черни следи, оставени от лапите на катерица. Мебелите бяха продънени, стойката на телевизора едва се крепеше, а по стъклата на прозорците се забелязваха отпечатыци от пръсти. Той обърна насмешлив поглед към Кендра.

— Вие сте Кендра Филипс? Дизайнерката? От „Къщи-мечта“?

— Да, само че...

Той отново погледна стаята и насмешливо повдигна вежди.

— Предекорирате, предполагам.

Кендра почувства, че се изчервява.

— Всъщност, снощи имахме малко произшествие.

Той учтиво я слушаше. Тя млъкна объркано. Нямахше намерение да споделя снощната история с него.

— Не е важно — измърмори тя, избягвайки погледа му.

— Виждам — кимна сериозно той и се наведе да събере пръснатите списания. Когато се изправи, отново огледа краката ѝ. Този път Кендра беше сигурна, че не греша. При други обстоятелства това нямаше да я изненада, дори щеше да ѝ бъде приятно, но сега определено изпита неудобство. Тя стоеше полуоблечена и разрошена

пред него, но одобрителният поглед, с който Дрейк я измери от глава до пети, я накара да застане нащрек. Но щом срещна очите му, тя се почувства още по-объркана. В тях нямаше нищо, освен учтив професионализъм и леко съжаление.

— Госпожице Филипс, ще бъда откровен с вас. Услугите ни са доста скъпи и ако за момента нещата във вашия бизнес са... — той се поколеба — неустановени, може би сега не е най-подходящото време за...

Кендра се засегна.

— Уверявам ви, че вашите такси не представляват никакъв проблем. Това че в момента тук цари бъркотия не означава, че не мога да си го позволя. Искам да кажа, аз не съм свикнала да живея така! — тя се учуди защо, по дяволите, защитава себе си и финансовото си състояние пред този човек. Всичко, което наистина трябваше да направи, бе да се отърве от него. — Току-що се нанесох и се чувствам объркана, това е.

Зелените му очи я стрелнаха замислено и преценяващо. След малко той кимна решително:

— Добре, нека да погледнем останалата част от къщата.

Той стана преди Кендра да успее да възрази и се наложи тя да го последва.

— Сама ли живеете?

— Да. Тоест, не. Имам котарак.

— В къщата или навън?

— Предимно под леглото.

Майкъл Дрейк дръпна вратите на библиотеката и надникна.

— Носите ли си работа за вкъщи?

— Понякога.

— Тогава сигурно ще искате това помещение да се превърне в кабинет.

— Всъщност, не. Аз...

Той затвори вратата и тръгна към хола в източното крило.

— По кое време се връщате вечер?

— В седем, осем... Зависи — тя се разтревожи от личния характер на въпросите му и бързо каза: — Наистина не виждам смисъл да се занимаваме повече с това. Както и преди споменах, господин Дрейк, съвсем не...

Той вече беше спрял до солариума и гледаше вътре.

— Чудесно! Имате ли автоматична напоителна инсталация?

— Какво? — запремига Кендра.

— Трябва да имате отделен водоизточник за цветята — той тръгна покрай стената, като внимателно я оглеждаше. — Така... В стените има вградена водна инсталация.

— О, не знаех това — каза Кендра респектирано.

Той се усмихна и погледът му отново се спря върху краката ѝ. Раздразнението ѝ се засили. Майкъл Дрейк мина покрай нея и се отправи към хола. Движеше се с широки самоуверени крачки, и тя трябваше да удвои своите, за да не изостане. Чувстваше се като гост в собствения си дом и това още повече я ядоса.

— Колко спални имате? — попита през рамо той.

— Четири. Но...

— А бани?

— Три.

— Външни входове?

Тя пресметна наум.

— Три, четири. Не знам — Кендра се намръщи. — Какъв сте вие всъщност? Крадец? Или може би иконом?

— Нито едното, нито другото — той тихо се засмя. Но веселото му настроение изведнъж помръкна при вида на кухнята. Той се спря с ръце в джобовете и дълго гледа бъркотията, която цареше там.

— Добре! — въздъхна той накрая.

Това вече беше прекалено. Ако този арогантен мъж беше нахлул така в офиса ѝ и беше започнал да я обсипва с въпроси от личен характер и да прави преценки, Кендра бързо щеше да го постави на място. Защо тогава му позволяваше да се разпорежда в собствения ѝ дом?

— Господин Дрейк... — започна твърдо Кендра.

— Имате нужда от нови кухненски съдове — прекъсна я той, като оглеждаше един очукан загорял тиган.

— Това може да е вярно, но...

Той повдигна кафеварката и я огледа критично.

— Това също се нуждае от добро почистване. Ще се изненадате приятно от разликата във вкуса.

Кендра занемя. Майкъл Дрейк поднесе към носа си отворената консерва и се обърна шеговито към нея.

— Закуската, а?

— Не, храна за котката. Но това съвсем не е тема...

— Рибата тон не е полезна за котките. Вредна е за бъбреците им. Ние храним нашите питомци със смес от зърнени храни, пилешко месо и зеленчуци!

— Вашите питомци?! — това наистина беше прекалено. — Да се разберем, господин Дрейк — строго поде тя. — Първо: не е ваша работа с какво си храня котката и как си правя кафето. Второ: не мисля, че въпросите, които ми задавате, са уместни и не съм сигурна, че няма още сега да извикам полиция. И трето: престанете да ме преценявате с този похотлив поглед!

— Извинете — той подигравателно се усмихна. — Трудно ми е да не го правя.

Кендра усети, че се изчервява, но устоя на погледа му.

— Това е най-малкото неприлично.

— Права сте. Съжалявам — но Майкъл не изглеждаше разкаян. Беше пълен господар на положението. — Съжалявам, че въпросите ми са ви обидили, но те са така да се каже, процедурни. Ако приема тази работа, ще трябва да зная всичко, което се отнася до вас. А що се отнася до полицията, не е нужно да им се обаждате. Ние сме официално регистрирана агенция и дейността ни е законна. Има ли и четвърто?

Директният му тон я смути. Тя премигна срещу него.

— Какво?

— Казахте? — подсказа ѝ той.

— Да! — Кендра си пое дълбоко въздух. — Всъщност всичко това е грешка — тя подсили ефекта от думите си с хладна усмивка. Остана доволна от себе си. — Нямах да се наложи приятелката ми да ви се обади, ако първо се бе допитала до мен. Така щяхме да спестим и моето, и вашето време. Мисля, че нямам нужда от подобни услуги. Съжалявам.

Той тихо се изсмя и поклати глава.

— Госпожице Филипс, вие се нуждаете от услугите ми повече от всеки друг — Майкъл Дрейк отново огледа кухнята. — Очевидно това ще бъде най-голямото предизвикателство в кариерата ми.

Кендра едва се въздържа да не тропне с крак.

— За какво предизвикателство говорите! Не ви наемам!

— Разбира се, вие решавате. Имате визитната ми картичка и можем да си поговорим отново. А сега аз си тръгвам. Все пак искам да огледам градината преди това.

— Но!

— Желая ви приятен ден, госпожице Филипс — той тръгна към задния вход.

Кендра остана сама, разстроена и обърквана. Не можеше да се отърси от усещането, че всичко още не е приключило. Не понасяше, когато не довежда работите докрай.

Офисът на Кендра беше нейното убежище. Той беше като райски кът, в който можеше да се скрие от баналностите на ежедневието и да твори. Тук всичко беше определено и предсказуемо. Тук господарката беше тя.

Секретарката ѝ я посрещна усмихната. Сутрешната поща чакаше отворена. Кендра взе разпечатените писма и чашата кафе и влезе в кабинета си. Докато къщата разкриваше нейната непоследователност, офисът беше отражение на деловитостта ѝ и, както на Кендра ѝ се щеше да вярва, истинската ѝ същност. Стаята беше декорирана в прасковенорозови и в пролетно зелени тонове. Абстракционистични картини украсяваха стените, а масленожълто кожено канапе и бюро със стъклен плот и емайлирани крака допълваха интериора. Прозорците заемаха почти една трета от стената и пръскаха достатъчно светлина върху чертожната дъска. Стаята беше просторна и стимулираше творческото ѝ въображение. Понякога си мислеше, че ще бъде по-щастлива, ако се настани тук за постоянно.

Денят започна както винаги. Кендра се настани удобно на стола с кафето и пощата в ръце. Щеше да потъне в спокойния ритъм на офиса и да се опита да забрави колко отвратително беше започнал денят.

Тя едва беше отпила глътка от кафето си, очевидно тук кафеварката се миеше редовно, тъй като то винаги беше с чудесен вкус — когато чу кратко почукване на вратата.

— Идвам с предложение за мир! — Пати застана на прага с кутия сладкиши в ръце.

Когато се намираха в работна обстановка, разликата между двете изпъкваше особено ярко. Пати изглеждаше като типичен рекламен

търговски агент с късо подстриганата си светла коса, с чудесен тен и с неизменните си делови костюми. Всичко в нея внушаваше доверие у клиента.

Кендра беше човек на изкуството. Личеше си от пръв поглед. Тъмната ѝ коса беше късо подрязана в модерна права прическа. Млечнобялата кожа, високите скули и огромните кафяви очи издължаваха лицето, а фината ѝ фигура изглеждаше слаба, макар влечението на Кендра към сладкишите постоянно да ѝ създаваше проблеми с теглото. Оригиналният ѝ леко небрежен стил на обличане целеше по-скоро удобство, отколкото да привлича вниманието на околните.

Днес Кендра беше сложила лятна рокля в цвят каки с паднала талия и дълга разкроена пола. Беше я открила след отчаяно търсене в гардероба за нещо чисто. Тоалетът ѝ се допълваше от широка прозрачна блуза, вързана на кръста, висящи сребърни обеци и няколко гривни. Облеклото ѝ изглеждаше и стилно, и небрежно, но когато го сравни с костюма „Диор“, който носеше Пати, Кендра се почувства като слязла от старомодна реклама. Това още повече развали настроението ѝ, но сладкишите бяха така съблазнителни, че след кратко колебание, тя се предаде и протегна ръка.

— Добре, дай ги насам.

Пати се засмя и влезе в стаята. Постави сладкишите пред Кендра и се настани в един стол. Кендра ѝ наля кафе.

— Е, какво стана? — нетърпеливо попита Пати.

Кендра си избра сладкиш с череша.

— Няма ли да ме оставиш да се насладя на закуската, преди да сложа край на нашето партньорство?

— О, хайде, Кендра! Аз само се опитах да ти помогна. Какво лошо има в това?

Кендра ѝ хвърли убийствен поглед.

— Нямах ли да ме питаш, ако в твоя дом се беше вмъкнал експерт, който да марширува като новоизпечен сержант из къщата и да те обстрелва с въпроси! — раздражението ѝ отново се надигна при спомена за случката. — Знаеш ли, той дори има нахалството да ме попита дали съм в състояние да заплатя услугите му!

Пати се заля от смях и бързо остави чашата си, за да не залее блестящия си от чистота костюм.

— Е, Кендра, трябва да признаеш, че съвсем не живееш като богатите и известни хора. Не можеш да го обвиняваш, че малко се е пообъркал. И какво му каза?

— Да се маха, разбира се.

— Точно от това се страхувах.

— Защо, ти какво очакваше?

— Да проявиш малко здрав разум, може би? — Пати разстла една салфетка върху коленете си и посегна към кутията. — Слушай, Кендра. Ти си ми приятелка и аз те обичам, но мисля, че е крайно време да въведеш малко ред в живота си. Не мога да тичам всеки път при теб, когато нещо се случи. Не виждам нищо лошо в това да си вземеш домашен помощник, след като имаш нужда от такъв.

Кендра трябваше да признае, че Пати беше права.

— Но защо да не наема домашна помощница?

— Какво значение има полът? Всъщност, ще ти кажа защо. Заради това, че когато чешмата ти се повреди, ти не можа да откриеш крана, за да спреш водата. Заради това, че се опита сама да смениш контакт и за малко не те уби токов удар. Заради това, че мъжете разбират от тези неща!

Кендра спря да дъвче.

— Той спомена нещо за смяна на бравата на входната врата.

— Виждаш ли?! Има много досадни неща, които този човек ще върши вместо теб. Ти си заета жена, Кендра. Много заета при това. Нямах време да се занимаваш с изхвърляне на смет или с подрязване на трева. Трябва ти мъж вкъщи.

Кендра кисело се усмихна.

— Ти също си заета, но не си вземаш съпруг под наем.

— Нямам нужда. Имам си Тед — самодоволно заяви Пати.

— Да, имаш го. До следващия път, когато отново се скарате.

Пати сви рамене.

— Когато трябва да се свърши нещо, пак ще се сдобря с него. Мъжете обичат безпомощните жени.

— Предполагам, че ще е чудесно някой да се грижи за къщата, да се занимава с градината, да закърпи дупките по стените — замислено каза Кендра.

— Да смени крушката в гаража — додаде Пати.

Кендра разпалено продължи:

— Може да засади лози и да помогне при местенето на мебелите. Да почисти фурната и да разлепи онзи прозорец, който е боядисан затворен — внезапно лицето ѝ помръкна, — но в никакъв случай не желая това да бъде Майкъл Дрейк! Той е просто невъзможен.

— Няма да се жениш за него! Само ще го оставиш да почиства къщата. Между другото, след като това е агенция, можеш да се обадиш да ти изпратят някой друг на негово място.

Кендра се поколеба. Предложението звучеше идеално, но всички идеи на Пати изглеждаха идеални, преди да бъдат приложени на практика. Като идеята за купуването на къщата например. Тя поклати глава.

— Не знам. Всичките тези въпроси, по кое време се прибирам, колко врати имам, с какво си храня котката, ме притесняват. Дори се усъмних дали е такъв, за какъвто се представя.

— Обади се в агенцията и ще разбереш.

Кендра се замисли. Накрая остави сладкиша, потърси в чантата си визитната картичка и набра номера.

— Агенция „Съпрузи под наем“ на вашите услуги.

Кендра погледна Пати многозначително.

— Бих искала да направя справка за един от вашите служители, Майкъл Дрейк.

Секретарката изненадано млъкна, а когато отново проговори, гласът ѝ прозвуча хладно.

— Господин Дрейк не е служител.

Кендра хвърли тържествуващ поглед към Пати, която бързо се пресегна през бюрото и натисна един бутон върху телефона. Думите на секретарката прозвучаха в стаята.

— Господин Дрейк е собственик на агенцията.

Сега беше ред на Кендра да зяпне от изненада, а на Пати да тържествува. Преди Кендра да успее да се съвземе, Пати взе слушалката и каза:

— Свържете ме, моля.

— Защо го направи?! — изсъска Кендра.

Пати се усмихна. В стаята се разнесе мъжки глас.

— Майкъл Дрейк на телефона.

Кендра трепна, изкашля се и каза любезно:

— Господин Дрейк, обажда се Кендра Филипс.

— О, спомням си. Дамата, която нямаше нужда от услугите ми — тонът му беше шеговит. — Да не би да сте размислили?

Кендра нервно заудря с молив по скицника си.

— Страхувам се, че бях малко груба с вас тази сутрин.

— Нима? Не съм забелязал.

Пати многозначително побутна Кендра. Тя се намръщи, но се чу да казва:

— Мисля, че бях малко нервна. Бих искала да науча нещо повече за услугите, които вашата агенция предлага и...

— Чудесно! — последва кратка пауза. — Ще бъда свободен около единадесет и половина. Можем ли да се срещнем за обяд?

— Всъщност... — Кендра никога не излизаше да обядва.

— Знаете ли интернационалното кафене на Улнът Стрийт?

— Да, но... — тя определено не искаше да обядва с него.

— Добре, ще се видим там — връзката прекъсна.

Кендра бавно затвори телефона и погледна Пати.

— Звучи ми като покана за обяд.

Пати доволно се усмихна и се зае да довърши сладкишите.

ТРЕТА ГЛАВА

Априлският ден беше топъл и слънчев. Точно по обяд. Кендра си спомни защо беше решила никога да не излиза по това време. Когато работеше, тя се абстрахираше от всичко наоколо, а суетнята навън я разсейваше. Щяха да са ѝ нужни часове, за да се концентрира отново в работата си.

Тя на няколко пъти посегна към телефона, за да отмени срещата. Колебанието ѝ пречеше да работи. Накрая реши, че след като така и така беше вече пропиляла цялата сутрин, можеше да отдели един-два часа за обяд. Освен това любопитството ѝ бенараснало, а идеята на Пати ѝ изглеждаше все по-приемлива.

Само да намереше човек, който да се занимава от време на време с къщата и да се грижи за градината, от плещите ѝ щеше да се смъкне огромен товар.

Този път Кендра не смяташе да се остави да бъде сплашена от Майкъл Дрейк. Сутринта я беше сварил неподготвена, но сега тя се владееше напълно. Нямаше причини всичко да не протече гладко.

Кафенето беше шумно и оживено. Кендра никога не би го избрала като място за делови срещи. Затова пък десертите му бяха известни из целия щат и тя си помисли, че ако не друго, то поне ще засити слабостта си към сладкишите.

Майкъл Дрейк я посрещна на входа.

— Съвсем навреме пристигате, госпожице Филипс — той делово стисна ръката ѝ и добави: — Запазил съм маса навън.

— Благодаря, но предпочитам да седна вътре.

Кендра хареса начина, по който той стисна ръката ѝ: здраво, топло и кратко. Тя се гордееше със способността си да преценява хората по начина им на здрависване и сега реши, че Майкъл е солиден, целеустремен и компетентен. Като за начало беше добре.

— Грешите — изгледа я критично той и добрите впечатления избледняха. — Трябва да се възползвате от слънцето — Дрейк леко я

стисна за лакътя и я поведе към вътрешния двор на кафенето. — Не прекарвате много време на открито, нали?

— Не обичам слънцето. Затова бих искала да седнем вътре.

— Няма да ви се отрази зле. Ще натрупате малко витамин „D“.

Кендра си помисли дали да не поспори с него по този въпрос, но не беше сигурна, че тя ще излезе победител, затова извади чифт тъмни очила и седна. Масата им гледаше към прекрасен парк, пълен с разцъфнали лалета и тя с неохота призна, че идеята да се обядва навън не е чак толкова лоша.

Сервитьорката с готовност им подаде менюто.

— Ще желаете ли нещо за пиене, преди да поръчате?

За Кендра обядът на открито беше цяло събитие и тя реши да направи всичко както си му е редът. Тъкмо отваряше уста да поръча коктейл, когато чу гласа на Майкъл:

— Два чая с лед. Освен това ще поръчаме веднага — усетил изненада в погледа на Кендра, той попита: — Не пиете алкохол по време на работа, нали?

— Не, разбира се! — от неудобство тя заби поглед в менюто.

Той поръча салата от скариди. Кендра забеляза, че Майкъл бърза, затова се задоволи със сандвич със сирене. Щеше да бъде най-добре да приключат колкото се може по-скоро. После помисли и предизвикателно си поръча и шоколадов шейк.

Майкъл извади черното тефтерче от джоба си.

— Имам още няколко въпроса към вас, госпожице Филипс.

— Ако нямате нищо против, господин Дрейк — прекъсна го твърдо тя, — бих искала този път аз да задавам въпросите.

Кендра остана доволна от решителната нотка в гласа си. Сега бяха на неутрална територия и тя се чувстваше по-силна. Когато се занимаваше с делови въпроси, бе енергична и упорита. Колкото по-скоро Майкъл Дрейк разбереше това, толкова по-добре.

— Разбира се — засмя се той и се облегна назад. Когато се смееше, човек забравяше какъв тираничен тип е. Майкъл не носеше тъмни очила и слънцето се отразяваше в очите му като в езеро. Лекият вятър подухваше в късата му коса. Никога преди не беше виждала коса с такъв цвят, черна с кехлибарено червеникав оттенък.

Майкъл чакаше и Кендра разбра, че веднъж спечелила предимство, не знаеше как да се възползва от него. Тя скръсти ръце и

започна:

— Не съм сигурна, че разбирам какво включва дейността на съпруг под наем.

— Ние правим всичко, което всяка домакиня би правила. Почистваме къщи, приготвяме храната, изпълняваме поръчки, правим дребни ремонти, грижим се за двора, пазаруваме, планираме и организираме празненства, а когато е необходимо изпълняваме функциите на частни секретари. Можем да ръководим домашното счетоводство, да управляваме бюджета на клиента, да осигуряваме превоз в случай на бедствие, да стоим в къщата, когато хората пътуват и ако поръчат специални услуги като придружаване по време на път, основен ремонт и други, ползваме посредник. Единственото, което се иска от клиента, е да подписва чековете.

Кендра се задъха от бързината, с която той изброи всичко.

— Господи! — възкликна тя. — Като си помисля, че исках просто да намеря някой, който да окоси тревата пред къщи!

Майкъл се усмихна.

— Вие имате нужда от много повече и ние ще ви го дадем. Агенцията обслужва прекалено ангажирани жени, които нямат време или, ако трябва да бъдем искрени, нямат умения да се занимават с домакинство. Просто си представете идеалния съпруг, точно това се опитваме да бъдем.

Кендра си представи Майкъл Дрейк в ролята на идеалния съпруг, това беше едновременно лесно и трудно. Широките изправени рамене, бронзовият тен, блестящите очи, привлекателната трапчинка на бузата. Да се възприеме тази част от него беше много лесно. Но да живеят заедно!?

Тя каза възможно най-дипломатично:

— Не живеете в къщата, нали?

Той поклати глава.

— Това е строго забранено. Но сме на повикване двадесет и четири часа в денонощието. Разбираме, че не всичко в едно домакинство може да бъде предвидено и затова не ограничаваме услугите си в рамките на определено работно време. Ние поемаме грижата за всички ваши потребности.

Всички нейни потребности?! Това определено предлагаше възможности. Кендра откри, че вече се интересува от Майкъл Дрейк в

нова светлина. Яката на ризата му беше разкопчана и слънчевите лъчи играеха по гърдите му. Имаше здрави, загорели ръце и не носеше халка. Излъчваше небрежна елегантност и скрита сила. Жалко, че беше такъв непоправим грубиян.

Майкъл се усмихна, сякаш прочел мислите й.

— Всички ваши домакински потребности — подчерта той и очите му игриво проблеснаха.

Кендра се почувства неловко и бързо отпи от чашата си.

— Ние съветваме нашите клиенти да не установяват близки контакти с хората, които им изпращаме — продължи сериозно той. — Знаем, че има моменти, в които ще се наложи да се определи дата за сватба или за тържествена вечеря. Ще бъде много лесно, ако за всичко това се погрижи някое от нашите момчета. Но клиентът трябва да знае, че ако наш служител приеме покана да участва в едно такова мероприятие, той го прави с риск да загуби работата си.

Кендра беше впечатлена от неговата безкомпромисност и сериозност. Тя промърмори:

— Помислили сте за всичко, нали?

Той се усмихна.

— Много от клиентите ни са богати самотни дами. Това крие изкушение и за двете страни. Трябва да пазим репутацията на агенцията.

— Всички клиенти ли са жени?

— Не. Някои от клиентите ни са мъже, които точно като вас нямат време за домакинство. Обслужваме и семейства с деца. Не всички клиенти са богати. Някои са самотни майки, които се нуждаят от някой, който да гледа децата им, или да направи дребен ремонт. Разполагаме с хора за всяка ситуация.

Кендра беше заинтригувана.

— А вашите служители! Кой всъщност са те? — тя си мислеше кой ли мъж ще иска да се занимава с такава работа и Майкъл Дрейк я разбра.

— Някои са студенти, други пенсионери. Голям е броят на тези, които желаят да работят по цял ден. Ще се изненадате, ако откриете колко дълбоко е заложен домашният инстинкт у повечето мъже. Особено ако това замества липсата на собствено семейство. Знаете ли колко много мъже използват свободното си време, за да човъркат нещо

из къщи? Това е същото — засмя се той. — Разбира се, и заплащането е добро.

— Интересно — поклати глава Кендра. — И странно!

— Не съвсем. Това просто е един пример за задоволяване нуждите на пазара.

Тя почувства неудобство от онова, което се канеше да каже.

— Струва ми се, че това е последното нещо, с което човек може да се занимава.

— Точно като вашия бизнес — отбеляза той. — Живеем в ориентирано към услугите общество. Рядко някой иска да направи сам нещо за себе си. Всеки предпочита да си купи готова къща, готов дом.

Кендра не хареса сравнението между нейната и неговата работа и между нейните и неговите клиенти, но реши да не се задълбочава в търсене на разликите. В този момент повече я интересуваше защо именно той се беше захванал с тази работа, но ѝ беше неудобно да го попита направо.

— Предполагам, че като собственик на компанията вие не се занимавате с извършването на услуги.

— Така е. Аз само лично посрещам и преценявам клиентите и впоследствие изпращам някой от служителите ми.

Кендра облекчено си отдъхна. Би могла да се сработи с някой колежанин или с добродушен старец, но с Майкъл Дрейк.

— Вашият случай е по-специален — продължи той. — Мисля, че ще е най-добре лично да се заема с него. Като начало още днес следобед смятам да извикам група, която да внесе малко ред в къщата. След това ще продължа сам.

Кендра вдигна учудено вежди. Трябваше да отпие голяма глътка чай, за да не изрази гласно възмущението си. Група?!

Тя бързо овладя наранената си гордост и когато отново заговори, тонът ѝ беше учтив, но твърд.

— Мисля, че това няма да бъде необходимо, господин Дрейк. Не бих се чувствала удобно, ако из къщата ми се разхождат чужди хора.

Той кимна с разбиране.

— Права сте. Много от клиентите се чувстват точно така. Затова няма да ме видите, нито мен, нито хората от екипа. Ще идваме, след като излезете сутрин и ще си отиваме, преди да се приберете вечер.

Кендра замълча. Известно време двамата се хранеха, без да разговарят, после Майкъл Дрейк попита:

— Как започнахте с „Къщи-мечта“?

Кендра разказа историята, която имаше под ръка за такива случаи. Живият интерес, с който той я слушаше, я накара да се отпусне. Внезапно се сети, че Майкъл вече трябва да знае повечето неща от рекламите във вестниците. Трябваше да му се признае, много добър бе в преструвките. Кендра с изненада установи и нещо друго: ако не командваше и не се държеше покровителствено, Майкъл Дрейк можеше да бъде приятен събеседник. Все пак побърза да завърши:

— Както и да е. Двете с Пати си мислехме, че това просто ще бъде един допълнителен ангажимент в свободното ни време. Никога не сме и предполагали, че ще постигнем такъв светкавичен успех. Все още не мога да повярвам в това.

Той се облегна назад и насърчително ѝ се усмихна.

— Как допуснахте да живеете в такава бъркотия?

— Не е бъркотия! — Кендра направи опит да се защити, но погледът му я накара да се почувства като капризно дете. Не можеше да отрича очевидното. — Не знам. През последните няколко години работех упорито. Нямах време за нищо друго, освен за работа. И изведнъж — успех! Не бях подготвена за всичко това — върху лицето ѝ се изписа объркано изражение. — Съзнавам, че съм съдружник в печеливша компания, а все още живея като студентка. Повечето мебели са от моите родители и вече десет години карам със старите кърпи и чаршафи. За мен е удоволствие да осигурявам всичко необходимо за моите клиенти, но когато се стигне да направя нещо за себе си, ми се струва излишно — тя разбърка шейка със сламката и отпи. — Вероятно причината е в това, че просто не съм свикнала да притежавам нещо. Чувствам се спокойно само когато работя.

Той кимна сериозно.

— Точно затова имате нужда от някой като мен. Като всеки човек на изкуството, защото декорирането е цяло изкуство, трудно ви е да се справяте с дребните житейски проблеми. Моята работа е да ви накарам да се почувствате свободна, за да създавате най-доброто, на което сте способна.

Това беше чудесно. Гласът му звучеше искрено и загрижено. На Кендра ѝ се искаше да вярва, че той може да поеме грижата за всичко,

че ще разреши проблемите ѝ. Един вътрешен глас ѝ напомни, че не всичко е толкова лесно и Кендра се отърси от мечтите си.

— Също така не съм свикнала друг да се грижи за мен. Винаги съм била напълно самостоятелна.

— Имате и чудесна работа — добави той.

— Добре, може би наистина се нуждая от малко помощ — тя замислено го погледна. — Наистина ли изпълнявате поръчки?

— Разбира се.

— Значи можете да отнесете дрехите ми на химическо чистене, обувките ми на поправка или да отидете до пощата?

— Също и да откарам колата ви на сервиз, да чакам на опашка за плащане на данъците, изобщо да върша всичко необходимо.

— А ако оставя списък за пазаруване, това ще бъде ли достатъчно, за да направите покупките?

— Дори няма да бъде необходимо да правите списък. Аз ще съставям менюто ви и ще приготвям храната.

С всяка негова дума фантазията ѝ се развихряше все повече.

Главата ѝ се замая при мисълта колко по-лек ще стане животът ѝ, ако има под ръка някой, който да се заеме с всичко това. Когато заговори, тя се опита тонът ѝ да прозвучи неангажирано.

— Ако не мога да запаля колата или в камината ми влезе катерица, ще бъде достатъчно просто да ви се обадя, така ли?

— Точно така. А в случай, че не успея да се справя сам, ще намеря някой, който да ми помогне.

Пулсът на Кендра се ускори от вълнение. Възможностите бяха наистина неограничени.

— Да предположим! Не че някога ще се наложи, разбира се. Но нека, все пак, да предположим, че имам нужда от нови завеси или от нещо друго. Вие ще ги купите, донесете и закачите на прозорците?!

— Госпожице Филипс, мисля, че се изразих достатъчно ясно. Аз ще поема грижата за всичко. Ще ви остане само да се наслаждавате на свободното си време след работа.

Прекалено хубаво е, за да бъде истина, отново чу тя вътрешния си глас. Всяка жена мечтаеше за силен и красив мъж, който да бъде изцяло на нейно разположение и да изпълнява всяка нейна прищявка. Може би не беше съвсем в реда на нещата, но пък за сметка на това беше възхитително.

Представете си идеалния съпруг, беше казал Майкъл Дрейк. А няма идеалният съпруг не беше именно такъв?

Къде беше изчезнала решителната млада жена, която сутринта буквално го беше изгонила от кухнята си и която бе заявила, че има нужда единствено от някой, който да окоси тревата в градината ѝ? Сега тя се чувстваше слаба пред прекалено силното изкушение. „Аз поемам грижата за всичко“, беше казал той. Кендра изумено се чу да пита:

— Къде трябва да подпиша?

Майкъл Дрейк се усмихна и извади от джоба си сгънати листове.

— Радвам се, че повдигнахте въпроса — той разгъна документите и ги постави пред нея. — Ние работим на договорни начала. Предлагаме три периода от по три месеца, а също и възможност срокът да бъде удължен до една година. Таксата е записана на първа страница. Заплащането е всеки месец предварително.

Кендра погледна цифрата и дъхът ѝ секна.

— О! Наистина не се шегувахте, когато казахте, че е скъпо.

— Освен това трябва да поговорим за така наречения „свободен бюджет“ — предупреди я той. — Това включва разходите за покупки в домакинството. В края на всеки месец ще получавате пълен отчет за всички похарчени средства.

Кендра кимна.

— Би ми излязло по-евтино, ако се омъжа.

Майкъл Дрейк се засмя.

— Наистина. Но в брака има доста неудобства, които се елиминират при един такъв договор.

Тя срещна погледа му и предизвикателно се усмихна.

— Какви например?

— Борбата за завивките.

Кендра весело се засмя, но отново бързо сведе поглед към договора. Когато очите му се усмихваха, я привличаха като магнит и караха сърцето ѝ да бие по-бързо. Тя направи опит да възвърне деловия си тон.

— Ами ако не остана доволна или променя решението си?

— С положителност ще останете доволна — увери я Майкъл.

Тя го погледна, за да е сигурна, че той все още говори за работа. Беше напълно сериозен.

— Можете да се откажете по всяко време през първите три месеца и сумата ще ви бъде възстановена изцяло, но след този срок ще трябва да платите солидна неустойка.

— Разбирам — тя гледаше договора и се колебаеше дали наистина да подпише. Досега не беше вършила такава лудост.

— Така! — той отмести чинията си и отново погледна в бележника си. — Имате ли нещо против да ви задам още няколко въпроса?

— Разбира се, че не — отговори разсеяно Кендра. Мислеше колко нежност е стаена в очите му и се чудеше дали не се е побъркала напълно. Беше горещо. Тя развърза прозрачната риза и я смъкна от раменете си.

— Работите ли в почивните дни?

— Главно в съботите.

— Трябва да почивате и в събота, и в неделя. Ще се почувствате освежена и по-работоспособна през седмицата — той отбеляза нещо в бележника си и погледна раменете ѝ. — Ако бях на ваше място, щях да я наметна. Може да изгорите.

Тя преднамерено бавно намести ризата върху облегалката на стола и раздразнено си напомни, че независимо от факта, че бе привлекателен енергичен мъж, Майкъл Дрейк не е неин тип.

— Ужасно обичате да се разпореждате с другите.

— Това ми е работата. Организирате ли приеми?

— Шегувате ли се? В онази пещера? — изсмя се тя.

— Можем да я оправим. Кога смятате да подменяте интериора?

— Когато ми остане време.

— Мисля, че веднага трябва да вземем мерки — той отново си записа нещо. — Имате ли приятел, годеник?

Този въпрос я свари неподготвена.

— Не, защо?

Изражението му беше абсолютно безстрастно.

— Чисто професионален интерес. Трябва да бъда подготвен за неочаквани ситуации. За вечеря, разбира се.

— Разбира се — тя разсеяно потри чело, бе се изчервила. Усети как раздразнението ѝ нараства. — Е, отговорът е не.

— Защо?

Тя се втренчи в него и той неочаквано се засмя.

— Това вече е чисто любопитство. Не сте длъжна да ми отговаряте. Разкажете ми нещо за вашата котка.

— За Морис! — бързата смяна на въпросите му я объркваше. — Морис, моят бял котарак, в момента е изпаднал в нервна криза.

Майкъл кимна със съчувствие.

— Вероятно е заради преместването. Нова територия, нали разбирате. Опитайте ли да намажете лапите му с масло?

— Какво?

Той отново кимна.

— Аз ще се погрижа за това.

— Не искам да мажете лапите на котката ми с масло!

— Имате ли някакви проблеми със здравето или някаква диета, с които да трябва да се съобразявам?

— Не. Наистина ли можете да готвите?

— Да, мога. Спортувате ли?

— Не, защо? Ще трябва ли да покривам и спортни нормативи?

— Не — в погледа му отново проблесна палава искра. — Просто се чудех как може да имате такива страхотни крака.

Неочакваният му комплимент я обърка. Не знаеше какво да отговори, затова просто възкликна:

— О-о-о!

Тогавя той развали всичко, добавяйки:

— Въпреки това обаче ще трябва редовно да изпълнявате пълна програма физически упражнения. Това е важно условие за предотвратяване на стреса.

Майкъл Дрейк започваше все повече да я дразни. У Кендра се промъкна подозрението, че той го прави нарочно и това му доставя удоволствие. Тя се намръщи.

— За всяко нещо ли имате рецепти?

Той запази пълно спокойствие и продължи.

— Имаме две възможности. Първата е да се консултирам с вас всяка сутрин или всяка вечер, както ви е удобно. Ще обсъждаме заедно какво трябва да се направи и това, което вече е направено — нещо като съвещание.

Кендра вътрешно изстена. Ужасно мразеше съвещанията.

— Другата възможност е да оставите решенията изцяло на мен. Така няма да ви досаждам, освен ако не изникне нещо важно.

Вторият вариант изглеждаше по-привлекателен, но тя малко се страхуваше да остави всички решения на него. Цялата работа бе започнала сериозно да я безпокои. Тя се поколеба.

— Е?

Гласът му беше спокоен. Защо тогава имаше усещането, че е готова да скочи в капана? Накрая тя се реши.

— Ако ще поемаме този ангажимент, поне да го направим както трябва. Вие ще вземате решенията.

— Съгласен съм — незабавно отвърна той. — Колкото по-малко се притеснявате, толкова по-добре. И, преди да съм забравил... — Майкъл извади още една визитна картичка и надраска нещо на гърба ѝ. — Това е домашният ми телефон. Гледайте винаги да ви бъде под ръка. Естествено, можете да ме търсите в офиса, но понякога възникват и непредвидени ситуации.

— Никога не бих си позволила да ви безпокоя вкъщи! — възмутено запротестира тя.

— Припомнете си сумата в края на листа — посъветва я Майкъл Дрейк. — За тази сума заслужавате обслужване по всяко време на денонощието.

Кендра взе визитката, но си обеща никога да не я ползва. Той ѝ предложи писалката си.

— Ако подпишете договора, можем да започнем още днес.

Тя вдигна вежди.

— Надявам се, че никой не ви е обвинявал в измама.

Той се смути.

— Извинете. Разбира се, трябва ви време да го обмислите. Може би ще искате адвокатът ви да погледне договора?

Не, Кендра не искаше да се съветва с адвоката си. По-добре беше или да приключва с това, или да се откаже. Тя с колебание пое писалката.

— Всичко изглежда така обвързващо.

Майкъл се усмихна с разбиране.

— Страхувате се да не се обвържете, нали?

— Не е ли така с всеки?

— Предполагам, че да — по една или друга причина.

Кендра се запита дали някога е бил женен. Може би той се страхуваше да се обвърже и затова се грижеше за семействата на други

хора, вместо за своето собствено. Гласът на сервитьорката прекъсна мислите ѝ.

— Ще искате ли още нещо?

Кендра реши да се възползва от отсрочката.

— Да, бих искала...

— Сметката, моля — едновременно с нея каза Майкъл. Кендра го изгледа и той се усмихна. — Ние и двамата имаме работа, а освен това раменете ви са започнали да се изчервяват под силното слънце.

— Искан да си поръчам десерт.

По лицето му премина сянка на неодобрение.

— Виждам, че ще се наложи да се грижа и за теглото ви.

Кендра дълбоко си пое въздух и остави писалката на масата.

— Господин Дрейк — започна тя.

— Наричайте ме Майкъл.

— Господин Дрейк — повтори натъртено Кендра, — има нещо, което веднага трябва да си изясним. Аз съм на двадесет и осем години и не ми трябва бавачка. Моето тегло, моето здраве, моите почивни дни са си моя работа. От вас се иска само да поддържате къщата ми и да се грижите за градината. Нямам нужда нито от баща, нито от лекар, нито от съветник. Така че ще ви помоля да запазите мнението си за вас. Ограничете се с домакинските въпроси и оставете личния ми живот на мен самата.

— Това, от което имате нужда, е съпруг — поправи я той. — А съпруг означава някой, който закриля, храни и контролира. Аз ще правя точно това.

Тонът му не ѝ хареса.

— Никой никога не ме е контролирал! — прекъсна го остро тя.

Майкъл тихо въздъхна и примирително разпери ръце.

— Госпожице Филипс, не се опитвам да усложнявам живота ви, а да го направя по-лек. Зная, че е нужно време, за да свикнете, но мисля, че ако ми дадете възможност, ще направя живота ви по-хубав, отколкото си представяте. Това е всичко, което искам да ви кажа.

Звучи като прелъстяване, помисли си Кендра. Колко много жени от незапомнени времена са се хващали на въдицата, чувайки подобни думи! Тя не беше по-устойчива на сладки обещания за предстоящо щастие от своите далечни и близки предшественички. Имаше една важна разлика, разбира се. Кендра не се омъжваше за него. Тя просто

го наемаше. И ако той смяташе, че ще управлява нея, живота ѝ и котката ѝ, жестоко се лъжеше.

Сервитьорката донесе сметката. Тя посегна с ръка към нея, но Майкъл я изпревари.

— Делови разходи — засмя се той и извади портфейла си.

Кендра нервно забарабани с писалка по масата. Сега или никога! Не искаше да бъде измъчвана от колебания през следващите дни и дори в следващия момент. Беше изкушена от мисълта за чист подреден дом, поддържана градина и домашно стотвена храна. Тя би могла да се справи с Майкъл Дрейк! Защо пък не?

Кендра решително постави подписа си върху листа. Докато подписваше, ѝ се стори, че разбира какво е чувствал Фауст, когато е продавал душата си на дявола. Е, малко преувеличено сравнение, но все пак вярно.

Майкъл с усмивка прибра подписания договор.

— Няма да съжалявате за това — обеща той, докато отместваше стола ѝ.

— Мисля, че вече съжалявам — промълви тя.

— Кендра Филипс — засмя се той, — ще направя от вас нов човек.

Кендра се страхуваше точно от това.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

До края на деня Кендра непрекъснато сменяше настроението си. Тя ту се поздравяваше за важната стъпка, която щеше да промени живота ѝ, ту се укоряваше за ужасната грешка, която беше направила. Денят ѝ бе изцяло провален, поне по отношение на работата. Независимо от това остана в офиса си до пет и половина, като с ужас мислеше за това, което щеше да завари вкъщи.

Още щом пристъпи във фоайето, долови учудващо познат аромат. Лимонова вакса, досети се Кендра и мислите ѝ я върнаха към далечните дни на детството ѝ. Тя любопитно се озърна наоколо. Всичко блестеше от чистота.

— Добре! — със задоволство измърмори тя и влезе във всекидневната.

Това, което видя там, я хвърли в паника. Черните следи по стените бяха изчезнали, дървените подове светеха като полирани, вратичките на камината бяха изчистени. При вида на бюрото сърцето ѝ подскочи. Върху него нямаше почти нищо. Чекмеджетата, препълнени с боклуци, сега бяха прилежно затворени. Къде ли бяха папките ѝ? Може би никога нямаше да може да открие това, което търсеше.

След това прецени ефекта от работата му по-внимателно. Изпита бавно, почти неосъзнато облекчение.

Върху бюрото имаше една-единствена папка с надпис „Домакински разходи“. Изглежда всичко беше вътре. До папката лежаха прихванати с ластик неплатени сметки. Кендра ги прелисти и откри, че всяка от тях беше придружена с чек, който чакаше само подписа ѝ. Очевидно Майкъл беше открил и чековата ѝ книжка. Добре. След като беше поверила дома си в ръцете на този човек, можеше да му остави и чековата си книжка. В друга купчина бяха отделени данъчни формуляри. Върху тях Майкъл беше оставил написана с едър почерк бележка:

„Защо формулярите все още не са попълнени?“

Тя не обърна внимание. Когато ѝ останеше време, щеше да помоли счетоводителя си да ги попълни. Винаги правеше така.

Кендра нетърпеливо се отправи към кухнята и включи осветлението.

Всичко блестеше от чистота. Даже кафеварката светеше. На хладилника беше забодена друга бележка:

„Вечерята е вътре. Затопли я в микровълновата фурна за четири минути.“

Кендра надникна в хладилника. Той беше пълен с яйца, мляко, голямо количество разнообразни плодове, а също и салата, пресни картофи с масло, аспержи и пиле със сос.

— Истинска храна! — възкликна тя.

Не знаеше какво ще прави с толкова много мляко, но все пак то си беше истинска храна. На горната скара на хладилника имаше плоска бяла кутия с етикет „Храна за котки“. Кендра я отвори и сбърчи нос. Независимо от противната миризма, храната явно беше направила чудо. Морис беше напуснал скривалището си и за това свидетелстваше празната му чиния.

Тя с нарастващо удивление отвори вратата на шкафа. На рафтовете бяха подредени неподлежащи на разваляне хранителни продукти. Не откри никакви бисквити.

Тя изтърча към горния етаж. Подовете и тук бяха излъскани, а прозорците измити. Нищо чудно, че Майкъл бе казал, че ще докара цял екип, всичко това не беше по силите на един човек.

Леглото ѝ беше оправено — нещо, което не бе правила, откакто бе дошла тук. Прахът от тоалетната масичка беше избърсан, а тоалетните принадлежности подредени. Чаршафът на прозореца бе заменен с щори. Най-после щеше да се наспи!

Морис посрещна Кендра с жално мяукане. Тя се засмя и със замах го вдигна от пода.

— Е, мое старо момче — зарови Кендра лице в пухкавата му козина. — Това наричам аз живот!

Тя отвори вратите на гардероба и очите ѝ плувнаха в сълзи. Дрехите ѝ бяха изпрани, изгладени и подредени. Майкъл беше монтирал пералнята. И беше изпрал!

— О, Господи! — възкликна тя. — Мисля, че се побърквам... от любов!

Липсваше десерт, но иначе вечерята беше вкусна. Когато Кендра се пъкна в чистите чаршафи и затвори очи, за пръв път от две седмици насам Морис скочи в леглото ѝ и заспа до нея.

— Знаеш ли какво е предимството на това да имаш съпруг? — замечтано каза Пати седмица по-късно. — Ако имах съпруг, той щеше да вземе нежно ръката ми и да каже: „Пати, скъпа, не си длъжна да ходиш на срещата в онази асоциация, нито да подготвяш реч за случая, след като не желает да го правиш. Просто ще им се обадя, че няма да отидеш. Не тревожи повече хубавата си главица с това.“ Дори и да пропусне да ми го каже, поне ще усетя моралната му подкрепа.

Кендра вдигна очи от дъската си за чертане.

— Все пак е по-добре да отидеш ти, отколкото аз — това беше цялото съчувствие, което можа да изрази.

Пати не понасяше публични изяви, но пък и Кендра за нищо на света не би излязла да говори пред множество.

— Дали Тед няма да се ожени за теб? — попита Кендра.

— О... Тед? — Пати се отпусна в креслото и подгъна крака под себе си. — Кой знае? Той толкова държи на свободата си. Освен това няма да е същото — тя намести една възглавница под главата си и погледна изпитателно Кендра. — Как вървят нещата при теб?

Кендра посочи пръснатите върху бюрото си скици.

— Наистина чудесно. От много време не съм била толкова увлечена от някоя идея. Няма да имаме никакви проблеми с намирането на желаещи да я закупят. Всъщност...

— Не те питах за работата, скъпа ми приятелко, а за къщата. Как е „съпругът“ ти?

Кендра се поколеба.

— Всъщност и въщи всичко върви чудесно — тя седна срещу Пати. Думите ѝ прозвучаха ентусиазирано. — Когато след работа се прибирам въщи, навсякъде е почистено, в стаите винаги има свежи цветя, а в кухнята ме чака чудесна вечеря. Знаеш ли, той купи дори нови хавлии! Големи и пухкави. Също и бродирани чаршафи. Даже не съм му споменавала за това, той просто го направи. А на вратите постави секретни брави. Даже не е необходимо да се срещам с него. И Морис стана нова котка. Дворът изглежда великолепно. Майкъл полива всеки ден. Знаеш ли какво си мисля? — тя потърси подходящо сравнение. — Струва ми се, че е точно както в онази приказка, „Красавицата и Звярът“. Тя попадна в онзи замък и всички нейни желания се сбъдват, преди още да е поискала. А най-хубавото е, че никога не вижда Звяра — Кендра доволно кимна. — Аз също никога не го виждам.

Очите на Пати блестяха.

— Звучи направо фантастично! Никога не съм предполагала, че може да има нещо подобно.

— Нито пък аз. Той плаща всичките ми сметки, ходи до пощата, пазарува. Дори подреди нещата, които бях натрупала в шкафовете след преместването. И това, което каза в началото, е вярно — сега, когато не се занимавам с всички тези досадни неща, наистина отдавам най-доброто от себе си на проектирането.

Всъщност въщи не всичко вървеше гладко, но като цяло беше направила добра инвестиция и не искаше да признае за проблемите, които изникваха от време на време. Беше неудобно да има мъж в къщата, независимо от това, че не го виждаше. Кендра откри, че губи много повече време отпреди, за да прибира след себе си. Не искаше той да си мисли, че е глезна. Макар че беше заредил бара ѝ с отбрани ликьори и вина, тя се страхуваше да пие от тях, за да не си помисли Майкъл, че е алкохоличка. Накрая си внуши, че той очаква тя да закусва с мляко, затова всяка сутрин изсипваше в канала по една чаша и си купуваше сладкиши на път за офиса. Всичко това я изпълваше с гузно озлобление. Кого се опитваше да впечатли? Защо просто не му кажеше, че мрази мляко?

Първата сутрин тя остави плаха бележка върху хладилника:

„Майкъл, моля те, купи бисквити.“

Когато се върна вкъщи, вечеря печена писия и задушени зеленчуци.

Същата вечер Кендра остави нова бележка:

„Моля те, купи бисквити и ванилов сладолед.“

На следващата вечер върху хладилника се мъдреше бележка:

„За десерт има пресни ягоди.“

Сутринта тя взе лист и написа:

„Списък за пазаруване: шоколадови бисквити, ванилов сладолед, течен шоколад, сметанов крем, пияни вишни, кейк със сирене, десетина сладки кексчета, един бостънски пай.“

Вечерята ѝ беше плодова салата. Тя си купи бисквити и не стана, докато не изяде и последната.

Имаше проблеми и с данъчните формуляри. Всяка вечер намираще бележки върху бюрото си: „Какво ще правиш с това?“, „Остават четири дни до крайния срок“, „Обади ми се вкъщи по този въпрос“. Последната бележка беше изписана с големи черни букви и подчертана: „Утре е четиринадесети април!“

Тя все се заричаше да се обади на счетоводителя си и все забравяше. Струваше ѝ се, че в бележките му беше започнало да се прокрадва раздражение.

Мислите на Кендра бяха изписани върху лицето ѝ и Пати попита:
— И?

Кендра се отърси от мислите си.

— Какво „и“?

— Не може всичко да бъде идеално. Не може нещо да не те смуги или подразни. Какво? Признай си!

Кендра сви рамене.

— Нищо. Всичко е чудесно.

— Хайде, хайде! Познавам те по-добре, отколкото предполагаш.

Пати се изправи, развълнувана от мисълта, че вероятно се очертава скандал.

— Какво не е наред? Да не би да надписва сметките? Или пие по време на работа?

— Не, разбира се! — намръщи се Кендра.

Пати продължи с предположенията.

— Пуска ти ръка? Краде ти бельото?

— Как можеш да си помислиш такова нещо!

— Какво тогава? — настоя Пати. — Какво не е наред?

Кендра разсеяно почукваше с молив върху чертожната дъска. Щеше да отговори, стига да можеше. След малко каза:

— Не знам. Мисля, че щеше да бъде по-лесно, ако беше някой своенравен старец или тийнейджър, който няма с какво друго да се занимава. Но да имам в къщата си мъж на моята възраст: здрав, находчив и дяволски интелигентен, и този мъж да се грижи за дома ми, да ми готви и пере. Това ме кара да се чувствам някак странно.

В очите на Пати се появи нов, по-различен блясък.

— Значи изглежда добре, а?

Кендра почувства неудобство.

— Е, не е Адонис на двацети век, но... Да, той изглежда добре. Дори повече от добре. Може би даже малко секси.

Пати избухна в смях.

— Това ми харесва! Кендра Филипс слага край на моминството си!

— Не слагам! Престани да се смееш! Ти нямаше ли да се чувстваш странно, ако един повече или по-малко привлекателен представител на другия пол живее в къщата ти, грижи се за котката ти и се занимава с всичките ти лични неща?

— Щях да се чувствам като принцеса! — въздъхна Пати и артистично изви очи към тавана.

— Може би точно в това е проблемът. Някои искат да се чувстват като принцеси, а аз бих предпочела да бъда жабата.

Имаше нещо особено в това всичко да бъде прекалено идеално и докато идеалните дни се нижеха един след друг, Кендра усещаше, че все повече и повече затъва.

Същият следобед, когато се върна вкъщи, видя една синя каравана, паркирана пред входната врата. Тя можеше да бъде само на Майкъл. Кендра изпита смесица от вълнение и нетърпение. Тя забърза към къщата. Докато изкачваше стълбите, вратата се отвори и на прага се появи той. За пръв път го виждаше без костюм и вратовръзка. Беше облечен в сив пуловер, избелели отрязани джинси, обул спортни обувки направо на бос крак. Навитите над лактите ръкави разкриваха силните му ръце. Косата му беше леко разрошена, дори голите му мускулисти крака ѝ се сториха привлекателни. Ако не се държеше така свободно и небрежно в собствения ѝ дом, Кендра щеше да се чувства по-спокойна. Изражението му не беше приветливо.

— Закъсня — каза той вместо поздрав и затвори вратата след нея.

Кендра реши да се държи учтиво.

— Винаги се прибирам вкъщи по това време — рече тя и захвърли папката си на пода.

Майкъл веднага я вдигна и я постави върху шкафа.

— Защо си тук?

— Чакахте.

Кендра взе Морис и зарови лице в козината му, за да прикрие тревогата си.

— Защо?

— Исках да си поприказваме, а единственият начин да го направим, е като се видим.

Тя разтревожено го погледна. За какво ли искаше да говори с нея? Със сигурност нямаше да е за нещо приятно, ако можеше да се съди по изражението на лицето му.

Морис започна да се извива в ръцете ѝ и се наложи да го пусне. Почувства се беззащитна, но успя да си придаде безразличен вид.

— За какво искаш да разговаряме?

— За това! — той измъкна купчина листове и навъсено ги приглади с opakото на ръката си. Кендра разпозна данъчните формуляри.

— Ти пренебрегна всичките ми напомнания! Крайният срок изтича след по-малко от тридесет и шест часа. Освен това днес се обади счетоводителят ти и уговорихме среща за утре.

— Не трябваше да правиш това. Аз винаги плащам с отсрочка.

— Не и сега — решително отговори той, — никой от клиентите ми не плаща с отсрочка. Получи редица предупреждения, но не се съобрази с тях. Ще сложиш ред в документите си, дори ако се наложи да не мигнеш цяла вечер.

Кендра ядосано присви очи.

— Аз винаги плащам със закъснение. Вече сме на ти с местния ревизор, защото винаги плащам след определения срок. Ако сега платя навреме, това ще наруши равновесието в цялата данъчна система, а аз не искам да поемам отговорността за това. Освен това — завърши тържествуващо тя — нямам време да присъствам на утрешната среща, така че можеш да се обадиш на счетоводителя ми и да я отмениш.

— Не е необходимо твоето присъствие. Ще отида аз — хладно съобщи той.

— Нямах разрешението ми да го правиш!

— Да, но ще го направя. От теб се иска само да дадеш информацията и да сложиш подписа си. За останалото ще се погрижа аз.

Раздразнението на Кендра растеше с всяка негова дума. Морис се заумилква около краката на Майкъл. Тя гневно си помисли: „Какъв предател!“, но на глас каза:

— Ако дори за момент си помислил, че ще прекарам цялата си вечер в търсене на дребни хартийки из къщата...

— Точно това ще направиш — прекъсна я рязко той и в очите му светнаха опасни искрици. — Предполагам разбираш, че не мога да правя всичко и не смятам, че искам прекалено много, когато в случай като този се обърна към теб за съдействие.

— Съдействие! — Кендра рязко се облегна назад. — Същото бих желала да получа и аз.

— Какво искаш да кажеш? — присви очи той.

Тя напълно изостави усилията си да запази самообладание и изля цялото озлобление, което се беше трупало в нея в продължение на седмица. Очите ѝ светнаха гневно.

— Всеки ден оставям списък за пазаруване и ти всеки ден го пренебрегваш. Мислех, че да пазаруваш, е твое задължение.

— Задължението ми е да се погрижа да получаващ всичко, от което имаш нужда. Храната ти е идеално балансирана и здравословна, поне тази, която аз ти приготвям.

— О, да! — саркастично отговори тя. — Имам цял хладилник мляко! А запитвал ли си се дали обичам мляко? Няма значение, аз ще ти отговоря. Мразя млякото!

— Значи не обръщаш внимание на моите бележки за данъците, за да се реваншираш. Чудесна логика, няма що!

— Не искам да говоря за данъци! Това не е толкова важно. Важното е друго, че ти работиш за мен! Или може би си забравил това? Ако е така, ще ти припомня. От теб се очаква да изпълняваш каквото ти кажа.

— Не — отсече спокойно той, но погледът му проблесна гневно. — От мен се иска да правя най-доброто за теб. Ако търсиш някой, който сляпо да ти се подчинява, вземи си куче или робот.

— Изглежда най-добре ще бъде да приключа с цялата тази работа!

— Знаеш ли какво те притеснява? — предизвика я Майкъл. — Чувстваш се застрашена от мен.

Кендра беше прекалено изумена, за да може да отговори.

— Познавам този тип поведение — увери я той. — То е характерно за преуспяващите, но несигурни в себе си жени. Точно като теб. Ти не можеш да се примириш с факта, че един мъж може да свърши домакинската работа по-добре от теб и затова правиш всичко възможно да ми пречиш.

— Не искам да ти преча. Ти сам го правиш.

— Непоносима си!

— Ти също! Надявах се да облекчиш живота ми, а ти ми причиняваш само главоболия!

— Сама си ги причиняваш — той сърдито размаха формулярите пред лицето ѝ. — Ако се беше погрижила, сега нямаше да водим този разговор!

Кендра гневно отблъсна ръката му.

— Когато се прибирам у дома след напрегнат ден, последното нещо, за което искам да чуя, са данъчните формуляри. След като си решил да ме занимаваш с тези проблеми, не можеш ли да изчакаш първо да си пийна нещо? Освен това... — тя дълбоко си пое въздух и го погледна. — Мразя да вода битки у дома!

Те стояха един срещу друг, настръхнали, с гневно присвити очи и стиснати юмруци. И тогава, почти едновременно двамата осъзнаха комичното в ситуацията и избухнаха в смях. Приличаха на типична семейна двойка, която води поредната кавга за поредната досадна история.

Изглежда прекалено секси, когато е ядосан, реши Кендра.

— Май приключихме нашата първа битка, а? — развеселено го погледна тя.

Той също се усмихна.

— Страхувам се, че е така. Искаш ли да започнем отново?

Кендра даде воля на смеха си, но бързо се стегна и сериозно рече:

— Здравей, скъпи. Вече съм вкъщи.

Майкъл се захили и леко обгърна раменете ѝ с ръка.

— Как мина денят ти, скъпа?

— О, както обикновено. А ти какво прави цял ден?

— Готвих, чистих, пазарувах — както обикновено.

Кендра се изкикоти.

— Направо идеална семейна двойка! Чудя се за какво ли си говорят женените хора.

Той многозначително я погледна.

— За данъчни формуляри, например — тя свъси вежди. — Просто ти отговорих — побърза да уточни той и добави — Какво ще кажеш за един компромис? Аз ще направя шоколадов крем, а ти ще потърсиш разписките от миналата година.

Кендра нямаше представа къде може да са, но заради шоколадовия крем си заслужаваше да потърси.

— Може би са някъде из бюрото ми — предположи тя.

Майкъл поклати отрицателно глава и се запъти към кухнята.

— Няма ги там.

— Тогава сигурно са в кутиите в шкафа на горния етаж.

— Вече съм ги разопаковал. Вътре няма нищо.

— Може би... — започна тя, но Майкъл вече беше в кухнята и тя наистина трябваше да се справи сама.

Той не се изненада, когато след двадесет минути Кендра откри разписките в една кутия за обувки. Беше пъхната между един счупен велосипед и кашон с празни буркани, които използваше понякога за разбъркване на бои. Тя тържествуващо постави кутията върху бюрото и подписа всички формуляри, които Майкъл беше оставил. После изтупа ръце и намръщено огледа дрехите си.

— Ще си взема един душ — провикна се тя към кухнята.

Чу се гласът му:

— Вечерята е след половин час.

Кендра жизнерадостно се засмя:

— Това е начинът, по който винаги трябва да ме посрещаш след тежък работен ден.

Тя чу смеха му и се почувства абсурдно щастлива, докато се изкачваше по стълбите.

ПЕТА ГЛАВА

Кендра се сети, че от много време насам не беше вечеряла сама с приятели. Вярно, имаше достатъчно срещи и вечери, но те бяха с клиенти или колеги и на тях се говореше главно за работа. Накрая някой плащаше сметката и после си я приспадаше от фонда за делови разходи.

Сега беше различно. Тя беше развълнувана, и макар че не можеше да си обясни защо, с нетърпение чакаше вечерята с Майкъл.

Кендра набързо си взе душ. После застана пред гардероба и дълго се чуди какво да облече. Измъкна къса тясна пола с висока талия. Никога не се беше решавала да я сложи, но сметна, че точно сега е моментът да покаже на Майкъл колко се заблуждава, като я мисли за жена, която не се храни рационално. След това се спря на стилна рокля в прасковенорозов цвят с прозрачни шифонени ръкави и дълга широка пола, но ѝ се стори прекалено официална за случая. Отхвърли и идеята за джинси, не се чувстваше удобно в тях, а и гърдите ѝ бяха твърде момичешки, за да му направи впечатление с фланелка. Тя се ядоса. Как можеше да се притеснява от това, дали Майкъл Дрейк ще хареса гърдите ѝ, или не! Реши да прати всичко по дяволите. В края на краищата това не беше среща.

Накрая избра къса ленена рокля с паднали ръкави и дълбоко деколте. Много ѝ отиваше. Кендра приглади с пръсти тъмните си къдрици и си сложи светло червило. Изразителните ѝ очи не се нуждаеха от грим. Когато влезе в кухнята, възхитеният поглед на Майкъл ѝ подсказа, че не беше стояла напразно пред огледалото. Внезапно стомахът ѝ се сви от пристъп на глад.

— Мирише чудесно! Какво ще вечеряме? — любопитства тя.

— „Бьоф Строганов“ — той постави изпускаща пара чиния пред нея и я покани да седне. — Ей сега ще ти наляя вино.

Масата беше сервирана само за един и Кендра бързо попита:

— Ти няма ли да вечеряш?

— Не. Ще започна да подреждам квитанциите и ще се опитам да приключа с тях тази вечер. Ще хапна у дома.

— Още не си погледнал в кутията, затова не знаеш какво те очаква. Най-добре вечеряй сега.

Майкъл ѝ предложи чаша бургундско.

— Ще издържа.

Кендра беше разочарована. Нещата не се развиваха според очакванията ѝ. Тя все още стоеше права до масата.

— Ще бъде нелюбезно да ме оставиш да вечеряя сама.

Той за момент се поколеба, но бързо рече:

— Казвал съм ти, че не се сближавам с клиентите си, нали?

— За Бога! — нетърпеливо извика тя. — Аз не те каня на среща! Това е само вечеря.

Дълбоко в съзнанието ѝ проехтя подигравателен глас: „Само вечеря ли? Тогава защо цели двадесет минути не можа да решиш какво да облечеш? Защо си сложи червило и високи обувки?“ Кендра се постара да не му обръща внимание.

Майкъл за момент се замисли.

— Добре. Надявам се, че докато вечеряме, ще можем да обсъдим някои делови въпроси.

Тя благоразумно замълча. Докато той се суетеше край печката, Кендра намери кутия кибрит, запали свещите и загаси осветлението. Майкъл вдигна вежди.

— Виждам, че си пълна с изненади.

— Така няма да виждаме бъркотията наоколо — обясни тя и зае мястото си.

Лицето му обаче остана непроницаемо. Накрая каза:

— Разбира се — и добави: — наистина трябва да си купиш мебели за трапезарията. Тогава никога няма да ти се налага да се храниш в кухнята.

— А може би ще е добре да взема и градинска мебел — кротко се съгласи тя. — Ще бъде чудесно да вечеряме навън.

— Мога да свърша тази работа.

— Наистина ли? — възкликна Кендра ентузиазирано.

— Още утре, ако искаш. Трябва само да избереш мебелите.

Лицето ѝ помръкна.

— Не можеш ли да направиш и това?

— Аз не съм декоратор. Трябва да ми кажеш какво искаш. В края на краищата този дом е твой и ти трябва да поемеш инициативата.

Кендра с недоволено изражение разстла салфетка в скута си.

— Не виждам какво толкова сложно има в това. Достатъчно е да отидеш до някой магазин, да харесаш нещо и да го платиш.

— Точно така.

Тя отпи от виното и твърдо посрещна погледа му.

— Добре. Искам мебели на розово-червени райета за градината.

Майкъл не отговори. След това кимна примирено с глава и взе вилицата си. Кендра насочи цялото си внимание към храната.

— Чудесно е — констатира тя. После колебливо продължи: — Всичко, което правиш, е чудесно. Как си се научил да готвиш така?

— Необходимост. Просто обичам да ям.

Тя сви рамене.

— Аз също. Но това не ме е накарало да се науча да готвя.

— Забелязах — отговори той сухо.

Кендра не можа да се въздържа и отбеляза.

— Яденето има един недостатък. Забравил си маслото и хляба.

— Не съм ги забравил. Юфката замества хляба, а от излишни мазнини никой няма нужда.

Кендра трябваше да се досети, че темата „хранене“ е доста опасна, но вече беше отишла твърде далеч, за да спре. Освен това беше крайно време да се разберат по този въпрос. Тя остави вилицата си, избърса устни със салфетка и каза:

— Майкъл, погледни ме.

Той вдигна поглед. Тя продължи.

— Мислиш ли, че съм с наднормено тегло?

Изненадата му изглеждаше искрена.

— Не, напротив. Имаш чудесна фигура. Или поне това, което мога да видя от нея — той плъзна поглед по тялото ѝ. Удоволствието от комплимента и от възхитения му поглед беше на път да я откаже от намеренията ѝ и тя побърза да каже:

— Тогава защо ме принуждаваш да гладувам и ме храниш с такива малки порции?

— Това няма нищо общо с калориите — обясни той. — Свързано е с хранителните качества и понеже отговарям за здравето ти.

— Зная — нетърпеливо махна Кендра с ръка. — Мляко, пресни плодове — все нискокалорични храни. Но аз не мога да карам на това. Понякога се случва на закуска да пия само кафе — тя леко преувеличаваше, но не я беше грижа. — Освен това никога не обядвам.

— Защо? — загрижено я прекъсна той.

— Просто не обядвам.

— Можеш да се връщаш в къщи за обяд.

— Не искам да се прибирам за обяд — прекалено сериозното му отношение към темата беше започнало да я изнервя. — Разсейвам се, а и нямам време. Във всеки случай...

— Ти наистина трябва да обядваш. Нередовното хранене е вредно.

— Във всеки случай не това е главното — остро го прекъсна тя. — Опитвам се да ти кажа, че имам нужда от истинска храна — мазнини, захар, калории. За Бога! Твърде много ли искам?

— Ако караш на такъв режим, само след пет години ще съжаляваш за това. Женското тяло се влияе твърде много от храненето и тъй като приближаваш тридесетте.

— Още не съм на тридесет! — възкликна тя почти изгубила търпение. — А и какво знаеш ти за женското тяло?!

— Достатъчно — измърмори той и се опита да прикрие закачливата искра, просветнала в погледа му.

Обзе я смътно подозрение, което само след миг прерасна в увереност.

— Ти се подиграваш с мен! Правил си това и преди. Държиш се като най-арогантния тип и непрекъснато ми се присмиваш. Всичко това не ми харесва!

Кендра втренчено го изгледа. Майкъл вдигна чаша, за да прикрие усмивката си.

— Съжалявам, но понякога е много трудно да се въздържа. Толкова лесно е да те ядоса човек!

Смехът в очите му й хареса и поуспокои наранената й гордост. Изглеждаше толкова мъжествен, че я обзе вълнение, съвсем неподходящо за момента. Тя недоволно попита:

— Винаги ли се държиш така сервилно, когато искаш да подразниш някой?

Той се замисли:

— Не. Когато тази вечер те посрещнах на вратата, не исках да те дразня.

— Какъв пропуск! — промърмори Кендра и с удоволствие се заслуша в смеха му. Отново взе вилицата си и заяви: — Зная защо прие тази работа. За да ме тормозиш! Твоят собствен живот е скучен и може би си помислил, че ще го разнообразиш, като направиш ужасен моя. Нали?

— Не. Не е това — Майкъл я гледаше със спокойно изражение, което я накара да настръхне.

— Тогава сигурно Пати е измислила тази шега и те е придумала да се включиш в нея.

— Отново грешка! — поклати глава той.

— Тогава какво? — тя беше истински озадачена. — Можеше да изпратиш някой от служителите си. Защо трябваше лично да се ангажираш с тази работа?

Майкъл я погледна. Тя почувства как гърлото ѝ пресъхва и топла вълна плъзна по тялото ѝ. Затаи дъх.

Тогава той каза:

— Не мисля, че е дошъл моментът да ти отговоря.

Думите му още повече изостриха любопитството ѝ, заедно с тайнствения вълнуващ начин, по който я гледаше. Тя бавно остави вилицата си.

— Не, ще го направиш. Сега! Няма да хапна нищо повече, докато не ми кажеш защо прие тази работа.

В очите му отново просветна усмивка. Моментът беше настъпил. Той леко наклони чашата си към нея и отговори:

— Защото е много забавно да те дразни човек.

Кендра усети леко превъзходство. „Харесваш ми Майкъл Дрейк! Ти ме вбесяваш, но преобърна целия ми живот и аз свикнах с това да бъдеш винаги край мен.“

Майкъл избърса масата. Кендра седеше и с удоволствие наблюдаваше движенията му.

— Къде живееш? — попита след малко тя.

— В Плезънт Хийлз. На около осем километра оттук.

— В апартамент или в къща?

Той долови намека и сви устни.

— В апартамент.

Тя кимна с достолепието на съдебен заседател.

— Обзалагам се, че не закусваш с мляко.

— Не, но работя на открито, играя тенис и плувам по пет километра всеки ден.

— Няма нищо по-досадно от физическите упражнения.

Той затвори вратата на хладилника и примирено каза:

— Добре, какво искаш да ти направя за закуска?

— Яйца с масло — беше незабавният отговор.

Веселото му настроение помръкна.

— Опитай отново.

— Плодов пай.

Харесваше ѝ да си приказва с него, да гледа как се променя изражението му, да слуша гласа му. Не познаваше друг мъж, с когото да ѝ бе така приятно да разговаря.

— Какво наистина правиш по цял ден? Цялото си време ли прекарваш в моята къща?

Той започна да зарежда машината за миене на съдове.

— Разбира се, че не. Достатъчни са ми само два часа, за да се справя с всичко тук.

— А през останалото време?

— Имам офис, който трябва да ръководя — напомни ѝ той.

— И работа на открито, и тенис, и плуване — завърши вместо него тя. — Имаш ли приятелка?

— Задаваш твърде много въпроси.

— Как иначе да те опозная?

— Не е необходимо да ме опознаваш — Майкъл отнесе чинията ѝ на мивката. — Аз съм само една незабележима фигура в твоя живот. Като пощальона или инкасатора. Някой, за който дори не се сещаш, докато не се случи нещо.

— Така. Значи част от работата ти е да стоиш в сянка?

— Не точно в сянка — той сложи чинията ѝ в машината. — Просто за лична безопасност. Не е разумно да се сближаваш с клиентите си.

Тя замислено вдигна глава.

— Това политика на компанията ли е или твоя лична политика?

Той се обърна и предупредително я изглежда.

— И двете, може би.

— Разбирам — мъдро кимна тя. — Страхуваш се да не би клиентките ти да се влюбят в теб?

Той неочаквано се засмя, доближи се към нея и взе празната чаша от ръцете ѝ.

— Нима биха могли да ми устоят? — наведе се той.

Кендра срещна погледа му и въпреки, че тонът ѝ беше закачлив, близостта му накара сърцето ѝ да забие учестено.

— Може би е по-лесно, отколкото си мислите, господин Прекрасни!

Той се засмя и се изправи.

— Много си добра.

— В какво?

— Във флиртуването — той ѝ хвърли бърз поглед. — Но не си хаби таланта с мен, разбрахме ли се? аз наистина смятам, че си възхитителна.

Възхитителна! Той мислеше, че е възхитителна! Кендра искаше този момент да продължи, колкото може по-дълго, но едва успя да каже:

— Дали да не си сипя още малко вино?

Майкъл затвори миялната машина.

— Не тази вечер. Имаме да решаваме делови въпроси.

Тя се намръщи и стана от стола си.

— Трябваше да се досетя. Добре. Да приключваме с това.

Той избърса ръце в кърпата.

— Наистина не мога да си свърша работата, докато не получа малко помощ от теб.

Тя изглеждаше разочарована.

— Не започвай отново с това.

Майкъл настоятелно каза:

— Погледни това място. Не мислиш ли, че е време да вложиш парите си в нещо по-добро? В кристал и порцелан например? Телевизорът и касетофонът ти едва ли ще издържат дълго. Да не говорим, че ще бъде жалко чудесната библиотека и солариума да стоят празни. Колко време смяташ да живееш тук без завеси на прозорците? Това никак не е безопасно. И като говорим за безопасност, смятам, че имаш нужда от алармена инсталация. Мога още дълго да изброявам, но

всичко се свежда до следното: докато не ми позволиш наистина да управлявам къщата, ти просто губиш моето време и твоите пари.

Кендра промърмори от неудобство:

— Обещавам да помисля над това.

— Кога? — настоя той. — Защо все протакаш?

Тя въздъхна и обходи с поглед стаята, сякаш търсеше отговор.

— Не знам. Кристал, порцелан, завеси. Всичко изглежда като нещо, за което би могла да се погрижи майка ми.

Майкъл се усмихна състрадателно.

— Май е дошло време да пораснеш.

— Предполагам — Кендра сви рамене.

— Всички по някое време се сблъскват с това.

— Защо тогава ти самият все още живееш в апартамент? — предизвикателно го погледна тя и въздъхна. — Добре. Купи кристал, порцелан и всичко необходимо за обзавеждането, щом така и така си се заел с тази работа.

Лицето му беше спокойно.

— Трябва да ги избереш.

Кендра отново се намръщи.

— Това е по-лошо, отколкото да се омъжиш!

— Зависи от гледната точка — засмя се той.

Тя примирено разтвори ръце.

— Добре, ще избира моделите.

— Това вече е нещо друго — доволно отбеляза Майкъл. — Хайде, започвай. Ще ти донеса кафе и десерт във всекидневната.

Кендра прегледа каталозите набързо и напосоки отбеляза мебелите, които да покаже на Майкъл. Помисли си, че ако се отнася така нехайно към обзавеждането на жилищата на клиентите си, не би се задържала в бизнеса дори и ден. Когато демонстративно му показа какво е избрала, по лицето му ясно пролича, че той е предполагал какво ще направи. Единственият благоразумен коментар, който си позволи да направи, беше:

— Е, не е толкова страшно, нали?

Кендра трябваше да признае, че не беше.

Майкъл не яде шоколадов крем, но си сипа кафе и веднага се зае с кутията от обувки. Кендра го гледаше и ставаше все по-нервна. До този момент вечерта беше протекла съвсем гладко и сега се страхуваше, че безредието, в което се намираха документите ѝ, щеше да подложи на изпитание търпението му. Тя колебливо каза:

— Не ми харесва да се ровиш из личните ми документи. Може би ще успея да се справя и сама.

Той ѝ хвърли поглед през рамо и сухо отвърна:

— Кендра Филипс, аз пера бельото ти. Не виждам защо се притесняваш от това, което мога да открия в тази кутия.

Въпреки това тя едва дояде крема си. После взе чашата кафе, застана до бюрото и започна да наднича през рамото му. Всеки път, когато Майкъл откриеше някоя незначителна хартийка, Кендра трепваше, а когато в ръцете му попаднеше някое лично писмо, тя го издърпваше с нервен смях. Често се опитваше да му дава съвети и да прави предположения къде може да бъде едно или друго нещо, ала така само му пречеше. Накрая Майкъл я погледна и избухна:

— Нямах ли какво друго да правиш?

Кендра разбра, че излишно му досажда и отиде да си потърси друго занимание. Разлисти разсеяно няколко списания, после взе една книга, но захвърли и нея. Отиде до телевизора и го превключи на няколко програми. Не можеше да се концентрира върху нищо. Вниманието ѝ постоянно отскачаше към Майкъл. Тя гледаше как джинсите му се опъват на бедрата, как косата му се къдри по врата, как тъмните му вежди се сключват замислено, как мургавата му ръка движи молива върху хартията. Имаше силни ръце. Запита се, дали ако я докосне, ще усети колко са загубели, или може би ще бъдат нежни.

Майкъл намираще, че е възхитителна. Какво ли влагаше в това? Защо я изпълни такова глупаво удоволствие при тази мисъл? Кендра твърдо си каза „Това може да означава само неприятности, ето какво! Ако не престанеш да фантазираш, ще си навлечеш много неприятности. Спомни си кой е той, защо е при теб и запомни, че всичко започва и свършва до тук.“

Това я накара да се опомни. Тя взе чантата си от шкафа, разчисти масата и разстла скиците си. Първите няколко опита да започне завършиха с неуспех. Веднъж отмести Морис, който се настани върху

листата, после на два-три пъти погледна към Майкъл. Накрая седна на пода, извади моливите си и най-накрая се потопи в скиците.

Кендра не предполагаше, че вечерните часове вкъщи могат да бъдат толкова приятни. Майкъл тихо работеше в съседство с нея и само веднъж спря, за да каже по-скоро на себе си:

— Ако ръководиш офиса си така, както личните си дела, ще фалираш по средата на годината.

Кендра се усмихна. Имаше нещо успокояващо във факта, че той беше до нея, седеше на бюрото ѝ и слагаше ред в живота ѝ. Това изглеждаше толкова естествено. Беше хубаво да не е сама.

Кендра беше започнала проектите си, без да влага кой знае какви амбиции, но с течение на времето сериозно се бе запалила. Повечето от клиентите на фирмата избираха или традиционни, или свръхмодерни решения за обзавеждане на домовете си. В момента Кендра работеше над един съвършено различен проект, никакви компилации, никакви евтини имитации — автентичност. Водещата тема беше викторианската епоха, но всяка стая отразяваше различен аспект от нея. Фоайето, в което трябваше да бъде поставен само голям часовник, беше съдържано елегантно. То преминаваше в просторна стая, обзаведена като викториански салон: с тежка мебел, тапицирани в брокат столове и няколко резбовани масички, украсени с изящни порцеланови фигурки. Видеото, касетофонът и телевизорът бяха скрити в един специално проектиран шкаф. На тежкия салон контрастираше „Слънчевата стая“, потънала в зеленина и обзаведена с ратанова мебел, библиотеката, наподобяваща джентълменски клуб със своите виненочервени кожени кресла и трапезарията, декорирана в ориенталски стил. Кухнята напомняше за кухня на ирландски земевладелец и беше издържана в светли пастелни тонове. Банята за гости беше в египетски стил. Спалнята отразяваше темата „Колониална Индия“: на тавана ѝ бавно се въртеше огромен вентилатор, а високото легло беше драпирано с воал. Цялата обстановка напомняше за края на миналия век.

Кендра работи, докато очите ѝ започнаха да парят и ръката ѝ се схвана. Тъкмо решаваше, че трябва вече да приключва и пред очите ѝ изплуваше нов детайл, който непременно трябваше да бъде скициран. Трудно щеше да дочака сутринта, нетърпението ѝ да отиде в офиса беше огромно. Щеше да извади справочниците и каталозите за

обзавеждане, и сигурно щеше да ѝ се наложи да се порови доста в библиотеката за някои исторически сведения. Но всичко това нямаше да бъде напразно, то щеше да вдъхне живот на нейните идеи.

Кендра беше така увлечена в работата си, че дори не чу, когато Майкъл я повика:

— Кендра?

Тя вдигна очи и с изненада откри, че се е надвесил над нея.

— Казах, че вече съм свършил. Не пипай нищо. Сутринта ще се върна и ще занеса всичко на твоя счетоводител.

— Благодаря ти — разсеяно отговори тя и отново заби поглед в скиците си. — Лека нощ.

Той се поколеба.

— Минава полунощ. Не си ли изморена?

— Наистина ли? — Кендра погледна часовника си. Беше дванадесет и двадесет, а тя никога не си лягаше по-късно от десет и половина. — Трябва да съм се увлякла.

Протегна се и лицето ѝ се сгърчи от внезапната болка, която прониза рамото ѝ. Кендра изохка и се опита да разтрие с пръсти схванатото място, но не успя да го достигне.

— Нищо чудно, че те боли — с укор каза Майкъл. Той отмести ръката ѝ и енергично започна да масажира рамото.

— Не знам как можеш цели часове да стоиш на пода и да работиш в тази мъчителна поза! Наведи си главата. Отпусни се. Защо не си поставила чертожна дъска тук?

— Нямам време, а и светлината не е достатъчна.

Пръстите му се движеха по раменете ѝ. Кендра отпусна глава на гърдите му и мускулите на врата ѝ се обтегнаха.

— В солариума светлината е достатъчно — отбеляза той и продължи да я масажира. — Боли ли те така?

— Да!

— Не се стягай — нареди ѝ Майкъл.

Кендра се опита да се отпусне, но близостта му не ѝ позволяваше да го направи. Върховете на пръстите му бяха твърди, но допирът им мек и приятен. Майкъл енергично я разтриваше, а тя чувстваше как се люлее под натиска му.

— Би трябвало аз да направя това за теб. Ти работи повече от мен.

— Да, но пък за сметка на това съм по-издръжлив.

— Всъщност това ти е работата — Кендра въздъхна от удоволствие.

— Не. Заслужавам допълнително възнаграждение — тя по-скоро усети, отколкото видя самоуверената усмивка, която се появи върху устните му.

Почти бе забравила колко приятно може да бъде усещането от допира на мъжки ръце. Кожата ѝ потръпваше от все по-нежното, почти хипнотизиращо движение на пръстите му, мускулите ѝ инстинктивно се свиваха и отпускаха в отговор. Дланите му се плъзгаха към талията ѝ и бавно се връщаха нагоре. Кендра усети как у него също настъпи промяна, как го изпълни вълнение и напрегнатост. Тя почувства топлината му и дъхът ѝ секна. Всеки неин нерв тръпнеше в очакване. Сърцето ѝ учестено заби. Пръстите му погалиха врата ѝ и нежно очертаха извивката на ухото ѝ. Тя знаеше, че ако сега обърне лицето си, ще срещне неговото, надвесено над нея. Знаеше, че в очите му ще открие нещо, което до този момент беше ѝ липсвало... същото, което би могъл да прочете в нейните.

Той отново сложи ръце на раменете ѝ и попита:

— Върху какво работиш сега?

Очарованието изчезна, сякаш никога не го бе имало. Майкъл беше успял да възвърне самообладанието си и само леката дрезгавина в гласа му издаваше това, което беше изпитал.

Кендра бавно си пое въздух. Посегна към една от скиците си и му я показа, като се опитваше гласът ѝ да прозвучи спокойно.

— Един нов проект. Във викториански стил. Наистина съм погълната от него.

Майкъл се протегна да вземе листа и гърдите му докоснаха раменете ѝ. Кендра се почувства като в плен. Лицето ѝ пламна. Тя започна да събира моливите си и предложи:

— Останало е малко кафе. Искаш ли да ти сипя?

— Не, благодаря — той вдигна една скица, след нея още една и внимателно ги разгледа.

— Сама ли купуваш всички мебели, когато обзавеждаш дома на някой клиент?

— Вече не. Имаме специална служба, която се занимава с това. Макар че бях свикнала и ми беше приятно. Ако не може да се открие

нещо, поръчвам да го изработят и дори един-два пъти сама довършвах някои работи. Бих искала да имам достатъчно време, за да се занимавам отново лично с тези неща. Особено когато се отнася за къща като тази — тя махна с ръка към скиците. — Наистина ще ми бъде забавно.

Майкъл отново прегледа скиците. На устните му се появи загадъчна усмивка. Той я погледна.

— Знаеш какво си направила, нали?

Тя изглеждаше озадачена. Той сложи пръст върху купчината скици.

— Проектирала си обзавеждането на твоята къща.

Кендра го изгледа недоумяващо. Майкъл разпръсна листовете около нея.

— Погледни. Фоайето със сводести прозорци и огромен часовник. Голямата стая. Солариумът, който си нарекла „Слънчева стая“. Дори кухнята. Може да не искаш да се занимаваш с тази къща, но подсъзнанието ти го прави.

Кендра седна до него и учудено пое скиците.

— Защо не? Може наистина да е така — призна накрая тя.

— Разбира се, че е така — засмя се той. — Това е твоята къща, Кендра. Сега, когато вече имаме изходна точка, няма да бъде трудно да се справим.

Кендра поклати глава.

— Ще бъде цяло престъпление да изхабим такава хубава идея.

Той изненадано я погледна.

— Не мислиш ли, че заслужаваш това?

Кендра избегна погледа му.

— Предполагам, че би ми харесало да живея в къща като тази. Искам да кажа, сигурна съм — призна тя, внезапно заразена от ентузиазма му. — Мисля, че този проект обединява всичко, което някога съм искала да притежавам, но... — Кендра въздъхна и остави листовете настрана. — Нямах представа каква работа и колко време изисква това. Трябва да се избират мостри, да се поръчват мебели, да се говори часове наред по телефона с разни търговци на едро и на дребно. Просто не си струва да се върши всичко това, ако няма да донесе някаква печалба.

Майкъл замислено попита:

— Каква ще бъде процедурата за изпълнението на този проект?

— Първо ще занеса скиците на някой от моите асистенти и ще го накарам да направи списък на всичко, който да одобря. След това списъкът ще бъде изпратен в службите по покупките и отново ще трябва да одобря онова, което купят. После започва работата с бояджиите, дърводелците и така нататък, като всичко това също трябва да получи одобрението ми. Освен това не мога да използвам служителите на компанията за тази работа, много е скъпо и Пати направо ще ме убие.

Майкъл кимна.

— Особено след като ми плащаш да правя точно това. Аз ще поговоря с твоята съдружничка, и с търговците на едро и дребно, и с дърводелците, и с бояджиите, като междувременно ще се грижа за всичко. Ти съвсем няма да бъдеш ангажирана с работа, или поне не на първия етап. Обзалагам се, че още следващата седмица ще имаш завесите, като за начало — добави той.

Отново изкушение! Дали Майкъл съзнаваше колко е трудно да му устои човек?

— Мисля, че ако се съобразяваме със скиците и не бързаеме много, може нещо да се получи — съгласи се Кендра накрая.

Той леко я прегърна през раменете.

— Това се казва сговорчиво момиче! Обещавам ти, че чудесно ще се справим с всичко.

Кендра се усмихна, вдигна поглед към него и потъна в дълбочината на очите му. За миг двамата застинаха неподвижно, затаили дъх. Майкъл пръв дойде на себе си и се изправи.

— Струва ми се, че свършихме добра работа за тази вечер — рече той и се отправи към вратата.

— Да — измърмори уж между другото и Кендра. После посочи към бюрото. — Данъци, обзавеждане! Независимо от нежеланието ми си на път да ме превърнеш в нормален човек.

— Не искам да правя това — в усмивката му се прокрадна едва доловима нежност. — Харесвам те такава, каквата си.

Преди Кендра да успее да реагира, той отвори вратата и се сбогува:

— Лека нощ. И не забравяй да заключиш след мен.

ШЕСТА ГЛАВА

Следващата седмица последва низ от промени. Хубавото беше, че Майкъл замени млякото в хладилника с боровинков сладкиш и сутрините изглеждаха по-слънчеви. Беше оставил и кутия с някаква зеленчукова смес, на която имаше закрепена бележка:

„Това е нискокалорична храна. Вземи я със себе си в офиса. По-добре е, отколкото съвсем да не обядваш.“

Това накара Кендра да се усмихне и тя се подчини. За нейна голяма изненада храната наистина беше вкусна.

Вечерта тя му остави бележка:

„Майкъл, нискокалоричната храна ми харесва. Моля те, купи още.“

Той очевидно не смяташе да се предава по въпроса за бисквитите, но три вечери от общо пет Кендра откриваше по нещо сладко към вечерята си. Почувства, че е направила крачка напред.

Една вечер тя се прибра и откри кръгла маса, столове и шезлонги на розови и червени райета в градината. Прекара един спокоен час с чаша вино навън, като се любуваше на падащия здрач. Вечерта щеше да бъде още по-хубава, ако имаше някой до нея.

Пристигнаха и завесите за всекидневната. Първоначално тя ги хареса. После ги намрази. Струваха ѝ се съвсем неподходящи. По-добре да беше избрала австрийски щори вместо тях. Кендра се отчая от мащабите на това, с което се беше заела. След два дни отново хареса завесите, но ужасът си остана.

Тя изобщо не видя Майкъл. Понякога се улавяше да се бави с кафето си сутрин или да се връща по-рано от работа, изпълнена с надеждата, че той ще бъде още там и се ядоса на себе си, когато си даде сметка какво прави. Какво ставаше с нея? Когато бяха заедно, битката беше неизбежна. Не искаше да усложнява допълнително и без това комплицираната ситуация, като прекарва времето си с него. Споменът от последната вечер беше още жив и непрестанно я измъчваше. Мислеше за Майкъл повече, отколкото би трябвало. Опитваше се да си внуши, че той я интересува само професионално. Тя отдавна беше стигнала до извода, че мъжете не заслужават внимание с грижите, които ѝ създават.

Интимният ѝ живот беше инцидентен, по-скоро аскетичен. Но дори и да очакваше романтична история, едва ли Майкъл Дрейк беше най-подходящият мъж за това. Не, тя не се интересуваше лично от него. Той просто беше интересен. Помисли си, че е малко странно той да изчезне след една цяла вечер, изпълнена с нещо повече от очакване.

В събота, както обикновено, тя отиде на работа. Майкъл предварително беше приготвил храната ѝ за уикенда и съботната нощ беше дълга и скучна. В неделя се остави Пати да я уговори да отидат на едно шоу и когато се върна късно вечерта, включи телефонния секретар. Сърцето ѝ подскочи, когато чу гласа му.

„Кендра, обажда се Майкъл Дрейк. Просто проверявам дали прекарваш разумно свободното си време. Надявам се, че си навън и правиш физически упражнения. Приятен ден.“

Сигналът показва, че съобщението е свършило. Кендра се запита какво ли би казал Майкъл, ако тя беше вдигнала слушалката.

Продължи да очаква да ѝ се обади или да я посрещне, за да се посъветва относно проекта за обзавеждането. Но той удържа на думата си и не я занимаваше с това.

Пристигнаха новият диван и два фотьойла. Всеки ден, когато се връщаше вкъщи, откриваше по нещо ново. Един след друг капаните на постоянството щракваха около нея, объркваха живота ѝ и здраво я

привързваха към това място. Нетърпението ѝ нарастваше с всеки нов килим и всяка малка масичка.

— За Бога! — каза ѝ Пати. — Ако те дразни, просто откажи ангажимента. Ти плащаш сметките, нали? Сама ми каза, че ако прекратиш договора през първото тримесечие, няма да загубиш нито стотинка.

— Не искам да го прекратявам.

— Тогава защо всяка сутрин идваш тук и ме занимаваш с проблемите си? Освен това мисля, че получаващ само най-доброто.

— Точно както в „Красавицата и Звярът“ — навъси се Кендра.

Пати я погледна подозрително.

— От това, което чувам, той съвсем не е звяр. А ти си глупачка.

— Да — въздъхна Кендра. — Навремето и аз си мислех, че Красавицата трябва да е била глупачка, за да избяга от замъка. Сега започвам да разбирам как се е чувствала. Животът ми положително беше по-прост, преди Майкъл Дрейк да се намеси в него и да започне да го облекчава.

— Ти просто не знаеш кога да спреш.

Кендра разбра, че вече не може да се надява на съчувствие от страна на Пати.

Тази вечер си легна и яростно заудря по възглавниците, приятно миришещи на прах за пране. Морис скочи в леглото и започна обичайното проучване за най-мекото място, на което да се установи за през нощта. Кендра го погледна:

— Защо не скиташ навън като всеки нормален котарак? Не можеш ли поне веднъж да си уредиш среща?

Морис я изгледа високомерно, сви се на кълбо върху възглавницата и доволно замърка. Кендра направи гримаса, отмести опашката му от лицето си и загаси лампата.

— Проблемът тук е, че всичко е толкова по домашному.

Посред нощ я събуди силен трясък. Тя лежеше и тревожно примигваше, докато една светкавица и нов гръм не я увериха, че навън се е разразила буря. Плясъкът на дъжда ѝ напомни за развълнуван океан. Кендра изстена и хвърли поглед към часовника. Беше спръл.

Отново гръм. Тя се обърна в леглото, като направи опит да запуши уши с възглавницата. Нещо студено и мокро капна върху лицето ѝ. Кендра се вцепени. Вече се беше разсънила изцяло. Нова

капка падна върху ръката ѝ. Тя разтревожено седна в леглото си. Покривът бе прокапал. Отметна завивките и понечи да стане от леглото. В същия момент една светкавица освети стаята и тя замръзна ужасена. До крака на леглото съгледа малка топка козина. Тя втрещено я гледаше с дребните си като мъниста очички. Кендра бързо придърпа завивките към брадичката си и като парализирана се втрещи в животинчето. Когато отново присветна, нещото все още беше там — малко сивкаво, с дълга опашка и лъщящи очи. Деляха ги само две стъпки.

— Морис! — опита се да извика тя, но от устата ѝ се разнесе само хриптене. — Мишка!

Морис се прозя, протегна се и отново се сви на кълбо, покривайки с лапа глава. Кендра пипнешком затърси ключа на нощната лампа. Сърцето ѝ бързо туптеше. Не беше ли чувала отнякъде, че мишките скачат невероятно високо и се провират през места, два пъти по-тесни от тях? Побиха я тръпки.

Представи си как стъпва с босия си крак на пода и настъпва малкото мъхесто тяло, как острите му нокти се впиват в стъпалото ѝ. Пръстите ѝ силно стиснаха завивката, а Морис сънливо измяука.

— Глупава котка! — просъска Кендра задъхано. — Ако си вършеше работата, сега нямаше да се притеснявам така. Всъщност, каква котка си ти?!

Една капка падна в косата ѝ и тя разбра, че не може да остане в леглото. В същия момент нова светкавица разкъса тъмнината и освети мишката. Кендра изскочи от леглото и с писък се спусна към вратата, затръшна я зад гърба си и се облегна на нея. Гърдите ѝ се повдигаха бързо, а Морис се гърчеше притиснат под едната ѝ мишница. Внезапна мисъл я накара да отскочи от вратата. Мишката можеше да пропълзи под прага и освен това някой ѝ беше казвал, че ако видиш една мишка, то това със сигурност означава, че още много други се крият в дупки в стените. Кендра потръпна. Тя стоеше боса в тъмнината, а наоколо беше пълно със стотици, може би с хиляди мишки.

Кендра се отправи към хола, където държеше зимните си дрехи, изрови от гардероба чифт високи ботуши и ги намъкна на краката си. Екипирана по този начин, понесе Морис към дневната.

— Добре — каза тя с надеждата звукът на собствения ѝ глас да ѝ вдъхне кураж, но опитът не успя. Очите ѝ отчаяно пробягваха из

тъмнината. — Мога да се справя с това. На кого ли трябва да се обади човек, ако открие, че в къщата му има мишки?

Отговорът се наложи от само себе си, но тя решително го отхвърли.

— Не! Аз съм достатъчно зряла, за да се справя сама. През ръцете ми минават стотици хиляди долари. Толкова важни личности идват при мен за съвет. Разбира се, че мога да се справя сама. Та това е просто една мишка!

Но тя мразеше мишките. Почти толкова, колкото и катериците.

Трябваше да открие електрическо фенерче. Не можеше цяла нощ да стои на тъмно. После щеше да реши какво да прави.

Кендра непохватно заслиза надолу по стълбите, като с едната си ръка здраво стискаше перилата, а с другата Морис. Той не обичаше да го носят и я одраска, но тя не го пусна.

Не можа да открие фенерче и дори не можа да се сети има ли въобще такова. Чудеше се дали спалнята няма да се наводни до сутринта. Дюшекът със сигурност нямаше да прилича на нищо. Кендра откри кутия кибрит, запали една свещ и неуверено я понесе. При всеки трясък навън тя трепваше и пламъкът на свещта замираще в ръката ѝ. Кендра я закрепил върху масата за кафе, притисна недоволния Морис към гърдите си и се замисли.

— Мога да се справя с това — тя стисна зъби и затвори очи.

Навън отново изтреця. Стъклата на прозорците иззвънтяха. Ярка синкава светлина обля стаята. Морис стреснато скочи от ръцете ѝ. Кендра се втурна към бюрото и грабна портмонето си. Трескаво зарови из него. Портмонето беше единственото нещо, което Майкъл, за нейно най-голямо съжаление в момента, не беше в състояние да сложи в ред. Накрая с треперещи пръсти измъкна визитната му картичка с надраскания домашен телефонен номер на гърба. За момент я стисна здраво в ръка, твърдо решена да не я използва. Нали беше вече зряла независима жена! Не можеше всеки път да опира до Майкъл, когато нещо не вървеше. Освен това сигурно минаваше полунощ, не беше удобно да му звъни по това време.

Но Майкъл ѝ беше дал номера за непредвидени ситуации и ако това не беше непредвидена ситуация, то здраве му кажи.

— Няма да направя това — неуверено измърмори Кендра. Вятърът запрати талазите дъжд по стъклото и водата изплющя.

Колебанието ѝ изчезна. Тя примъкна телефона до светлината на свещта и набра номера. Отсреща се чу сигнал. Кендра затаи дъх. Не искаше да го кара да си мисли, че е истеричка, която не може сама да се грижи за себе си.

Чу сънливия му глас и дълбоко си пое въздух.

— Майкъл? Обажда са Кендра Филипс.

Тя си го представи — гол до кръста, разрошен и сънен — и се запита дали е сам. И какво, ако не беше?

— Кендра? — в гласа му се прокраднаха остри нотки. — Кое време е! Добре ли си?

— Съжалявам, че ти се обаждам толкова късно — много добре! Идеалният делови тон. — Страхувам се, че не знам колко е часът. Токът спря. Искан да ти задам един въпрос.

— Въпрос? — нещо в слушалката изскърца. Сигурно Майкъл се надигаше от леглото. Тя долови раздразнение, объркване и подозрителност в гласа му. Помисли си, че сигурно не му се обаждат често в полунощ, просто за да му задават въпроси.

— Да — Кендра се почувства глупаво. Опита се да потисне нервността си и продължи. — Наистина не е нещо важно, само покривът ми тече и леглото ми е мокро, а в спалнята има мишка. Чудя се какво да правя.

Кендра се ядоса на безпомощния си глас.

— А котката? — попита Майкъл.

Самообладанието беше започнало да я напуска.

— Не искам котката ми да яде мишки.

— Колко силно тече?

Навън отново просветна. Беше чувала за хора, убити от токов удар, докато говореха по телефона.

— Много! — изкрещя обхваната от ужас тя.

— Идвам веднага!

Кендра знаеше, че трябва да протестира, но Майкъл вече беше затворил и тя остана доволна.

Кендра откри Морис, взе го на ръце и прекоси етажа. Малко покъсно светкавиците отново заблестяха в прозорците ѝ. Тя изтича към вратата, отвори я и настойчиво загледа в тъмнината, докато Майкъл не прескочи локвата пред прага ѝ. Косата му беше мокра, по лицето му се стичаха дъждовни капки и целият беше прогизнал. Той хвърли поглед

към Кендра, облечена в късата си нощница и в ботуши до коленете, здраво стиснала котката в ръце и избухна в смях. Тя стоически понесе атаката и когато смехът му се ограничи до кратко хихикане, студено каза:

— Не съм те викала да идваш.

Майкъл се насили да изглежда сериозен, макар че очите му все още весело проблясваха.

— Наистина не си — призна той. — Може ли да вляза?

Кендра се поколеба дали да не затръшне вратата под носа му и гордо да се оттегли, но разбра, че няма да го направи, затова отстъпи назад и го пусна да влезе. Все още запазвайки достойнството, тя го уведоми:

— Искам да знаеш, че не съм някоя истеричка. Много години съм се грижила сама за себе си и никога не съм досаждала никому, когато съм имала проблеми. Докато живеех в апартамента си, такова нещо не ми се е случвало. И сега съм в състояние да се погрижа за себе си.

— Разбира се — равнодушно каза Майкъл.

Кендра забеляза, че той полага неимоверни усилия да остане сериозен. Извади едно фенерче от джоба си и го включи.

— Ти имаш фенерче — започна обвинително тя, като хвърляше зловни погледи към фенерчето, като че то беше виновно за всичките ѝ нещастия, — а аз стоя тук без ток и едва успях да открия една свещ!

— Оставил съм ти две фенерчета — уведоми я той.

— И ми го казваш едва сега!

Майкъл свали шлифера си и погледна към стълбите.

— Мишката още ли е в спалнята?

Кендра потръпна от ужас и притисна силно Морис към себе си.

— Откъде да знам! Да дойда ли с теб? — колебливо предложи тя.

Майкъл замислено я погледна.

— Мисля, че ще мога и сам да я улова — храбро рече той, — но ако се затрудня, ще те извикам.

Кендра се извърна сърдито, а Майкъл тръгна нагоре. Дъждът не успя да заглуши веселия му смях.

Морис отново избяга и тя остана сама. Зловещият блясък на светкавиците я осветяваше, докато сновеше напред-назад из стаята. Тя чуваше как Майкъл размества мебелите на горния етаж и стъпките му

проскърцват. Веднъж дори събра кураж и тръгна нагоре, но се отказа от намерението си. Отиде във всекидневната, където беше свещта, седна на дивана и нетърпеливо зачака. Стори ѝ се, че е минала цяла вечност, преди Майкъл да слезе отново долу.

— Трябва да изчакаме до сутринта, за да се справим с теча, но леглото ти е преместено и със сменени чаршафи. Ще можеш да прекараш в него остатъка от нощта, ако се примириш с капенето на водата в кофата. А между другото... — той извади нещо от джоба си и насочи светлината на фенерчето към него. — Ето я твоята мишка.

Кендра запуши уста с ръка, но не успя да задържи писъка си. Между пръстите на Майкъл се полюшваше малкото животинче.

— Кендра — започна той, като приближи към нея. Тя ужасено извика и се покатери върху дивана, като махаше с ръце. Той се засмя: — Кендра, това е играчка! — Майкъл седна до нея и размаха изкуствената мишка пред очите ѝ. — Играчка за котки. Вчера я купих за Морис.

Няколко секунди тя го гледа с широко отворени очи. После с гневен вик се нахвърли върху него, изтръгна мишката от ръката му и го заудря с юмруци по гърдите.

— Ти си побъркан! Мислиш, че всичко това е забавно! Сега ще разбереш кое е забавно! Как смееш да ме будиш посред нощ и да ме плашиш до смърт! — това нямаше нищо общо с истината и Кендра добре го знаеше, но беше твърде ядосана, за да се овладее. — Как смееш!

Майкъл със смях отблъскваше ударите ѝ, докато накрая остави фенерчето и я хвана за китките:

— Успокой се! Забрави ли, че аз съм от добрите момчета?

Кендра спря. Гърдите ѝ бързо се надигаха, а китките ѝ бяха хванати като в клещи. Искеше да издърпа ръцете си и да го засипе с обидни епитети, макар ясно да съзнаваше, че за тази вечер беше прекалила с глупостите. Майкъл беше толкова близо, че тя виждаше как капчиците от мократа му коса се стичаха по врата му и как весело проблясваха очите му.

Лицето ѝ пламна. Сърцето ѝ биеше предупредително, но накрая емоциите взеха връх.

Кендра присви очи и настоятелно попита:

— Не си го направил нарочно, така ли?

— Честна дума! — увери я той.

Тя леко издърпа ръцете си и Майкъл бавно охлаби пръсти.

— Предполагам, че ако мишката беше истинска...

— Щях да те защитя с цената на живота си!

Тя му отправи поглед, пълен с подозрение. Майкъл се усмихваше. Кендра облекчено си отдъхна и също се засмя.

— Сигурно ме мислиш за глупачка.

— Мисля да се въздържа от коментар.

Тя искаше да се ядоса, но не успя. Затова каза сухо:

— Трябва да си избършеш косата.

— Ще я избърша — Майкъл стана и взе фенерчето. Насочи светлината към краката ѝ. — Не мислиш ли, че е крайно време да свалиш „командирските“ ботуши?

Тя се намръщи, изчака го да излезе от стаята и чак тогава ги събу.

След малко Майкъл се върна. В ръката си държеше свещник. Беше избърсал косата си. Небрежното облекло му отиваше. Беше в избелели джинси и синя фланелка. Кендра си го представи как се измъква от леглото, навлича дрехите си и се втурва да я спасява. Усети как гневът ѝ се изпарява.

— Нещо ми подсказва, че няма да си легнеш веднага — каза Майкъл. — Така че няма причини да стоим на тъмно.

— Благодаря ти, че дойде — тонът ѝ беше по-спокоен. — Съжалявам, че те накарах да станеш посред нощ и да излезеш навън в този дъжд.

— Няма нищо.

— Надявам се, че не си бил зает — преглътна тя.

Той я изгледа скептично.

— В два и половина сутринта?

Тя отново изпита неудобство.

— Исках да кажа... Ако си бил с някой...

Майкъл запали клечка кибрит и я допря до една свещ. Жълтият пламък освети лицето му.

— Щеше ли да се притесниш, ако не бях сам?

Дали наистина щеше да се притесни? Въпросът я свари неподготвена и Кендра се почувства глупаво. Тя заекна.

— Не. Разбира се, че не... Искам да кажа — да. Аз... Аз ще съжалявам, ако съм те притеснила. Но в края на краищата това не е

моя работа — завърши твърдо тя. — Просто съм ти благодарна, че дойде. Това е всичко.

— Върша си работата — нехайно отвърна той и запали последната свещ. Меката светлина прогони тъмнината към ъглите. — Така!

Майкъл тръгна към вратата. Кендра разочаровано го попита:

— Отиваш ли си вече?

— Всъщност бих искал да изчакам, докато дъждът спре, ако нямаш нищо против. Не можеш да си представиш какъв порой беше, когато идвах насам.

— Разбира се, че нямам нищо против! Това е най-малкото, което мога да направя за теб — облекчението й беше огромно, но тя умело го прикри.

— Какво ще кажеш да пийнем по нещо?

— Топло мляко ли? — без ентузиазъм попита Кендра.

— Мисля, че можем да измислим нещо по-добро.

Майкъл излезе и тя сви крака на дивана под себе си, като придърпа края на нощницата, за да скрие коленете си. Съжали, че не си беше облякла халат, тънката памучна нощница едва покриваше бедрата й, а дълбокото деколте и бухналите ръкави само подчертаваха голотата й. Оставаше й да се надява, че в полумрака той не е успял да забележи това.

Майкъл се върна с чаша бренди за нея и с кафе за себе си.

— Чудесно! — възкликна Кендра, когато усети мириса на питието. Очите й го стрелнаха над ръба на чашата.

— Няма ли да пийнеш и ти?

— Ти трябва да се отпуснеш, а аз да бъда бодър, за да мога да шофирам.

Той потъна в мекия стол срещу нея и вдигна чаша.

— Наздраве!

Внезапен гръм накара Морис да изскочи отнякъде и да се настани в скута на Кендра. Тя неволно подскочи и разля малко от брендито. За да прикрие объркването си, бързо отпи от чашата.

— О! — дрезгаво възкликна тя и погледна към чашата си. — Обикновено не пия такова нещо без разремител.

— Брендито се пие бавно и на малки глътки — каза Майкъл.

— Ще го запомня.

Кендра отмести Морис, който беше започнал да я драци. Нов гръм я накара да потръпне.

— Мразя бурите и гръмотевиците. Катериците също нямат никаква работа в къщите на хората. Можеш ли да се досетиш от какво още ме е страх? От зимата. Глупаво е, нали? Все си мисля, че ще замръзна или пък, че снегът ще затрупа вратата ми и ще умра от глад, преди някой да ме е открил. Това едва ли би могло да се случи. Наистина мразя, когато започва да става студено. Аз май се разприказвах. Трябваше да ме спреш.

— Защо? Ако продължиш да пиеш, ще успея да се добера до всичките ти тайни, преди нощта да е свършила. Ела тук, Морис — той протегна ръце към котката, която в този момент се опитваше да съдере нощницата на Кендра.

Морис внимателно обърна глава и след миг се намери върху стола на Майкъл.

— Мисля, че харесва повече теб, отколкото мен — каза Кендра.

— Аз просто съм този, който го храни.

Дъждът се усили и тя обезпокоена вдигна очи към тавана.

— Мислиш ли, че покривът може да се срути? Тази вода...

— Само леко е прокапало — увери я той. — Ако бурята беше по-лека изобщо нямаше да го забележиш. Разкажи ми нещо за семейството си.

Кендра беше благодарна, че смени темата и дори не възрази срещу личния характер на въпроса му.

— Нямам никакви тайни. Само двете с мама сме. Баща ми ни напусна, когато бях на десет години. Негодник.

Майкъл я гледаше със съчувствие.

— Това е много деликатна възраст за децата.

— Наистина. Едно малко момиче трудно го понася. От много рано свикнах да разчитам единствено на себе си. Може би това беше първият тласък към самостоятелното поведение и свободата.

— Затова ли не си се омъжила? Заради баща си?

Тя замислено го погледна и бавно каза:

— Не. Ако открия мъж, който да е по-умен и по-силен от мен мога да размисля.

На бузата му се появи весела трапчинка.

— И това ако не е предизвикателство!

Сърцето ѝ развълнувано затуптя и Кендра отпи от брeндитo.

— Откъде знаеш, че не съм се омъжвала? Не съм ти казвала.

— Направих проучване — намигна ѝ той и вдигна чашата.

Кендра се запита дали това проучване е стандартна практика, или засяга само нейния случай.

— Всъщност никой не ми е предлагал — добави тя.

— Защото никого не си допускала достатъчно близо до себе си.

Тя застана нащрек при мисълта, че вероятно е допуснала него твърде близо.

— Зная какво правиш. Опитваш се да ме разсейваш, като ме разпитваш за неща, които съвсем не те интересуват, и това е чудесно! — тя се усмихна. — Само не ми казвай, че и това влиза в задълженията ти.

— Задълженията ми са да ти давам онова, от което се нуждаеш, а в момента имаш нужда от някой, който да седи тук и да разговаря с теб. Не е толкова сложно за разбиране.

Кендра не му повярва и леко го подразни.

— Винаги професионализъмът на първо място! Защо тогава не говорим за мебели, диети или за ваната в банята?

— Защото това са твои проблеми и между другото, доста досадни. Предпочитам да чуя още някои от тайните ти.

— Не съм убедена, че искам да ти ги разкрия — каза с тон на превъзходство тя. — Не си струва човек да се сближава твърде много с персонала, нали така?

— Приеми, че съм доверен човек на семейството или изповедник. Можеш да ми се довериш — очите му заблестяха. — Например как върви сексуалният ти живот.

Кендра се престори, че приема въпроса му насериозно. Накрая, след дълго мислене, каза:

— Отчайващо непълноценен. Какво мислиш по въпроса?

Веждите на Майкъл трепнаха.

— Не знам.

— Не, по принцип — настоя тя. — Цялото това голямо очакване, невероятно вълнение, обещанията на тъмно и после — край. Много изгубена енергия за няколко минути удоволствие. Разочароващо наистина.

Той замислено я погледна.

— Ти наистина си пълна с предизвикателства тази нощ.

Обзе я предателско вълнение. Кендра се изплаши да не долови състоянието ѝ и бързо рече:

— Говоря по принцип.

— Освен това ти не говореше за секса, а за връзките — отбеляза той. — Това е показателно.

Майкъл остави чашата си и небрежно подхвърли:

— Какво ще кажеш за един уикенд извън града?

Кендра заекна:

— Имаш предвид ти и аз? Сами?

— Ако не се страхувах, че отговорът ти ще бъде отрицателен, щях да те оставя да помислиш малко. Но за да спестя неудобството и на двама ни, ще те уверя, че това ще бъде просто делово пътуване. По работа.

— Каква работа?

— Мисля си, че ще бъде добре да отидем в някое от онези планински градчета, които са известни със своите антикварни магазини за старинни вещи. Беше ми споменала, че ти харесва да пазаруваш от подобни места. За къщата ти са необходими още доста работи. Освен това дърводелците и бояджиите ще работят тук следващия уикенд и няма да ти бъде приятно да си останеш у дома. Доброволно предлагам услугите си на шофьор, консултант и момче за всичко.

Идеална логика, безупречно планирано, напълно делово, както винаги. Кендра не можа да разбере дали това, което я изпълни, беше облекчение, или разочарование. Тя колебливо отговори:

— Ами аз...

Оглушителен гръм прекъсна думите ѝ. Стаята изведнъж стана светла като ден. Кендра изпищя и скочи. Чашата ѝ със звън се разби на пода. Морис се стрелна из краката им и изчезна нанякъде. Майкъл се приближи до прозореца.

— Беше дърво! — ужасено извика Кендра. — Сигурна съм, че върху покрива падна дърво!

— Не мога да видя нищо оттук.

Той се върна при нея, хвана я за раменете и я подкани:

— Седни, ще се порежеш. Сега ще проверя какво става.

Кендра чу как външната врата се захлопна, зарови лице в коленете си и изстена. Нима нямаше да има край всичко това! Стори ѝ се, че времето е спряло, че стои безкрайно дълго сгушена на дивана, докато Майкъл се бори храбро със стихията навън. Тя вече беше решила да го последва, когато чу вратата да хлопва повторно.

Той изтръска коса и съобщи:

— Само един клон. Не изглежда да е причинил сериозни повреди. Ще накарам майсторите да го махнат, когато утре дойдат да оправят покрива.

Кендра отново скри лице в коленете си. Майкъл отиде до нея, обгърна раменете ѝ и попита загрижено:

— Какво става? Независима жена като теб губи самообладание от такова дребно нещо като счупен клон? Не мога да повярвам!

Тя вдигна засрамена пълните си със сълзи очи.

— Не зная дали да плача, или да се смея. Майкъл! Защо всичко изведнъж се обърква? Защо животът не е по-лесен?

— Просто не е — успокой я той. — Ела тук.

Той нежно я придърпа към себе си.

— Престани да се държиш истерично, ще ти разкрия една тайна.

— Аз не съм истеричка! — Кендра усети внезапен трепет, намерила се в ръцете му. Гърдите му бяха широки и силни. Когато опря лице в тях, тя чу тупкането на сърцето му. Майкъл миришеше на дъжд и на чисто и Кендра се почувства по-добре. Затоплена, защитена и много по-добре.

Тя вдигна лице, за да може да го вижда.

— Каква тайна? — запита след малко.

— Отговорът на въпроса ти защо приех тази работа.

Кендра подсмръкна и отново склони глава.

— Мислила съм за това — моята безпомощност е причината.

— Не само — той нежно хвана брадичката ѝ и я повдигна. Усмивката му я стопли. — Приех работата, защото имаш най-големите и дълбоки очи, които някога съм виждал, защото харесвам начина, по който отмяташ назад коса, защото не мога да спра да мисля за теб, дори когато съм далеч отук. И винаги, когато си мисля за теб, се усмихвам.

Дъхът на Кендра секна. Тя не можеше да отмести очи от неговите. Испита несигурност и прошепна смутено:

— Това съвсем не звучи професионално.

— Нито пък това — той бавно целуна устните ѝ. Нещо сякаш се отприщи у нея. Във вените ѝ се разля топлина. Тялото ѝ потръпна и главата ѝ леко се замая. Изпита потребност от близостта му. Не беше го очаквала. Не беше подготвена за това! Даже когато целувката свърши, Кендра все още усещаше устните му върху своите, нежни и топли. Пръстите ѝ конвулсивно се впиха в ризата му и тя усети, че единственото нещо, което имаше значение за нея в този миг, бе Майкъл. Отвори очи и видя лицето му като през мъгла: възбудено, влажно и съвсем близо до нейното. Кендра прошепна:

— Чувствам се леко замаяна.

Той се усмихна и докосна лицето ѝ с върховете на пръстите си. Докосването му я накара да потръпне и всяка нейна клетка се пробуди за живот.

— Лошо ли е това?

— Не съм сигурна, но така ми се струва.

— Тогава няма да го правя отново.

Устните му галеха тила ѝ, пръстите му се плъзнаха към рамото ѝ и го оголиха. Една целувка опари кожата ѝ и Кендра безпомощно прошепна:

— Не знам, може би сгреших.

Устните му отново се сляха с нейните и тя се предаде под напора на страстта. Майкъл обви талията ѝ с ръка и леко погали кожата ѝ през тънката материя на дрехата. После внезапно потръпна и я притисна още по-плътнo към себе си. Тя усети с гърдите си как сърцето му бие в ритъм с нейното. Ръката му се плъзна по бедрото ѝ, погали коляното ѝ и отново се върна нагоре. Цялото ѝ тяло болезнено го желаше.

И тогава всичко свърши. Майкъл откъсна устни от нейните и тя почувства горещия му дъх върху лицето си. Кендра не можеше да види ясно лицето му, но съзря очите му. Те горяха предупредително: тъмни, живи, бляскави. Не бе в състояние да се откъсне от тях, неспособна да говори, да се движи. Притисна се по-силно към него и зачака слабостта ѝ да отmine. Ръката му неуверено докосна лицето ѝ и се плъзна по шията. Очите му следваха движението ѝ и по кожата на Кендра премина тръпка на удоволствие.

Майкъл дрезгаво прошепна:

— Кендра! Ще си вървя.

Той се надигна и тя изпита почти физическа болка, лишена от допира му, но знаеше, че не може да го спре. Просто потърси очите му и тихо попита:

— Защо?

Той мрачно се усмихна.

— Задай си този въпрос отново в девет сутринта на дневна светлина — усмивката му се стопи и той добави: — Наистина го направи.

— Майкъл! — това беше всичко, което Кендра успя да каже.

Майкъл се обърна и леко я целуна по челото.

— Лека нощ, Кендра — каза той и си тръгна.

СЕДМА ГЛАВА

Кендра знаеше, че прави грешка. След толкова грешки в своя живот тя би трябвало да се научи да се вслушва в интуицията си. Тогава защо седеше в караваната на Майкъл и пътуваше с него към планините?

След бурята те почти не бяха се виждали. Той нито веднъж не намекна за това, което се бе случило между тях, нито пък даваше вид, че нещо в отношенията им се е променило.

След кратка вътрешна борба, Кендра се почувства по-спокойна. Какво всъщност беше станало онази нощ? Тя беше леко замаяна от брeндитo, на светлината на свещите, облечена само в една тънка нощница. Той беше там: силен, спокоен и мъжествен. Бяха просто един мъж и една жена. Между тях съществуваше привличане още от самото начало. Тя трудно можеше да обвини Майкъл в непристойно държание. Онази нощ просто единият успокояваше другия и в това нямаше нищо лошо. Дори трябваше да му бъде благодарна. Защо тогава беше толкова нервна? Отговорът бе прост, защото не можеше да забрави целувката му. В нея нямаше нищо приятелско. Не биваше да се съгласява да излиза с него този уикенд.

Тогава защо беше тук? Може би заради предизвикателството, което прочете в погледа му, когато ѝ напомни за техните планове, заради предчувствието, че ако му откаже, Майкъл ще си помисли, че тя се страхува да остане насаме с него. Кендра със сигурност можеше да приеме всичко като зряла жена. Не искаше той да разбере, че отдава прекалено голямо значение на случилото се. А може би тя просто беше там, където ѝ се искаше да бъде.

Първите стотина километра преминаха сравнително спокойно. Говореха за обикновени неща — резервацията, която Майкъл беше направил, нещата, които Кендра трябваше да купи, работата, която се вършеше в къщата в нейно отсъствие. Когато безопасните теми се изчерпаха, той пусна касета с барокова музика, за да запълни тягостното мълчание.

Тя се опита да се концентрира върху бягащите покрай прозореца гледки, но вниманието ѝ постоянно се връщаше към Майкъл. Вятърът играеше в косата му, около очите му се образуваха ситни бръчици, когато ги присвиваше срещу слънцето, ръката му небрежно въртеше волана. Беше по-привлекателен от всякога.

Майкъл се обърна към нея и улови погледа ѝ.

— Не харесваш ли музиката? — попита той.

— Какво? — Кендра се престори, че с мъка откъсва очи от очарователната гледка навън. — Напротив, чудесна е. Защо?

— Неспokoйна си.

Тя побутна слънчевите си очила, подгъна крак под себе си, после отново зае предишното си положение.

— Просто не съм свикнала да седя толкова дълго, без да мърдам. Още много ли остава?

— Двадесетина минути — той погледна в огледалото за обратно виждане и включи мигача. После небрежно подхвърли: — Знаеш ли какво най-много харесвам у теб? Това, че винаги казваш каквото си мислиш. Така че нека не разиграваме игри. Кажете какво те притеснява.

Кендра неспокойно го погледна, но разбра, че ако не отговори, той ще продължи да я разпитва, докато истината не излезе наяве. Тя се чувстваше донякъде защитена от тъмните си очила, затова се обърна към него и каза:

— Ако наистина трябва да си призная, чудя се какво правя тук. Обикновено не ми се случва да напускам града с... — тя почти щеше да каже „мъж“, но се спря. — С някой, който ми е почти непознат и да не правя нищо друго, освен...

— Да се забавляваш?

— Дори и така да е — в гласа ѝ прозвуча леко раздражение. — Бюрото ми е затрупано с работа, имам котка, която трябва да храня и наистина не харесвам идеята из къщата ми да се разхождат работници, докато ме няма.

— Знаеш, че един от моите служители ще бъде непрекъснато там и ще контролира всичко. Какво още?

Кендра сви рамене.

— Просто всичко това е нелепо. Ти можеше да свършиш работата и без мен. Сега можех да бъда в офиса. Всъщност, защо ми си

струва, че идеята беше да оставя делничните проблеми в твоите силни способни ръце, докато аз се отдавам на своята работа?

— Всеки има нужда от почивка от време на време. Но ако ще ти помогне да се чувстваш по-добре, мисли за това пътуване като за работа. Нека сега да се върнем на въпроса. Какво те тревожи? Да не би да се притесняваш, че ще ти досаждам?

Сърцето на Кендра подскочи от изненада. Опита се тонът ѝ да звучи така небрежно, като и неговият.

— А ти смяташ ли да го направиш?

Той погледна в огледалото.

— Когато искам една жена, винаги ѝ го казвам открито.

Това беше по-добре, отколкото съвсем да не получи отговор, но беше повече, отколкото тя искаше да чуе. Отново се загледа през прозореца. Майкъл леко се усмихна.

— Хайде, отпусни се. Опитай се да се позабавляваш. Нали ми каза, че това ти харесва.

— Също така ти казах, че обичам да се занимавам с тези неща само когато ми носят печалба — напомни му тя. — Не намирам нищо забавно в тях, когато ги правя за себе си.

— Ще ми обясниш ли отново защо изпитваш такъв ужас от обзавеждането на собствения си дом?

— Не е ужас. Просто не ми е в природата. Не обичам да притежавам неща, нито да се привързвам към тях. Глупаво е.

Майкъл сериозно кимна.

— Колкото повече имаш, толкова повече можеш да загубиш.

— Точно така — съгласи се Кендра, но чувстваше, че той знае повече, отколкото ѝ се искаше. — А и нямам излишно време.

— Значи — замислено каза Майкъл, — ти влагаш силите си само в неща, на които можеш напълно да разчиташ — на работата си и на самата себе си. Връзките обикновено приключват, затова не се интересуваш от тях. Нещата, които притежаваш, могат да бъдат загубени, затова няма смисъл да ги трупаш. Интересна философия. Но и доста самотна.

Кендра се размърда върху седалката, обезпокоена от насоката, която прие разговорът.

— Не вярвам да съм казала нещо такова — намръщи се тя. — Освен това не понасям да бъда подлагана на анализ.

— Аз не те анализирам. Просто се опитвам да разбера. Ти си удивителна мозайка, Кендра Филипс, а аз едва започвам да подреждам детайлите.

Кендра не посмя да попита каква точно картина той смята, че ще сглоби. Пък и не беше сигурна, че иска да научи.

Странноприемницата, която Майкъл беше избрал, представляваше нещо, което само човек с нейната фантазия би могъл да оцени. Намираше се в края на една очертана от дървета улица — беше ниска, странна и живописна сграда, заобиколена от веранди.

Кендра свали очилата си, излезе от колата и внимателно започна да оглежда постройката.

— Наистина е чудесна!

Двамата с Майкъл влязоха във фойето. Очите ѝ жадно поглъщаха всеки детайл от реставрирания дом от началото на века. Всичко притежаваше индивидуалност и очарование — закачалката с извити крака, изправена край вратата, високият цветарник с разкошен папрат в него, дагеротипите в резбовани дървени рамки по стените.

Кендра беше впечатлена.

Салонът, превърнат в рецепция, беше вляво от фойето: уютен, пълен с антики и репродукции.

— Прекрасно е! — възкликна Кендра и се обърна към Майкъл. Той кимна и посочи към стената:

— Виж. Това е твоят часовник.

Майкъл се отправи към симпатичната служителка на средна възраст, която седеше зад бюрото. Кендра се огледа. Повечето от нещата бяха за продажба — по тях бяха залепени етикети. Това отнемаше донякъде от автентичността на обстановката, но възторгът ѝ не намалю. Часовникът, който Майкъл ѝ показва, беше толкова хубав, че Кендра почти изпита страх да го разгледа отблизо.

Беше прекрасен масивен часовник от резбовано черешово дърво, с двойни месингови стрелки и сложно гравирана стъклена фасада. Беше в отлично състояние. Преди да открие знака на производителя, Кендра си мислеше, че е копие. Но се оказа, че беше оригинал. При по-подробно оглеждане установи, че не е точен и че циферблатът му е леко избелял. Тези недостатъци още по-силно подчертаваха ценните му качества. Кендра със страхопочитание докосна гладкото дърво — то беше толкова старо!

Когато приближи до бюрото, Майкъл вече прибираше кредитната си карта и ключовете от стаите. Тя успя да забележи, че бяха два. Той ги пъкна в джоба си и Кендра каза:

— Ще ми изпратиш сметката за всичко това, нали?

До този момент не се беше запитвала как ще бъдат разпределени средствата по това пътуване. Майкъл се беше погрижил за всичко. Той сухо я изгледа.

— Ще напиша чек в първия удобен случай.

Кендра се обърна към жената на рецепцията.

— Можете ли да ми кажете нещо за този часовник?

Жената се усмихна.

— Прекрасен е, нали? Изработен е в Сан Франциско през хиляда осемстотин деветдесет и трета година. Предполагам, че някои хора го смятат подходящ за музеен експонат, но аз винаги съм мислела, че той има нужда от добър дом, семейна атмосфера и стабилност. Дори работи — тя отново се засмя, защото часовникът извъня в потвърждение. — Е, не е много точен.

Хиляда осемстотин деветдесет и трета година! Та това беше преди повече от век! Кендра никога не беше имала нещо толкова старо, но сега изпита желание часовникът да бъде неин. Какво беше станало с нея? Тя отвори портмонето си:

— Ще го взема.

— Чудесно — жената заобиколи бюрото, за да погледне цената.

След напразно ровене из портмонето Кендра огорчено вдигна поглед към Майкъл.

— Майкъл, забравила съм си чековата книжка!

Той спокойно бръкна в джоба си и извади книжката от там.

— Аз ще се погрижа за опаковането и изпращането — каза Майкъл, след като сделката приключи. — Ще бъде по-добре да ми дадеш тази бележка, преди да си я загубила.

Кендра му подаде бележката, все още зашеметена от собствената си импулсивност.

— Часовник на сто години — поклати глава тя. — За какво ми е нещо, което е на сто години?!

Той наклони глава към нея и прехвърли ръката си през раменете ѝ, докато изкачваха стълбите.

— Вероятно за да ти напомня, че някои неща са вечни.

Тя засегнато свъси вежди и го погледна.

— Трябва веднага да го върна.

Майкъл се засмя и леко стисна раменете й.

— Не се ли забавляваш вече?

Топлината в очите му я накара да се усмихне. Напрежението, което цяла седмица стоеше между тях, започна да отслабва и тя се чу да казва:

— Да, мисля, че се забавлявам.

Наистина беше така.

Кендра не разполагаше с много време да се наслаждава на старомодното очарование на своята стая с бродирани кретонени завеси и легло с балдахин.

Бяха се разбрали с Майкъл да се срещнат за вечеря след половин час. Тя бързо си взе душ и се преоблече. Сложи си светлосиня блуза и пола с широк ластичен колан в яркосин цвят. Обу сандали, наметна лек шал срещу студа на планинската нощ и слезе на долния етаж. Майкъл вече беше там. Когато я видя, очите му се усмихнаха и Кендра отново почувства топлина в себе си.

— Изглеждаш чудесно — каза той.

— Благодаря — тя се обърна и му позволи да оправи шала върху раменете й. — Ти също.

След малко Кендра се почувства задължена да отбележи:

— Ти знаеш каква е целта на това пътуване, а също че всички магазини по това време са вече затворени. Ще трябва да изчакаме до сутринта и ще изгубим цяла вечер.

— Аз бях готов да тръгна още снощи. Ти беше тази, която трябваше да остане до късно в офиса си. Между другото — добави той, когато излизаха, — нощта ще бъде загубена само ако позволиш да бъде такава.

Какво ли означаваше това?

Ресторантът беше наблизко и, както я беше уверил Майкъл, предлагаше отлична храна и добра атмосфера. Той не беше оставил нищо на случайността. Кендра не можа да си спомни откога не беше излизала за вечеря, без да има делови повод. Усещането, че можеш

просто да не се грижиш за нищо, да се отпуснеш и да се забавляваш, беше прекрасно.

Ресторантът наистина беше очарователен. Беше облицован с тъмен бор, имаше огромна камина от камък, а по стените висяха старинни кухненски съдове и земеделски инструменти. Осветлението беше слабо и романтично и на лицето на Кендра се появи усмивка, когато Майкъл ѝ задържа стола.

Той изненадано я погледна.

— Какво има?

Тя смутено вдигна очи към него.

— Просто си мисля, че прилича на среща.

Майкъл свъси вежди.

— Трябваше ли да помоля за отделни маси?

— Със сигурност ще трябват отделни чекове — отговори сериозно тя и той ѝ хвърли изпълнен с укор поглед.

Когато разгледа менюто, настроението на Кендра се повиши. Тя си поръча стек с всички възможни гарнитурни и беше изненадана, че Майкъл не направи забележка относно диетата ѝ. Тя победоносно си поръча допълнителна гарнитура. Той се помъчи да запази спокойствие. Но когато започна обилно да посолява картофите си, Майкъл не можа да се сдържа.

— Знаеш, че това, което правиш, е много вредно за теб — неодобрително рече той.

— Да, зная. Кръвното ми налягане ще се повиши и мога да получа сърдечен удар.

— Тогава защо го правиш?

Кендра сви рамене.

— Правя много неща, които не са добри за мен. Ям нездравословна храна, купувам ненужна къща, избирам си неподходящи любовници. Това е като навик. И знаеш ли какво? — тя поля картофите си с горчица. — Това ми харесва. Ще се чувствам направо чудесно, ако ти, Пати и всички останали престанете с опитите си да ме промените.

— Не се опитвам да те променя — поправи я той, — просто малко разширявам кръгозора ти — той се намръщи, когато тя добави още сол върху стека си. — И се грижа за здравето ти.

— Какво, да не би да си лекар в свободното си време?

— Не — призна той с почти извинителна усмивка, — но брат ми е. И смятам, че докато съм му помагал да се подготвя за изпитите си, съм научил достатъчно, за да зная какво е добро за мен.

— Или за някой друг — добави Кендра. Той за първи път беше споменал нещо за семейството си и тя беше заинтригувана. — Голямо семейство ли имаш?

Той се зае с пилето си.

— Трина брата, всичките по-малки от мен.

— Много забавно — замислено каза тя. — Винаги съм си представяла, че имаш сестри. Големи своенравни сестри, които вечно са те разкарвали нагоре-надолу. Мислех, че искаш да се реваншираш спрямо нас, жените, като ни командваш.

— Аз не командвам никого — поправи я той. — Аз просто насочвам. И не се опитвам да се реванширам. Всъщност, харесвам жените. И то много.

— Е, това звучи успокоително — измърмори Кендра. За момент тя насочи вниманието си към стека и после попита: — С какво се занимаваше, преди да станеш „съпруг под наем“?

— Бях мениджър в една компания.

Тя повдигна вежди.

— Защо ли това не ме изненадва? — тя отново взе ножа си. — Наистина, странен преход.

— Не съвсем. Подготовката е същата, само пазарът е различен.

— И по-доходен.

— Не непременно. Но ме задоволява повече.

— Защо не си женен? — внезапно попита тя.

— Отново засягаш лични теми.

— Зная, но ти ще ми отговориш.

Майкъл беше леко изненадан.

— Добре — той отпи от виното си и след малко каза: — Никой от персонала ми не е женен. Човек не може да мисли за чуждите проблеми, ако в къщи го очакват същите.

— Това не е отговор на въпроса ми.

Майкъл се засмя.

— Защо трябва да съм женен? Моята работа е моето семейство, образно казано. Получавам цялото удоволствие без никакъв ангажимент.

— По-доброто от двете — замислено каза тя.

— В известен смисъл съм доволен — за миг погледа му помръкна и той добави: — през по-голямата част от времето.

Тя се замисли за моментите, когато не беше доволен. Дали настъпваха в късните часове на нощта, когато лежеше самотен в леглото? За кого ли мислеше тогава? Тя се насили да не мисли повече за това и попита:

— Как си се научил да вършиш всичко това — да готвиш, да чистиш и какво ли още не?

Той се засмя.

— Майка ми ме научи, кой друг. Тя обичаше да повтаря две неща: „Измий си зъбите“ и „На това чисто ли му казваш!“

— Обзалагам се, че е горда с теб сега.

Усмивката му беше малко тъжна и замислена.

— Сигурно щеше да бъде. Умря, когато бях на петнайсет години.

— О! — възкликна Кендра. — Съжалявам.

— Известно време беше трудно — призна той. — Ние бяхме сплотено семейство. И все още сме. Беше нещо като шок, да загубим най-важната част от него, но всички си помагахме. Разбира се, тъй като бях най-голям, повечето от грижите се паднаха на мен. Така че, ако понякога съм тираничен... — той наклони глава. — Предполагам, че е заради голямата ми практика.

Тя си го представи как на петнайсет години, самотен и отчаян, поема грижите и отговорността за тримата си по-малки братя. Сети се за себе си и за това как се беше чувствала, когато баща ѝ ги напусна, и се изпълни със съчувствие към Майкъл.

Кендра му се усмихна и той ѝ отвърна със същото. За момент почувстваха нещо нежно и неопределено, нещо много особено.

Тя тихо каза:

— Ти наистина харесваш работата си, нали? Искам да кажа, че за теб това е нещо повече от обикновена работа.

— Тя е това, което съм аз — отговори той.

Кендра погледна към него — толкова благороден и сериозен и си помисли: „Ако не внимаваш, Кендра Филипс, може да се влюбиш в този мъж.“ А един далечен глас и прошепна: „Твърде късно. Ти вече си влюбена в него“.

Майкъл долови развълнувания ѝ поглед и усмихнато се наведе към нея.

— За какво мислиш?

Кендра почувства в себе си топлина, беше ѝ радостно и мъчително от чудесното откритие. Тя отговори:

— Просто си мислех колко чудесно си прекарваме. В края на краищата идеята да дойдем тук не се оказа толкова глупава.

— Надявах се, че ще ти хареса. Трябва да призная, че изглеждаш по-щастлива, отколкото когато пътувахме насам.

Тя сви рамене и взе вилицата си.

— Сигурно защото вечерям. Това винаги ме прави щастлива. И възнамерявам да си поръчам десерт — заяви тя.

Той примирено разтвори ръце.

— Няма да кажа нито дума. Докато очите ти блестят по този начин можеш да си поръчаш всичко, което пожелаеш.

Тя се засмя просто защото това ѝ беше приятно и защото ѝ харесваше да гледа как играят светлинките в очите му. Чувстваше се истински щастлива.

ОСМА ГЛАВА

Те поеха по обратния път към странноприемницата. Майкъл я държеше за ръка. Планинската нощ беше студена, но Кендра беше изпълнена от вътрешна топлина и дори не се питаше за причината, която я е породила. Чувстваше се добре с Майкъл. Винаги, когато той беше до нея, се чувстваше добре — понякога я ядосваше, понякога направо я изваждаше от равновесие, друг път я развеселяваше, но тя се чувстваше жизнена и стоплена.

Майкъл винаги беше до нея, винаги знаеше от какво се нуждае тя и винаги правеше това, което беше най-доброто за нея. Колко ли жени са имали щастието в живота им да присъства такъв мъж?! Беше много лесно да забрави, че за него това беше само работа и да се отдаде на удоволствието от присъствието му. Той наистина беше неустоим. Допирът му беше опияняващ и караше кожата ѝ да пламти. Когато се усмихваше, удоволствието обхващаше Кендра. Тя го наблюдаваше и гърлото ѝ пресъхваше при спомена за целувката му.

„Ти няма да направиш това, Кендра! — строго си каза тя. — Не трябва да си навличаш повече неприятности. Няма да допуснеш да се увлечеш и да се влюбиш в този мъж!“ Не ги свързваше нищо друго, освен работа и може би едно неукрепнало, но прекрасно приятелство. Тя не трябваше да разваля това с усложнения, които никой от двамата не желаше.

Всичко беше толкова просто, толкова истинско и трябваше да си остане такава.

Двамата влязоха прегърнати в странноприемницата и заизкачваха стълбите към стаите си.

„Дръж се естествено! — напомни си Кендра. «Благодаря ти за прекрасната вечер. Лека нощ. Ще се видим утре сутринта.» Няма да го каниш в стаята си, нали? Няма да правиш любов с него!“

Кендра отключи вратата, обърна се към Майкъл и го целуна по устните за лека нощ. Усети как краката ѝ се подкосяват и я обземат копнеж и объркване. Майкъл нежно хвана китките ѝ и пръв се

отдръпна от нея. Дишането му беше неравно мерно и накъсано, сърцето му биеше учестено. Той бавно вдигна очи и я погледна. В погледа му се четяха несигурност и разкаяние и Кендра веднага разпозна отказа в тях. Бузите ѝ пламнаха от унижение. Тя издърпа китките си и бързо прекрачи прага на стаята си.

— Извинявай — Кендра се насили да се усмихне, но гласът ѝ прозвуча предателски дрезгаво. — Забравих, че това не влиза в обслужването. Лека нощ.

Тя посегна да затвори вратата, но Майкъл я спря. Лицето му беше сериозно.

— Кендра, трябва да поговорим, а не мисля, че разговорът е такъв, че да можем да го проведем в коридора. Мога ли да вляза?

Кендра помисли няколко секунди и се отдръпна от прага. Тя чу, как вратата се затваря зад гърба му, но не се обърна.

— Няма нужда да ми казваш каквото и да е — заговори тя с лице към стената. Почувства, как страданието я задушаваше. Думите ѝ прозвучаха накъсано. — Зная, аз съм една самотна жена, която дълго време не е била с мъж, а се случи така, че ти беше тук и аз се опитах да се възползвам от теб. Извинявай. Сега можеш да си вървиш.

Тя го чу да въздиша, но не се обърна. Той промълви:

— Нещата са малко по-сложни.

— Зная — Кендра се опита да поеме дълбоко въздух, но се задави и втренчи поглед в шарките на тапета.

— Не искам да правя това — гласът ѝ беше твърд. — Защо ме принуждаваш да го правя?

— Кендра — тъжно каза той и името ѝ отекна самотно в стаята.

Стомахът ѝ се сви от разочарованието и объркването, примесени със страстта, която я изпълваше.

— Да не би да мислиш, че през всичките тези седмици не съм те слушала какво ми приказваш? Мислиш, че не съм разбрала какво става? Че вършиш за мен същото, което си вършил за десетки, стотици жени преди това? Винаги си наблизил, винаги се грижиш да имам всичко необходимо и това започна да ми харесва. Твърде скоро ще ми се прииска нещо повече и ще хлътна. Забравям, че за теб това е просто работа и приех рекламата ти за истина. Започнах да вярвам, че си идеалният съпруг — много елегантен, много умен. Моите поздравления!

Гласът на Майкъл прозвуча тихо и напрегнато.

— Кендра, не е честно.

— О, аз не те обвинявам.

Тя се приближи до прозореца и пусна пердетата. Те паднаха като тежки криле и откъснаха стаята от целия свят. Кендра вдигна ръка да погали гънките им, но откри, че здраво се вкопчва в тях, като че по този начин гневът и разочарованието ѝ щяха да намалее. Тя се насили да говори спокойно.

— Ти ме предупреди. Аз не съм лековерна. Пречех ти, казвах ти да ме оставиш сама, и наистина направих всичко, което беше по силите ми, за да не се влюбя в теб.

Кендра неволно потръпна от признанието. Не искаше да казва това, но вече не можеше да върне думите си назад. Той дълбоко пое въздух.

— Влюбена ли си в мен, Кендра?

Тя се обърна. Болка и безпомощност се изписаха на лицето ѝ и прозвучаха в гласа ѝ.

— Не знам.

Майкъл тръгна към нея и с всяка негова крачка сърцето ѝ биеше все по-силно. Искаше ѝ се да го отблъсне, решително да му обърне гръб, но не напра ви нищо.

Ръцете му леко хванаха нейните и тя не ги отдръпна. Той я прегърна и Кендра усети в него същата безпомощност, каквато усещаше и в себе си. Чувстваше, че го изпълва същото желание, което изпълваше и нея и за чиято сила дори не подозираше, преди той да приближи и да я прегърне.

Майкъл тихо каза:

— Първо, това не се е случвало с десетки, нито със стотици, нито дори с една-единствена жена през живота ми.

Кендра почувства как мускулите на ръцете му се стягат. Тихият му глас премина като музика през нея.

— Ако някой от подчинените ми беше направил това, което искам да направя аз в момента, щях незабавно да го уволня и вероятно да го предам на полицията. Искам да ме разбереш.

— Професионален както винаги — Кендра не можа да скрие горчивината и болката в гласа си. Обзе я гняв. — Ще ви кажа нещо, господин Дрейк. Неведнъж сте се държали непрофесионално. Не

виждам смисъл сега да се държите като непознат и да ме карате да се чувствам гузна, че изобщо съм се захванала с вас. Не е честно!

— Не, не е — съгласи се той. Палецът му разсеяно погали кожата ѝ и тя потръпна. — Трудно ми е да се държа професионално, когато единственото нещо, за което мога да мисля, когато съм до теб, е да правим любов. Ти ме караш да забравя кой съм и как трябва да се държа. Понякога си го повтарям непрекъснато, за да не го забравя и тогава те ядосвам. Понякога опитите ми не са така успешни и... — Майкъл сви рамене и леко въздъхна.

Кендра потръпна в очакване. Той отново вдигна очите си към нейните.

— Направих грешка, Кендра. Още от самото начало знаех какво може да се случи с мен и затова не трябваше да приемам тази работа. Хиляди пъти съм се опитвал да преценя нещата разумно, да намеря някаква приемлива причина за всичко, но винаги се връщам на факта, че не трябваше да поемам този ангажимент, след като знаех колко лесно е да се влюбя в теб.

За миг в Кендра проблесна радостна надежда, но следващите му думи помрачиха радостта ѝ.

— Кендра, опитай се да разбереш — пръстите му се стегнаха около китките ѝ. — Ти си най-изключителното нещо в живота ми. Но не може да продължава така. Ще загубя много.

Кендра се вцепени. Прониза я обида и тя издърпа ръцете си.

— Твоята работа?! Говориш ми за твоята работа?!

Лицето му пламна и той гневно сви устни. Кендра се извърна встрани и изрече обвиненията си със същата бързина, с каквато избухнаха в нея.

— Това е, нали? Твоята скъпоценна професионална репутация! Нима се страхуваш, че ще докладвам за теб в Съюза на съпрузите под наем? Или че ще те дам под съд, ако се окаже, че не си добър в леглото? Е, искам да ви успокоя, господин Дрейк...

Майкъл избухна:

— Кендра, млъкни!

Тя се стресна и млъкна. Суровият блясък в очите му погълна дребнавия ѝ гняв и я накара да се почувства незначителна.

— Знаеш много добре, че не става въпрос само за проклетата работа! Щях да съм доволен, ако всичко беше толкова просто —

Майкъл пристъпи ядосано към нея, но възвърна самообладанието си и рязко спря. В очите му напирара гняв и обида. — Това не е игра за мен. Не мога да бъда просто още един от твоите неподходящи любовници, още една точка в списъка ти от грешки. Познавам те твърде добре, за да си мисля, че мога да бъда нещо по-различно за теб.

Последните му думи носеха нотка на умора и поражение и това отрезви Кендра повече, отколкото неговият гняв. „Той е прав — помисли си тя. — Най-добре е да оставим всичко да отmine. Това е грешка и от него нищо няма да излезе. Ще бъдеш по-щастлива, ако просто го оставиш да отшуми.“

Но ръцете ѝ инстинктивно се склучиха отпред, като за самозащита и тя срещна погледа му с упорство, което твърде дълбоко се беше загнездило в нея, за да я напусне в този момент. Гласът ѝ беше рязък и остър, когато отговори.

— Ти винаги знаеш повече, нали? Кое е добро за мен и кое не, какво искам, от какво имам нужда. Защо не ме оставиш поне веднъж, за разнообразие, аз да реша от какво се нуждая?

— Добре, кажи ми. Ако можеш. Защото се съмнявам, че знаеш. Искаш да бъдеш независима, затова ме нае да внесе ред в живота ти. Искаш сама да се грижиш за себе си, а не можеш да се научиш да се оправяш даже с чековата си книжка. Караш ме да стоя далеч от личния ти живот, а в следващия момент се отпусках в ръцете ми. Кажи ми, Кендра, знаеш ли какво исках?

— Не зная! — изкрещя тя.

Лицето ѝ беше пламнало, юмруците — стиснати. Разбираше, че всичко, което той казва, е вярно, но за нея това нямаше значение. За нея беше важно това, което чувстваше, и то нямаше нищо общо с логичните разсъждения.

— Вече нищо не зная! Преди да се намесиш в живота ми, всичко беше толкова просто! Знаех какво искам, имах всичко, от което се нуждаех. А сега... — гласът ѝ звучеше задавено и безпомощно. — Сега сякаш нямам нищо и нищо не зная.

— Кендра! — Майкъл бавно притвори очи. Когато отново я погледна, в тях се четеше такава нежност и разкаяние, че сърцето ѝ инстинктивно се сви.

— Нима не разбираш? — продължи той. — Нали самата ти го каза преди малко. Изградил съм си стил на живот, в който

ангажиментите отсъстват. Подчинявам се само на собствените си условия и не се обвързвам с нищо. Обичам работата си и тя е повече от обикновена работа за мен. Но най-важното винаги е било да мога да си отида, след като договореният срок изтече. А когато съм с теб просто не мога да си отида. Защото те обичам. Само още една стъпка и на опасност ще бъде изложена не само професионалната ми чест, а и самият аз. Това ще означава да променя всичко. Завинаги!

Майкъл стоеше на една ръка разстояние от нея. Светлината на лампата се отразяваше в тъмната му коса, а искреността смекчаваше чертите на лицето му. Колко силен и колко уязвим изглеждаше той!

Искаше ѝ се да го докосне, но реши да не го прави.

— Не съм казала, че искам да останеш завинаги с мен.

Той тъжно я погледна.

— Знам. И точно заради това си прекалено голям риск за мен.

Прекалено голям риск. Това най-силно се вряза в паметта ѝ от всичко изречено до момента. Майкъл се страхуваше. Майкъл, който винаги беше така спокоен и самоуверен, който знаеше мястото на всичко и който поставяше всичко на място. Майкъл, който не беше изпитвал дори моментно колебание, се страхуваше от ангажимент, колкото и тя самата. Той не беше идеален.

Мрачна усмивка се появи на устните ѝ.

— Колко странно! След всички лекции, които ми изнесе за порастването и за поемането на отговорност, се оказва, че дълбоко в себе си ти си почти толкова уязвим, колкото и аз. Това е забавно. Оказва се, че си приличаме.

Майкъл отмести поглед от нея.

— Дори много в някои отношения — съгласи се той. — И не достатъчно — в други.

Кендра вдигна брадичката си и присви очи.

— Може да не съм идеална, но и ти не си. И ако не друго, то поне съм доволна, че го разбрах.

Майкъл се обърна към нея. На лицето му бяха изписани тъга и нерешителност.

— Кендра, не искам да те нараня. Нито искам да нараня себе си. Просто се опитвам да облекча нещата.

Това вече беше прекалено.

— Да облекчиш нещата! Ти винаги се опитваш да направиш нещата по-леки. Е, може и да знаеш всичко относно готвенето, поддържането на къщи, разпределението на бюджета и гледането на котки, но не знаеш всичко за мен. Може би и двамата щяхме да се чувстваме по-добре, ако ти просто си вършеше работата и се занимаваше с професионалната си чест и не беше правил непрекъснато опити да облекчаваш нещата.

Погледът му я накара да се изчерви, а може би това беше в резултат на настъпилото в последните няколко мига объркване. Кендра отмести очи.

— Предполагам, има неща, които никога не са лесни, нали? — изпита остра болка за всичко, което вече беше загубила, и за всичко, което тепърва щеше да загуби. После каза: — Не, сигурно няма. А сега мисля, че гордостта ми пострада достатъчно за една вечер и... — тя махна с ръка към вратата. — Ще бъде по-добре просто да си отидеш.

Очите му светеха напрегнато. Той сякаш имаше да казва още нещо. Тя потръпна в очакване и се обърна настрана, за да скрие чувствата си. Защо се измъчваше? Така наистина беше по-добре! Тя чу стъпките му да се отдалечават и втренчи невиждащ поглед в тапета. Погрешно време, погрешно място, всичко беше погрешно. Добре поне, че този път си спести неприятните последици от поредната грешка. Трябваше да бъде благодарна за това. Но Кендра съвсем не се чувстваше благодарна. Щеше ѝ се Майкъл да побърза и да излезе, преди да се е разплакала.

Звука, който чу зад гърба си, не беше от отваряне и затваряне на врата. Беше лекото изщракване на ключалката. Тя се обърна. Майкъл се беше облегал на вратата и я гледаше замислено. После бавно каза:

— Напускам.

— Какво?! — нещо я сграбчи за гърлото. — След всичко това ти... След всичко, в което ме въвляче ти...

Единственото, за което можеше да мисли в този момент, беше, че той я напуска и че никога няма да го види отново. Тя искаше много и го беше отблъснала. Майкъл не можеше да направи това! Тя не трябваше да го остави да направи това!

Лицето и тонът му бяха спокойни.

— Това е първата стъпка, нали? Да изведем нашата връзка извън професионалните задължения и да дадем възможност на личната ѝ

страна да се разрасне.

Сърцето ѝ развълнувано заби. Кендра го загледа втрещено. Подозираше, че това е някакъв номер.

— За какво говориш?

Едва забележима усмивка пробягна по устните му, докато Майкъл се отлепяше от вратата.

— Не искам повече да бъда твой служител. Искам да съм твой любовник.

Сърцето ѝ заседна в гърлото. Тя го гледаше как приближава и всичко в нея крещеше, че го иска. Но болката и гнева отново взеха връх.

— Не искам да ми правиш никакви услуги!

Майкъл поклати глава. От устните му се изтръгна весел смях.

— Скъпа, ако мислех да правя услуга на някого от нас, щях да бъда зад тази врата.

Той продължи да приближава и тя почувства глупаво желание да изчезне. Лицето ѝ пламна, пръстите ѝ затрепериха, а сърцето ѝ запърха в гърдите като крилца на колибри.

— И какво ще стане, ако не приема оставката ти?

Той наклони глава с усмивка.

— Тогава ще трябва да вляза в сериозни противоречия с правилата на компанията.

Майкъл беше толкова близо, че тя можеше да види всяка пора на гладко избръснатата му бронзова кожа и едва забележимата сянка, която немирен кичур коса хвърляше върху челото му. Кендра жадно вдишваше мириса и усещаше топлината на тялото му. Очите ѝ бяха приковани в неговите.

— Какво ще стане с... договора, със сроковете... Какво ще стане със санкциите?

— Сумата ще ти бъде възстановена напълно — увери я той и ласкаво сложи ръце върху раменете ѝ.

Тя усилено затърси някакво възражение, някаква остра фраза, с която да го постави на мястото му и да компенсира поне част от неприятностите, които ѝ беше причинил. Но разстоянието помежду им бързо се скъси. Волята ѝ се изпари и съпротивата ѝ отслабна. Кендра се облегна на него, обви с ръце кръста му и отпусна глава върху гърдите му. Беше като замаяна от чудото, че е до него. Тя усети как

гърдите му поеха дълбоко въздух, почувства топлината на бузата му в косата си и нежното докосване на ръцете му.

Майкъл дрезгаво каза:

— Това беше най-глупавата битка, която някога сме водили, нали?

— Да — прошепна тя.

Болезнено бързия ритъм на сърцето ѝ и бавното отмерено туптене на неговото я изпълниха цялата.

— Мислиш ли, че вече можем да се държим като възрастни?

Устните му докоснаха врата ѝ и тя потръпна от сладостно удоволствие. Ръцете ѝ се плъзнаха под сакото му и погалиха мускулите му, скрити под меката памучна риза.

— Така ме ядосваш! — прошепна тя.

Почувства, че той се усмихва.

— Ти ме очароваш!

Устните му докоснаха ухото ѝ и се спряха на слепоочието.

— Опияняваш ме, караш ме да... — тя млъкна.

Майкъл нежно целуна шията ѝ. Усещането я накара да затаи дъх от изненада.

— Влудяваш ме! — Кендра вдигна поглед.

Така силно го желаше, че не можеше да диша от нетърпение. Мъчителното очакване погълна разума ѝ и краката ѝ се подкосиха. Очите ѝ потърсиха лицето му. Следващият въпрос се отрони от устните ѝ, преди да усети.

— Какво те накара да промениш намеренията си?

— Нищо — гласът му беше сериозен, а очите му — спокойни и уверени. — Съзнанието ми все още повтаря, че това е грешка, но в момента не го слушам.

Силна радост бликна в душата ѝ и я опияни. Тя се замайваше от думите му, от чувствата си, от самия него. Никога до сега не беше изпитвала подобно нещо.

Кендра с треперещи пръсти очерта извивката на бузата му и леко докосна меките му мигли.

— Имаш прекрасни очи — несмело рече тя.

Край очите му се появили тънки бръчици от удоволствие, докато той се наслаждаваше на ласките ѝ.

— Ти също.

Майкъл наведе лице. Устните му се сляха с нейните. Дори и да беше имало някакво колебание или несигурност между двамата, то вече не съществуваше. Те изпитаха инстинктивен глад и потребност, алчност и неотложност. Кендра разтвори устни и езикът му се плъзна в устата ѝ — едно бавно, съвършено общуване, едно неповторимо съчетание на вкус и допир, което изпрати топлина по цялото ѝ тяло и замая главата ѝ. Ръцете му здраво се обвиха около талията ѝ, после със завладяващи движения се спуснаха надолу и още по-плътно я притиснаха към него. Бедрата му здраво подпираха нейните, мускулите му тръпнеха от желание. Главата ѝ беше замаяна, краката ѝ омекваха, но в същото време се чувстваше силна.

— Кендра — тя едва долавяше шепота му. — Завива ми се свят само като те докосвам!

Кендра отвори очи. На лицето му се беше изписала неясна смесица от топлина и страст, от възхищение и желание. Тя зарови пръсти в косата му и се загледа в огнените нишки, които сякаш струяха от ръцете ѝ. Искаше да го обсипе с ласки, да го притисне още по-плътно до себе си, да му се наслаждава безкрайно с проучващи и запомнящи длани.

— Преди малко те излъгах — прошепна тя.

Майкъл нежно очерта формата на устните ѝ с върха на езика си. Дъхът му пресуши влагата им.

— За какво?

Ласката му сякаш замъгли разсъдъка ѝ. Тя искаше да затвори очи и просто да се слее с него.

— Зная какво искам — целувката съвсем спря дъха ѝ. Кендра възбудено прошепна: — Искам теб! Само теб. Искам да ме любиш.

— Винаги съм го искал. Стига ти да позволиш.

Устните му отново се впиха в нейните и тя изпадна в омая.

Когато ръцете на Майкъл я докосваха, Кендра се чувстваше пожива и по-пълна с енергия от всякога. Да го целува беше все едно да вкуси от безсмъртието.

Пръстите му погалиха корема ѝ и нежно проследиха очертанията на гърдите ѝ под меката материя на блузата. Тя се наелектризира от ласките му. Ръцете му се спуснаха към талията ѝ, смъкнаха надолу полата и погалиха голите ѝ бедра. Кендра жадно поглъщаше допира му с всяка своя клетка. Дланите на Майкъл обхванаха лицето ѝ.

Той я погледна дълбоко и напрегнато. Кендра почувства, че сърцето ѝ може да спре само от силата на погледа му. Леглото беше на две стъпки от тях.

Майкъл бързо смъкна дрехите си и седна гол на ръба на леглото, като не отместваше поглед от нея. Очите му я изгаряха. Кендра тръпнеше в очакване. Тя сложи трепереща ръка върху рамото му и погали гладката му кожа. Тялото му беше като изваяно. Кендра прошепна:

— Разтрепервам се само като ме гледаш!

В очите му се появи нежна усмивка и почти невидимо се разля върху устните му.

Ръката му продължаваше да гали лицето и шията ѝ. Кендра вдиша дълбоко нейния аромат и тихо въздъхна.

— Толкова е приятно! Да.

Майкъл свали ризата и корсажа ѝ. За момент студеният въздух на стаята докосна голите ѝ гърди, но Кендра почти не го усети. Майкъл сякаш покри с ръце тялото ѝ. Устните му я наелектризираха и караха стомаха ѝ да се свие от желание. Тя обгърна кръста му. Почувства напрегнатата му плът и влажната му топлина, прокара длани по гърба му и от устните ѝ се откъсна въздишка на удоволствие. Ръцете и краката ѝ проследиха формата на неговото тяло, опитвайки се да запомнят всяка извивка.

Майкъл нежно погали меката коприна от вътрешната страна на бедрата ѝ. Допирът отприщи потока на удоволствието в нея. Кендра впи пръсти в косата му и доближи лицето му до своето. Устните ѝ вкусиха потта му и попиха горещото му накъсано дишане. Почувства влагата, топлината и желанието, които го изпълваха. Тогава леко, бавно и естествено, както самото дишане, Майкъл проникна в нея.

Обзе я сладостно чувство, което като че ли щеше да трае вечно. То заличи всяка мисъл, всяко вдишване, всичко останало. Майкъл беше така дълбоко в нея, че я изпълваше цялата. Той я притисна силно към себе си и неподвижно изчака момента, в който двамата се сляха. Кендра затвори очи и помисли: „Толкова е хубаво! Толкова е естествено! Как не съм знаела, че всичко може да бъде така?“ Тя наистина не познаваше това усещане. До този момент не беше разбрала силата на своята нужда, нито дълбочината на нейното задоволяване. В простия акт на това сливане имаше нещо повече от

физическо удоволствие. Имаше откриване, учудване, дори малко страх. Те вече не бяха двама души, а един и Кендра почувства, че в живота ѝ се отваря празнина, която никой друг, освен Майкъл не би могъл да запълни. Телата им се движеха плавно и чувствено, следвайки инстинктивно ритмите на живота — древни като света и нови като следващия миг. Всяко усещане се оценяваше и вкушваше, всеки момент се улавяше в неговата пълнота. Плътта на Майкъл беше силна и хлъзгава под ръцете ѝ, мускулите му бяха напрегнати. Кендра усещаше галещия му дъх върху лицето си и лекия допир на устните и ръцете му върху челото си. Когато отвори очи, пред тях изплува лицето му — възбудено, влажно. Дълбоките му очи жадно я поглъщаха. Това може да продължи вечно. О, Майкъл, защо не ми каза?

Нетърпението нарасна. Движенията им станаха по-алчни, учудването отстъпи пред нуждата. Усещанията им се засилиха неимоверно, а после изведнъж се концентрираха в една-единствена точка — желанието. Там беше Майкъл. Майкъл беше целият ѝ свят. Той проникваше все по-дълбоко и по-мощно. В един миг нещо сякаш избухна в Кендра и тя се надигна, за да го посрещне, извиквайки името му. Сякаш се откъсна от самата себе си и се превърна в част от него. Завинаги.

Кендра дълго лежа неподвижна и замаяна в ръцете му. Сега мускулите му бяха отпуснати и кожата му потръпваше. Дишането и сърцето ѝ започнаха да възвръщат обичайния си ритъм. Ярки спирали играеха под спуснатите ѝ клепачи и тя заплува сред тях, защитена от прегръдката на Майкъл. Кендра чуваше накъсаното му дишане. Пръстите му леко и успокояващо докосваха шията ѝ. Обзе я желание да го обгърне плътно с ръце и крака, да се любят отново и отново, цялата вечер. Тя отново се върна към онова, което бяха изпитали и което отново щяха да изпитат. Изпълни я радостен трепет, който беше последван от дълбоко проникващо спокойствие. Наред със задоволството Кендра усещаше изненада и несигурност. Никога не беше предполагала, че може да бъде така променена. Никога не беше очаквала, че да прави любов с Майкъл ще се окаже толкова важно за нея. По чувства се неспокойна и объркана.

Майкъл се наведе над нея с усмивка. Отмести нежно един влажен кичур коса от челото ѝ и попита:

— Сега вече забавляваш ли се?

Кендра се засмя и глупавите ѝ мисли изчезнаха. Съществувахе единствено Майкъл, който само с една дума можеше да премахне всичките ѝ грижи, който внасяше равновесие в нейния свят само с върха на пръстите си.

Тя обви с ръка раменете му, притисна лице към гърдите му и дълбоко вдъхна неговия влажен, мъжки аромат.

— О, Майкъл, защо чакахме толкова дълго!

Той леко я целуна. Гласът му беше пресипнал.

— Не беше дълго.

— Струва ми се, че съм чакала това цял живот.

Едва сега значението на всичко, което беше загубила, и на всичко, което току-що беше открила, се стовари с цялата си тежест върху нея и я накара да се почувства слаба. Още веднъж я обзе някаква неувереност пред бъдещето, но Кендра упорито я отблъсна и стегна прегръдката си.

— Цял живот съм чакала само теб — прошепна тя и го погледна.

— И за теб ли е толкова трудно, колкото е за мен?

— Кое?

— Да бъдеш така щастлив!

Майкъл се усмихна и погали косата ѝ.

— Дори по-трудно. Ти притежаваш невероятната способност да се втурваш в живота на хората и да оставяш следи от допира си навсякъде. Занимаваш се с това, което изниква в момента, а аз съм свикнал нещата да бъдат по-подредени. Предполагам, че прекалено много мисля.

Сърцето ѝ се сви от безпокойство и тя потърси лицето му.

— За какво мислиш?

Той докосна в продължителна целувка челото ѝ.

— За това колко много те обичам.

Кендра с облекчение въздъхна и се намести удобно в ръцете му. За тази вечер това беше повече от достатъчно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

На следващия ден те излязоха из магазините на градчето. Кендра не предполагаше, че е способна да прави покупки с такова увлечение. Може би всичко започна с големия старинен часовник, а може би причина за оживлението ѝ беше Майкъл. Тя не просто обзавеждаше къщата си, а създаваше дом. Всичко беше избирано и купувано с любов. Нещата заемаха място в сърцето ѝ, дълго преди да заемат мястото си в къщата. Кендра купи порцеланови халки за салфетки и свещници от ръчно рисуван порцелан, огледало в златна рамка и малко канапе, тапицирано с брокат, което след дообработване щеше да изглежда съвсем като ново.

Събитието на деня беше откриването на един стереоскоп в малък прашен магазин за стари вещи. Уредът се използваше за проектиране на фотографии и скици триизмерно и ѝ бе много необходим. Кендра успя да го купи на съвсем приемлива цена.

— Радвам се, че вече приключваш с покупките — каза Майкъл, докато правеше място за още един пакет в претъпканата каравана.

Кендра се засмя. Наистина я беше обзела страст да пазарува. Не беше предполагала, че обзавеждането на собствения ѝ дом може да носи такова задоволство и удовлетворение. Испита съжаление към своите клиенти, които никога нямаше да разберат, че дори най-обикновеният предмет в дома носи в себе си част от собственика.

В края на деня те се спряха в малък антикварен магазин. Това беше място за туристи с големи финансови възможности и малко вкус. Кендра не очакваше да намери нещо тук. Тя се въртеше из магазина, мръщеше се на цените върху етикетите и отегчено разглеждаше рафтовете, когато погледа ѝ попадна върху няколко музикални кутийки. Кендра се усмихна и взе една от тях. Беше скъпа и привлекателна за туристите. Две фигурки, облечени с дрехи от осемнадесети век, бяха застинали върху капака в танцова поза.

— Когато бях малка, имах такава кутийка — каза тя, докато я оглеждаше. — Само че моята беше с балерина отгоре.

— Какво стана с нея? — заинтересува се Майкъл.

Кендра сви рамене.

— Кой знае. Никога не съм се привързвала към нещо задълго — чертите на лицето ѝ се смекчиха, когато започна да си припомня. — Наистина обичах музикалната си кутийка. След като баща ми ни напусна, аз се свивах в някой ъгъл и с часове гледах как балерината се върти. Така за известно време забравях колко лоши могат да бъдат нещата.

Кендра нави пружината и се засмя, когато двете фигурки се завъртяха под звуците на „Императорския валс“.

— Любимият ми валс! — възкликна тя.

Майкъл с удоволствие я наблюдаваше.

— Защо не я вземеш? — предложи неочаквано той.

— За какво ми е? Дори не е от викторианската епоха и няма да подхожда на обстановката в къщата.

— Но ти я харесваш!

— Тя е глупава и блудкава. Фигурите са облечени в дрехи от осемнадесети век, а танцуват валс от деветнадесети.

— Значи не можеш да я купиш дори от сантименталност?

— Не съм сантиментален човек — отговори безгрижно Кендра и постави музикалната кутийка върху полицата. Въпреки това не можа да се въздържа и на излизане от магазина отново хвърли поглед към кутийките.

Майкъл остави Кендра да се върти безцелно из един магазин за кристал и сребро и отиде да докара караваната. Когато се върна, тя беше купила две вази и сребърен сервиз за чай.

— Сервиз за чай — поклати глава Кендра, докато Майкъл наместваше последните покупки в багажника. — Представяш ли си ме със сребърен сервиз за чай?! На кого ли ще поднасям чай в днешно време и на тази възраст?!

Майкъл се засмя и нежно стисна раменете ѝ.

— На мен — каза той и я целуна по бузата — в леглото.

Тя се засмя и дръзко отвърна:

— Не мислиш ли, че това е твоя работа?

— Вече не — намигна ѝ той.

Скоро пакетите бяха в стаята на Кендра. Бяха толкова много, че нямаше къде да се мине. Кендра седна на леглото, единственото

свободно място, и слисано се огледа наоколо.

— Не мога да повярвам, че съм купила толкова много неща! Не ми стига ума как отново ще ги наместим в караваната. Мислиш ли, че всичко това ще е подходящо за къщата ми?

Майкъл внимателно мина покрай пакетите и чантите и седна замислено до нея.

— Тук няма достатъчно място. Не е ли по-добре да се преместиш в моята стая за през нощта?

Очите ѝ палаво просветнаха.

— Но, господине! Това предложение ли е?

— Ни най-малко — увери я със сериозно изражение той. — Аз ще спя тук. Нямам нужда от много място като теб.

Кендра шеговито замахна към него и той със смях я повали на леглото. Главата ѝ падна върху възглавницата, а Майкъл беше уловил ръцете ѝ и леко ги стискаше. Тя напрегнато го погледна. Очите му светеха, лицето му беше почервеняло от възбуда, краката ѝ бяха здраво заклещени между неговите. Те се гледаха и постепенно шеговитостта премина в нежност. Обзе ги непознато, дълбоко вълнение. Кендра промълви:

— Искам да се любим.

— Добре — той леко обхвана с устните си нейните.

— Но първо... — Майкъл пусна ръцете ѝ. — Не ми се карай.

Кендра с усилие се надигна и подозрително загледа как ръцете му търсят нещо сред кутиите, струпани до леглото.

— Какво си направил?

Майкъл откри малка бяла кутия и ѝ я подаде. Кендра изненадано дръпна панделката и вдигна капака. Вътре стоеше музикалната кутийка. Тя онемя от вълнение, очите ѝ се напълниха със сълзи. Извади кутийката от опаковката и нави пружината. Прозвучаха звуците на валса.

— Всеки трябва понякога да си позволява да бъде глупав и сантиментален.

У Кендра се надигна вълна от нежност. С музикалната кутийка в ръка, тя обгърна врата на Майкъл.

— Наистина те обичам, Майкъл!

Той я прегърна и дрезгаво прошепна:

— Чувствата ни са взаимни.

Той взе музикалната кутийка от ръцете ѝ, постави я върху масата и нежно положи Кендра върху леглото. Те се любиха бавно и изящно под лъчите на залязващото слънце, а после се отпуснаха мълчаливо един до друг, завладени от чудото на това, което бяха открили и споделили през изминалите дни.

Два дена! Утре си тръгваха. Идилията продължи твърде малко. Кендра не искаше да се върне към работата, към рутината на ежедневието и към ролята, която всеки от тях беше приел да изпълнява в живота на другия. Тя искаше да остане така завинаги и първа наруши мълчанието.

— Майкъл, какво ще стане, когато се върнем у дома?

Той нежно погали лицето ѝ.

— А ти какво би искала да се случи?

Кендра затвори очи. По устните ѝ се плъзна усмивка.

— Искам... теб. Искам да излизам с теб за вечеря или на кино. Искам да бъда с теб през дългите нощи. Искам да гледаме заедно телевизия, да си приказваме, да си лягаме двамата и да знам, че когато сутринта се събудя, ти ще бъдеш до мен. Искам да се любя с теб. Много! — тя за момент спря и колебливо го поглед на. — Мисля, че искам да живееш с мен.

Майкъл се засмя.

— Не, не искаш.

Ако очите му не светеха така весело, Кендра щеше да се почувства засегната.

— Защо не?

— Защото те изкарвам от равновесие. Ще се чувстваш нервна и потисната и ще започнеш да търсиш поводи за кавги. Повярвай ми, Кендра, връзката ни още не е готова за такова изпитание.

Тя се опита да приеме спокойно това. Предполагаше, че е прав. Наистина щеше да бъде трудно да се научи да споделя живота си с мъж и щеше да ѝ е нужно много време, за да свикне. Но за пръв път я обземаше желанието да опита. Знаеше, че рано или късно ще бъде готова за това, той също.

Майкъл нави кичур от косата ѝ около пръста си и добави:

— Разбира се, ще те вода на кино и на вечеря.

Кендра подозрително го погледна.

— Ще продължиш ли да ми готвиш?

— Ще ти готвя толкова често, колкото и ти на мен.

Тя изстена.

— Не знаеш за какво ме молиш!

— Добре — реши той. — Аз ще готвя.

Кендра се изкиска, но само след миг беше отново сериозна.

— Не отговори на въпроса ми — припомни му тя. — Какво мислиш, че ще се случи, когато се върнем у дома?

Сега лицето на Майкъл беше сериозно и Кендра забеляза лека тъга в очите му.

— Скъпа, зная какво ще се случи, но нищо не е в състояние да го предотврати.

Дъхът ѝ спря. Тя с безпокойство потърси очите му.

— Какво?

Той се наведе и я целуна по челото.

— Ще разбиеш сърцето ми.

Кендра си отдъхна и уверено поклати глава.

— Не, няма.

— Съвсем сигурно е.

— Да се хванем ли на бас?

— Смятай, че сме се хванали — ръката му се плъзна по бедрото ѝ. Тялото му бавно покри нейното. Кендра го посрещна с въздишка на удоволствие. Майкъл я погледна нежно и добави:

— Надявам се да загубя този бас.

Имаше нещо странно в това да се прибира у дома с Майкъл, да се изкачват по стълбите хванати за ръце, да отключва вратата, докато той чака с куфарите на прага. Кендра сякаш не беше същата жена. Майкъл също не беше мъжът, който преди няколко седмици самоуверено беше нахлул в къщата ѝ и беше започнал да чертае бъдещите си действия като пълководец. Сега всичко беше различно. Кендра не знаеше как ще се проявят тези разлики и несигурността я тревожеше.

Безпокойството ѝ изчезна в мига, в който стъпи във фоайето.

— Майкъл! — ахна тя. — Часовникът ми!

Кендра се затича към него, докосна полираното дърво и прокара пръсти по гравираното стъкло. Не можеше да повярва.

— Как си го докарал тук толкова бързо? Не знаех, че мислиш... Майкъл, това наистина е моят часовник!

Тя се обърна към него. Лицето ѝ грееше от удоволствие. Майкъл нехайно сви рамене, но беше ясно, че е доволен.

— Трябваше само да доплатя малко към сметката. Доставиха го вчера. Нали изглежда добре на това място?

Кендра отново погледна към часовника. Учудването и възхищението ѝ растяха. Часовникът превръщаше фоайето от празно и ненужно място в кът, внушаващ точност и постоянство. Това беше предметът, от който имаше нужда. Кендра радостно се засмя и едва се въздържа да не запляска с ръце.

— Да! — възкликна тя. — Чудесно е. Сякаш винаги е бил тук.

— Той наистина винаги е бил тук. Нали е твой! — припомни ѝ Майкъл. Той остави чантите върху стъпалата и взе ръката ѝ.

— Ела, да разгледаме останалата част от къщата.

Кендра беше така увлечена в мисли за часовника, че разбра какво има предвид Майкъл едва когато отвори вратата на всекидневната.

— О, Господи! — едва успя да промълви тя.

В дома ѝ сякаш се беше случило чудо. Слънчевата светлина обливаше бюрото от черешово дърво. Пред камината бяха сложени няколко стола и канапета. Полирана количка за сервиране очакваше новия ѝ сервиз за чай. В ъглите умело бяха подредени малки масички и цветарници. Стъклените витрини бяха готови да приемат колекцията от дребни порцеланови фигурки. Едната стена беше почти скрита от огромен старинен шкаф, в който бяха скрити видеото, касетофона и телевизора. Мекият диван сякаш беше създаден само за да се отпусне човек в него. Морис лежеше свит на кълбо върху огряна от слънцето възглавница. Когато Кендра и Майкъл влязоха, той сънливо отвори очи и после отново задряма.

— Това е моята стая — каза Кендра и пристъпи навътре. Всичко, от нощните лампи и от възглавниците с ресни върху кушетките до бледо прасковения цвят на стените, беше точно такава, каквото си го представяше. Тя тъй дълго беше носила тази картина в съзнанието си, че сега, когато я видя реализирана, никак не се изненада. Всичко ѝ беше толкова близко, сякаш се прибираше у дома след кратко отсъствие.

— Идеално е.

— Не съвсем — отбеляза Майкъл. — Липсва онази индивидуалност, която само ти можеш да придадеш. Само не забравяй

да избършеш нещата, преди да ги подредиш.

Тя се засмя и обви ръце около врата му.

— Сега разбирам защо толкова настояваше да ме отведеш оттук.

— Зная, че на теб не ти се искаше много да дойдеш, но нямаше да издържа дълго на напрежението. Хайде да видим останалото.

Той сложи ръка на кръста ѝ и я изведе от стаята, без да се опитва да скрие ентусиазма си.

Те сякаш бяха попаднали във вълшебна приказка. Като в сън минаваха през библиотеката с персийски килим и тежки кожени мебели, през трапезарията с черна лакирана маса и разноцветни паравани, през уютната кухня с медни съдове и плетени кошници за продуктите. Но дъхът на Кендра наистина спря, когато пред погледа ѝ се появи солариумът. Той се беше превърнал в гора от висящи растения. Из въздуха се носеха сякаш неземни аромати. Леката ратанова мебел беше подредена под свежи зелени дървета, мраморни пейки и изящни статуи се мяркаха в сенките на скрити ниши. В един ъгъл, обляна от слънчева светлина, стоеше чертожната ѝ дъска.

— О, Майкъл! — Кендра не можеше да намери думи, за да изкаже благодарността си към него. Майкъл беше внесъл в живота ѝ не само уют и удоволствие, но и цел, смисъл, стабилност. Той беше превърнал мечтите ѝ в реалност, беше ѝ дал нещо повече от дом, беше ѝ дал изцяло нов живот.

Кендра погали с пръсти раменете му и го остави сам да види радостта ѝ. Майкъл я погледна със светнали очи и попита:

— Харесва ли ти?

— Да! — пръстите ѝ се плъзнаха по ризата му и бавно започнаха да разкопчават копчетата едно по едно.

— Още не си видяла спалнята! — припомни ѝ той.

— Това може да почака.

Кендра разкопча последното копче и го целуна по гърдите. Очите му заблестяха, а гласът му прозвуча дрезгаво.

— Сигурна ли си?

— Напълно!

Тя дръпна колана и разкопча джинсите му. Мускулите на корема му затрептяха под езика ѝ. Кендра имаше чувството, че вкухва от слънчевата светлина.

Майкъл впи пръсти в раменете ѝ, когато тя дръпна ципа надолу и задъхано каза:

— Този под е от цимент и е студен.

— Има шезлонг.

— Не е ли тесен?

— Ще се сместим някак си.

Кендра го поведе натам и двамата потънаха в меките възглавници със стегнати мускули и горещи, настоятелни докосвания. Внезапно Майкъл взе лицето ѝ в длани и прошепна:

— По-бавно!

— Защо? — искаше го повече от всякога, искаше да даде много и да получи много.

Той се засмя и допря устни до лицето ѝ.

— Защото искам това да продължи.

Ако трябваше само с две думи да се опишат следващите седмици, те щяха да бъдат „почти идеални“. Кендра никога не беше предполагала, че наличието на дом може да внесе такава промяна в живота ѝ. За нея домът вече беше място, където можеше да се почувства уютно в края на деня, място, на което сама беше вдъхнала живот със своята индивидуалност. Тя не се уморяваше да изследва всяко кътче в къщата си и откриваше все нови и нови изненади, които едва ли биха могли да бъдат постигнати само чрез дизайна. Кендра с часове се наслаждаваше на приятната топлина на всекидневната и на тропическия разкош на солариума. Тя използваше всеки свободен миг, за да изчисти и разшири декоративната схема на къщата си.

Майкъл беше непрекъснато до нея. Двамата прекарваха следобедите си в художествените галерии и книжарниците. Кендра продължаваше да избира неща, които щяха да намерят място в дома ѝ. Вечер излизаха из града и Майкъл се оказа по-внимателен и по-забавен компаньон, отколкото беше предполагала. Нощите им бяха изпълнени с нежност и страст. Те откриваха все повече един за друг. Връзката им не беше просто игрива интерлюдия или страстна любовна афера, чийто край беше вече наближил. Кендра познаваше тези неща и знаеше как да се справи с тях. Връзката ѝ с Майкъл беше нещо съвсем ново за нея, защото още от самото начало беше белязана от постоянството. Той

беше мъжът, който Кендра беше търсила и чакала през целия си живот. Той беше въплъщение на всичките ѝ тайни желания и мечти. Обичаше го толкова силно, че дъхът ѝ спираше. Като че ли това я плашеше. А може би страхът ѝ идваше от това, че всичко беше почти идеално.

— Как можеш да казваш „почти“! — възмути се Пати, когато за първи път подробно огледа къщата. — Това е фантастично! Великолепно! Виж — не е ли това твоята „къща-мечта“? Познавам те от достатъчно време, за да слушам протестите ти. Погледни себе си! Най-после успя да влезеш във форма. Цели седмици не си пропускала ангажимент, нито си хвърляла пари на вятъра. Ти си влюбена, организирана и така грееш от щастие, че трябва да загасим лампите, когато влизаш. Имаш идеална къща, идеален любовник, идеален помощник, идеален живот — и аз страшно ти завиждам за това. От какво ще се оплачеш сега?

Пати потъна в едно дълбоко кадифено кресло, събу обувките си и зарови пръстите на краката си в мекия килим. Кендра тъжно се усмихна.

— Майкъл няма да работи повече за мен.

— Е и? — Пати взе ябълка от сребърната фруктиера пред нея и доволно я ухапа.

— Той е този, който се грижи за сметките ми и ми напомня за ангажиментите. Той зарежда шкафовете с храна и следи дрехите ми винаги да бъдат изпрани, а колата ми в ред. Имам чувството, че работата му се е превърнала в навик, от който няма да може никога да се отърси.

— И ти имаш нещо против това? — недоверчиво я погледна Пати.

— Не съвсем. Донякъде ми харесва. Благодарна съм му за това. Просто Майкъл прави толкова много за мен, а аз никога нищо. Нито за него, нито за себе си. Чувствам се като домашен любимец — тя леко се изчерви от думите си.

Пати се задави от смях. Очите ѝ се насълзиха. После направи опит да приеме проблема на Кендра на сериозно.

— Тогава позволи ми да те попитам. Ако Майкъл не правеше всички тези неща, кой щеше да ги прави? Нека поне за момент да бъдем напълно искрени и да си припомним защо започна всичко това. Наистина ли мислиш, че можеш да се грижиш за къщата, да работиш в

офиса, да поддържаш ред в живота си и да ти останат достатъчно сили да се радваш на успехите си?

Кендра се почувства неловко. Не беше лесно да отговори на този въпрос.

— Не знам — каза с лека въздишка тя. — Мисля, че ще се радвам, ако мога да разбера това.

Възможността се появи по-скоро, отколкото беше очаквала.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Трябва да организираш парти — небрежно предложи Майкъл.

Връщаха се от вечеря, дадена от асоциацията, която беше поканила Пати като гост-говорител. Пати беше направо съкрушителна, вечерята чудесна, а Кендра бе обект на завист от страна на всички жени. Наистина беше удоволствие да знае, че е с най-привлекателния мъж в залата. Кендра беше очарователна в бялата си празнична рокля с бухнали поли и се радваше, че Майкъл я намира прекрасна. Беше очевидно, че и другите мъже мислеха същото и той с жест на собственик обгръщаше голите ѝ рамене. Чувстваше се ободрена от това да отиде на някоя от тези задължителни и скучни вечери не със случаен познат, а с истински приятел. Майкъл я караше да се отпусне и да се държи естествено. Той я размиваше, като насочваше вниманието ѝ към неуместни неща, думи или маниери. Усмиваше ѝ се нежно, докосваше ръката ѝ под масата и Кендра имаше чувството, че е единствената жена в залата.

Тя го погледна на светлината на минаващите край тях коли и попита:

— Нещо като вечеря в чест на новата ми къща ли?

— Може би. Или някакво празненство.

— Какво бих могла да празнувам?

— Успеха си, да речем.

— Човек не дава празненства просто защото преуспява. Трябва да измислим нещо по-подходящо.

Майкъл се замисли.

— Какво ще кажеш за годеж?

Кендра се обърна с искрена изненада към него.

— О, чий?

Той свърна в алеята на нейната къща, загаси фаровете и изключи двигателя. Думите му я свариха неподготвена.

— Нашият.

Тя се втренчи в него. Слабата светлина, която идваше откъм верандата, чертаеше интересни линии и сенки по лицето му, осветяваше нежно краищата на косата и се отразяваше в очите с цвят на маслинозелено кадифе. Погледът му беше търпелив, проникновен и пълен с очакване. Кендра се страхуваше, че Майкъл вижда почти всичко, което тя опитваше да скрие зад непроницаемото си изражение, и бързо извърна очи.

— Ние?

— Точно така — в гласа му прозвуча смях и Кендра не посмя да го погледне.

— Не... не разбирам — заекна тя и нервно подръпна с пръст перлената си огърлица. Усети, че е на път да я скъса и отпусна ръка.

— Съвсем наскоро ти дори не искаше да живеем заедно!

— Не обичам да върша нещата наполовина.

Кендра несигурно се засмя.

— Никога не си вършил нещо наполовина.

Почувства спокойните му нежни очи върху себе си и млъкна. Защо не можеше да му отговори? Защо не можеше просто да се отпусне в ръцете му и да обсипе лицето му с целувки, докато устните ѝ задъхано шепнат „да“? Тя обичаше този мъж! Без него животът ѝ не беше пълен. Майкъл беше част от нея както никой друг досега. Когато хората се обичат толкова силно, те се женят и свързват съдбите си завинаги. Нали и тя самата искаше точно това, да бъде с Майкъл до края на живота си?! Тогава какво ѝ пречеше да отговори?

Майкъл беше праметнал ръка през облегалката на седалката ѝ и Кендра почувства нежния допир на пръстите му по врата си. Гласът му беше сериозен, когато попита:

— Все още ли се страхуваш да се обвържеш, Кендра?

Тя искаше да се хвърли в прегръдките му, но нещо в нея упорито се съпротивяваше. Кендра попита:

— Това проверка ли е?

Той отдръпна рязко ръка и тя разкаяно го погледна.

— Майкъл, не исках да кажа... — чувстваше се безпомощна и умоляваща. — Защо правиш това?

Очакваше лицето му да застине безизразно, а в очите му да открие болка, но видя само тъга.

— Може би наистина беше проверка — той отмести очи за момент, после отново я погледна и се усмихна изкуствено.

— Предупредих те, че ще искам да остана с теб завинаги, нали?

— Да. Или всичко, или нищо — прошепна тя.

— Страхувам се, че е така — Майкъл отвори вратата на колата и излезе навън.

Няколкото крачки до входната врата бяха мъчителни за Кендра. Мислите и чувствата ѝ се блъскаха в нея. Знаеше, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво. Беше чудно как само за няколко мига блаженото спокойствие, което я изпълваше, се смени с болезнена обърканост. Къде беше сгрещила? Майкъл беше единственият, когото някога беше обичала!

Той се спря на вратата ѝ и подаде ключовете. Кендра разтревожено го погледна.

— Няма ли да влезеш?

— Не тази вечер — поклати глава той.

Тя пхна ключа в ключалката и за момент се изненада, че не чу щракване. Но мисълта ѝ беше заета с друго. Не можеше да го остави да си отиде. Трябваше да поговорят. Трябваше ѝ време, за да помисли. Не можеха да оставят този въпрос да остане да виси неразрешен между тях.

Кендра отвори вратата и погледна към Майкъл, докато включваше осветлението. Той беше насочил поглед към фойето и тихо възкликна:

— По дяволите!

Изражението и тонът му я стреснаха. Тя бързо изви очи натам, накъдето гледаше той. Дъхът ѝ секна. Нейният часовник лежеше преобърнат на пода. Стъклото му беше разбито на парчета. Само празните кукички на стената показваха, че там някога е имало картина. Някой беше влизал в къщата!

Майкъл бързо взе ръката ѝ, но тя се отскубна от него и затича към всекидневната. Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите. Това, което видя там, така я зашемети, че не можа дори да заплаче. Бяха останали само най-тежките мебели. По пода бяха разпилени списания, книги, хартии. Картините, които красяха стените, бяха изчезнали, а дребните фигурки пръснати на земята и изпотъпкани. Старинният шкаф, в който стояха видео плеъра, телевизора и касетофона беше празен. Бюрото,

столовете, стереоскопа, килима, всичко беше изчезнало! Останали бяха само няколко дреболии.

— Морис! — изкрещя Кендра и се втурна нагоре по стълбите. Откри Морис свит под леглото. Чекмеджетата бяха пребъркани. Бижутата и портмонето ѝ липсваха. Кендра заслиза по стълбите с Морис в ръце. Дори не усещаше сълзите, които се стичаха по лицето и размазваха грима ѝ. Имаше чувството, че е попаднала в кошмарен сън, който никога няма да свърши.

— Всичките ми неща! Отнесли са всичките ми неща! — гласът ѝ прозвуча нереално и далечно.

Майкъл хвана ръката ѝ. Лицето му беше мрачно.

— Свършили са работата си свършено. Не са взели само това, което е приковано. Предполагам, че след колите, които непрекъснато идваха и си отиваха оттук, съседите са решили, че всичко е в реда на нещата. Обадох се в полицията. Поръчаха да не пипаме нищо.

За Кендра идването на полицаите и следващите няколко часа бяха като в мъгла. Майкъл се погрижи за всичко. Тя седеше неподвижно върху тежкия диван с Морис в ръце. Гърлото ѝ се свиваше от мъка всеки път, когато установяваше загубата на още нещо и тя си спомняше как двамата с Майкъл го бяха купили или с каква гордост го беше поставила на най-подходящото място в дома си. Струваше ѝ се, че ще се задави от гняв, болка и безнадеждност.

Когато полицаите я уведомиха, че си тръгват, Кендра едва събра сили, за да попита един от тях:

— Дали ще откриете нещата ми?

— Съжалявам, госпожо. Нямаме никакъв шанс. Действали са професионално.

Когато полицаите си заминаха, настъпи мрачно мълчание. До този момент Кендра беше оценявала нещастията на части, а сега то се разкри пред нея в своята пълнота и беше смазващо.

— Както дошло, така и си отишло — каза със слаб безразличен глас тя.

Майкъл седна до нея и я прегърна.

— Хайде. Ще дойдеш с мен у дома тази вечер.

Кендра скочи, сякаш внезапно изтръгната от вцепенението си. Морис се търкулна на пода.

— Кредитните ми карти! Свидетелството ми за правоуправление! Чековата ми книжка! — възкликна тя и нервно закрачи из стаята, притиснала длани към бузите си. — Няма да се оправя с всичко това! Ще трябва със седмици да тичам из града.

— Не се притеснявай — успокой я Майкъл и приближи до нея. — Аз ще се заема с тези неща.

Но Кендра сякаш не го чу. Тя безпомощно разтвори ръце към оголената стая.

— Всичките ми неща! Всичко, което купих от планините, и така идеално подходеше на тази стая... Часовникът! Видя ли какво са направили с моя часовник? Той беше истинска ценност и вече не може да бъде поправен — думите ѝ прозвучаха накъсано и накрая съвсем заглъхнаха.

Майкъл леко я прегърна.

— Скъпа, ти си застрахована. Всичко може да бъде заменено. Просто ще започнем отново.

Тя се изтръгна рязко от ръцете му. Гласът ѝ беше остър, а лицето разкривено от болка.

— Не! Не може да бъде заменено! То беше част от мен, а сега вече го няма и нищо друго не може да го замени!

В погледа на Майкъл личеше съчувствие и самообвинение.

— Вината е моя. Трябваше да инсталирам алармена система. Знаех, че имаш нужда от такава и трябваше да настоявам повече. Това нямаше да се случи, ако бях взел необходимите мерки. Още утре ще изпратя някой. Няма да прекараш нито вечер тук, без да съм сигурен, че си в пълна безопасност. Хайде, да отидем у дома!

Той посегна да я хване за ръка, но Кендра се отдръпна.

— Не!

Майкъл се сепна. Тя сърдито махна към стаята.

— Това не е твоя работа! Нищо вече не е твоя работа!

Лицето ѝ гореше. Тя почувства, как сълзите ѝ се стичат и разсеяно ги размаза по бузите си.

— Ти свърши работата си, Майкъл! Аз никога не съм искала да имам тези неща. Ти ме накара да ги купя и да се привържа към тях. Но сега тях ги няма и това е достатъчно! Не искам отново да премина през всичко това. Единственото, което искам, е да бъда оставена на спокойствие!

Кендра знаеше колко дълбоко го нараняват думите ѝ. Видя как чертите му се сковават и поиска той да я спре. Но Майкъл не каза нищо, а тя не можеше да се спре сама.

— Нима не разбираш, Майкъл? Ти не можеш да ме предпазваш от всичко. Не можеш да направиш така, че всичко да бъде леко за мен! Не можа да ме предпазиш и от това и се съмнявам, че някой би могъл да го стори. Не искам да бъда предпазвана! Искам сама да се грижа за себе си и ако не успея, ще бъде много зле. Въпреки това съм длъжна поне да опитам.

Лицето му беше напълно спокойно. Очите му нито ѝ възразяваха, нито разкриваха да е шокиран. В тях имаше разбиране, което повече нарани Кендра, отколкото я ободри. Тя съжаляваше за думите, които беше изрекла, мразеше обърканите буйни чувства, които ги бяха предизвикали. Разкъсваше се от желание Майкъл да каже нещо, да направи нещо, което да я накара да се почувства по-добре. Но тя знаеше, че той няма да го направи, защото всичко, което беше казала, е вярно. Той не можеше вечно да я предпазва. Имаше неща, с които трябваше да се справи сама. Едно от тях беше да се приеме такава, каквата е.

— Колко странно! — тъжно каза Майкъл. — Едно от нещата, които още от самото начало харесах в теб, беше твоята независимост и това се оказа първото нещо, което ти отнех. Мислех си, че ти помагам, но всъщност през цялото време съм те правил зависима от мен. Съжалявам, Кендра!

Тя пое въздух и си помисли: „Не това очаквах да кажеш! Трябваше да ми кажеш, че греша, че всичко ще се оправи, че ти ще се погрижиш за мен! Майкъл, не искам това да се случи!“ Но страхът ѝ беше по-силен от необходимостта. Демонът на злото напираше отвътре ѝ и се подиграваше. „Колкото повече имаш, толкова повече ще загубиш!“ Кендра добре знаеше това. Още от самото начало, още отпреди да се беше привързала знаеше, че поема повече, отколкото може да понесе. Тя не можеше да продължи да събира това, което беше обречена да загуби. Беше твърде болезнено.

Кендра затвори очи. Остра въздишка прониза гърдите ѝ.

— Майкъл — започна тя, като се молеше той да я прекъсне. — Обичам те, но не мога да дойда с теб. Не мога отново да те оставя ти да се погрижиш за всичко това, не мога — думите заседнаха в гърлото

й и Кендра се принуди да изправи рамене, за да ги изрече докрай. — Не мога да се омъжа за теб! Просто искам да се върне предишният ми живот.

Да, това беше. Искаше да се върне обратно животът, който водеше преди. Животът, преди да се появи Майкъл.

На устните му се появи тъжна разбираща усмивка.

— Знаеш, че всичко, което искам, е да не ти липсва нищо. Мисля, че единственото нещо, от което имаш нужда в момента, е твоята свобода.

Думите му се забиха в сърцето й. Доплака й се. Тя не искаше да получи свободата си от него. Не искаше нищо без него. Но юмруците й силно се свиха и Кендра каза:

— Трябва да се справя с всичко това сама.

Майкъл приближи до нея и тя почувства, как всичко реално и хубаво се разпада на милиони парчета, докато той я гледаше.

Майкъл се наведе, целуна я леко по бузата и тихо каза:

— Изглежда току-що спечелих един облог.

После се обърна и си тръгна, но на вратата се спря и погледна назад. В очите му имаше много разбиране, много тъга и много любов. Той без усилие прочете мислите й.

— Не, скъпа. Няма да се опитам да те спра. Твърде много се намесвах досега. Този път изборът ще бъде само твой. Но запомни едно, никой не може да вземе нещо от теб, ако ти не искаш да му го дадеш.

Късно същия ден Кендра влезе в солариума — единственото кътче, останало незасегнато от набега на крадците. Отпусна се върху шезлонга и Морис се намести в скута й. Тя го отблъсна и подпря брадичка на коленете си. Морис скочи върху плетената маса и нещо падна на земята. Музикалната й кутийка! Разнесе се тиха мелодия. Бароковите фигурки бавно се заклатиха. Кендра не издържа и заплака.

Следващите седмици Кендра упорито слагаше ред в живота си. Формуляри, бланки, полицейски рапорти и още хиляди неща, които бяха необходими, за да бъде един живот добре устроен. Пътна полиция, компаниите, които й издадоха нови кредитни карти, часове, прекарани в разговори по телефона. По едно време беше почти готова

да се откаже от това. Само ако Майкъл беше тук! Нямаше да има нужда да се занимава сама с всичко. Вече изпитваше почти мазохистично удоволствие от сблъсъка с бюрокрацията и от пробиването напред. Изтласка по-потискащите мисли навътре в съзнанието си.

Когато Пати изрази ужаса и съжалението си от раздялата ѝ с Майкъл, Кендра сви безчувствено рамене и отвърна:

— Аз просто задръстих живота си с купища безполезни вещи и сама поканих крадците да дойдат. Е, нека задържат това, което са откраднали. Така е по-добре. И е по-просто.

Тя често повтаряше това успокоение и на себе си. Така беше по-добре. Беше се върнала в самото начало, разчиташе само на себе си и се тревожеше единствено за работата си. Сега щеше да бъде пощастлива. Точно както преди.

Пати понесе всичко по-тежко от Кендра. Тя непрекъснато ѝ отправяше предложения да се настани в нейния апартамент, докато нещата се оправят. Когато я попита дали след всичко, което се беше случило, не се страхува да остане сама в къщата, Кендра разсеяно отвърна:

— От какво да ме е страх? Нямам какво повече да загубя.

Това беше самата истина. Беше имала дом, процъфтяваща кариера, любов. Сега нямаше нищо. Не можеше да се съсредоточи върху работата си. Проектите, които правеше, бяха глупави и банални. Къщата ѝ беше едно студено, празно и отблъскващо място, където се прибираше вечер. А Майкъл... Майкъл беше навсякъде. Усмивката му проникваше в нея със слънчевата светлина, гласът му кънтеше в празните стаи, припомняше си нежните му докосвания през безкрайно дългите и самотни часове на нощите. Мислеше, че с течение на времето спомените ще избледнеят, но не беше така. Чувстваше се по-нещастна от всякога.

Една сутрин Пати влезе в офиса на Кендра и за пореден път я свари да стои пред чертожната си дъска с молив в ръка. Листът пред нея беше празен. Кендра не вдигна поглед, когато приятелката ѝ влезе, и Пати се прокашля, преди да заговори.

— Извинявай, но не изглежда да си се придвижила много напред от два часа насам. Какво става?

Кендра замислено я погледна.

— Просто се чудех защо го правят.

Пати колебливо пристъпи към нея.

— Кои?

— Нашите клиенти — тя разсеяно посочи белия лист. — Защо ни плащат за това? Проектираме им идеалния дом и те ни плащат толкова много, а накрая се оказва, че нямат нищо. Защото всичко това не е тяхно, а наше.

Пати озадачено сви рамене.

— Знаеш отговора толкова добре, колкото и аз. Те или не желаят да си губят времето и енергията, за да го направят сами, или просто не вярват на собствения си вкус. А някои може би се страхуват, че ще сбъркат.

Кендра стана и бавно доближи до прозореца.

— Всяко нещо, което има цена, носи в себе си някакъв риск — каза на себе си тя. — И ако се страхуваш, че ще загубиш нещо по добре никога да нямаш нищо.

Тя се намръщи и затърси най-подходящите думи.

— То е като Майкъл и мен — мисълта ѝ започна да се прояснява. Истината отдавна беше в съзнанието ѝ, но Кендра упорито отказваше да я разбере. Сега тя изплува на повърхността и беше толкова проста!

— Наех Майкъл, за да направи живота ми по-лесен. Но всъщност нищо, което е истинско, не може да бъде лесно, нали? Не съществува пряк път. Колкото по-трудни са нещата, толкова по-голямо значение имат.

— Кендра — колебливо започна Пати. — Опитах се да не мисля много за това, но в крайна сметка грешката, че ви събрах с Майкъл беше моя. Бог ми е свидетел, че направих всичко възможно да те въвлека в тази история. Чувствам се виновна. Ако не бях се намесила, сега нямаше да се чувстваш зле. Но започвам да си мисля, че крадците са взели нещо по-ценно от мебелите и скъпоценностите ти, нещо по-важно от кредитните ти карти и микровълновата фурна. Откраднали са вратата ти в самата себе си и желанието ти да опитваш, да рискуваш.

Кендра замълча за момент, после тихо каза:

— Никой не може да вземе от мен нещо, ако аз самата не искам да го дам — тя внезапно се обърна. В погледа ѝ проблесна тържество и решително обяви: — Организирам парти! Този петък.

Пати стъписано отстъпи назад.

— Този петък?

Кендра кимна и седна да направи списък на гостите.

— Ще поканим всичките си клиенти и...

— Но това е лудост! — прекъсна я Пати. Страхуваше се, да не би приятелката ѝ да е загубила ума си. — Апартаментът ми не може да побере всички тези хора, а в къщата ти цари такава бъркотия! Още нямаш нови мебели и сама ми призна, че разполагаш само с две чаши. Наистина не можеш да организираш парти този петък!

Кендра я погледна и очите ѝ блеснаха въодушевено. Върху устните ѝ се появи самоуверена усмивка.

— Само почакай и ще видиш!

В петъчната вечер къщата се огласяше от смях и звън на чаши. Сервитьори сновяха между кухнята и трапезарията с табли, пълни с деликатеси за щастливите гости. Кендра приемаше комплиментите, които се сипеха от всички страни за новаторския си подход при използване на цветовете и пространството, и не без гордост заявяваше, че е направила всичко за по-малко от седмица. Беше обзавела всекидневната с ярка смесица от функционални и декоративни мебели, подбрани по интуиция или под влияние на моментен импулс. Трапезарията беше в хром и стъкло, а кухнята едва ли можеше да бъде наречена рай за човеоугодници. По стените нямаше картини, а полиците бяха почти празни. Имаше още доста за завършване, но това щеше да стане постепенно. Вярно, обзавеждането не беше във викториански стил, нито пък беше пълно, но разкриваше собствения ѝ уникален стил.

Кендра беше празнично облечена в пристегнатата в кръста индийска роба, а на ушите ѝ подрънкваха златни обеци. Тя стоеше в центъра на залата и се опитваше да понесе гордостта от това, което беше постигнала. Наистина беше доволна. Успя да направи всичко сама и каквото и да се случеше, то щеше да си остане завинаги нейно. Но дълбоко под задоволството ѝ имаше една болезнена празнина и ставаше все по-трудно да задържа усмивката на лицето си.

Пати се промъкна между блъсканицата от хора и застана до Кендра със светнали очи.

— Не мога да повярвам! — възкликна тя. — Ти го направи! Кой би могъл да предположи, че си го носила в себе си? Кендра, партито е страхотно, а къщата е направо невероятна.

Кендра се усмихна с усилие.

— Човек никога не знае, преди да опита — каза тя и бързо отмести поглед към чашата си. — Той не дойде.

Възторгът на Пати се смени със състрадание и тя леко стисна ръката на Кендра.

— Съжалявам.

Кендра вдигна очи и дълбоко пое въздух. Още веднъж направи опит тонът ѝ да звучи бодро.

— Всъщност, какво е едно парти? Няма да се предавам. Ще му се обадя отново утре, и вдругиден, и по-вдругиден. Мога да бъда много упорита, когато нещо си наумя и Майкъл Дрейк ще трябва да го разбере!

— Може би вече го е разбрал — рече Пати, като гледаше някъде над рамото ѝ.

Кендра бързо се обърна. Майкъл си проправяше път през тълпата и спря на две стъпки от нея. Гласовете, движенията, хората, всичко избледня. Вече нищо друго, освен Майкъл, нямаше значение. Бронзовото лице, усмихнатите яснозелени очи, извивката на устните му, широките рамене — той изпълваше целия ѝ поглед. Майкъл! Дъхът ѝ секна. Тя нищо не казваше, само стоеше и жадно го поглъщаше с поглед.

— Здравей!

— Здравей! — гласът ѝ беше несигурен и задавен.

Майкъл бързо се огледа наоколо.

— Харесва ми как си подредила къщата.

— Не е идеална...

— Знам и точно затова ми харесва — очите му срещнаха нейните. Усмивката все още не беше изчезнала от устните му.

О, Майкъл! Имаше да му казва стотици неща, но все не намираще подходящите думи. Хората се блъскаха в тях и ги подминаваха, но Кендра нищо не забелязваше. Тя не можеше да отмести поглед от Майкъл. Той също.

— Не бях сигурна, че ще дойдеш.

— Чаках да ме поканиш.

Сякаш нещо в гърдите ѝ се скъса, и тя не разбра дали беше от щастие.

— Онази нощ ти наговорих ужасни неща.

— Знаеш, че винаги съм харесвал у теб откровеността. Ти беше права. Радвам се, че поне един от двамата ни успя да види истината. Никоя връзка не бива да бъде изградена върху основата на зависимост или необходимост, дори тези неща да са направени с най-добри намерения. Човек трябва да открие собствения си път и аз се радвам, че ти успя.

Въздухът се изпълни с недоизказани думи. Кендра искаше да се притисне силно до него и всички да разберат за любовта ѝ. Вместо това твърдо устоя на погледа му и каза:

— Не мога да те оставя да ръководиш живота ми, Майкъл. Независимо от това, че силно се изкушавам.

— Достатъчно справедливо е — кимна той. — Напоследък разбрах, че трябва да се погрижа да сложа ред първо в своя живот, преди да се меса в живота на другите — върху устните му се появи слаба усмивка на разкаяние. — Може би ако бях свършил това преди, сега щеше да бъде безполезно да водим този разговор.

Майкъл не реагира така, както беше очаквала. Той с нищо не я окуражи, но Кендра трябваше да продължи. Не можеха да си позволят да сгрешат и този път.

— Вече нямам нужда да се грижиш за мен. Мога да го правя и сама.

Той се засмя и леко стисна пръстите ѝ между своите.

— Може би ще трябва да го правим един за друг.

Тя усети, че я обзема слабост, но същевременно се почувства свободна. Погледът ѝ откри в неговия любов и обещание. Думите ѝ прозвучаха като въздишка.

— Достатъчно справедливо е.

Те дълго се гледаха, забравили за всичко наоколо. После някой се блъсна в Майкъл и го притисна към Кендра. Сърцето ѝ развълнувано подскочи, а неговите очи заблестяха.

— Прекрасно парти! — Майкъл се огледа наоколо и въпросително я погледна. — Какво празнуваме?

Гърлото на Кендра пресъхна. Тя колебливо изрече:

— Годеш.

Очите му още по-дълбоко се впиха в нейните.

— О! Чий?

Кендра едва промълви:

— Може би нашият?

Майкъл се засмя и леко я погали по страната. Кендра видя отражението си в очите му, докато той питаше:

— В такъв случай, мога ли да целуна годеницата?

Тя влюбено прошепна:

— Да.

И той нежно докосна устните ѝ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.